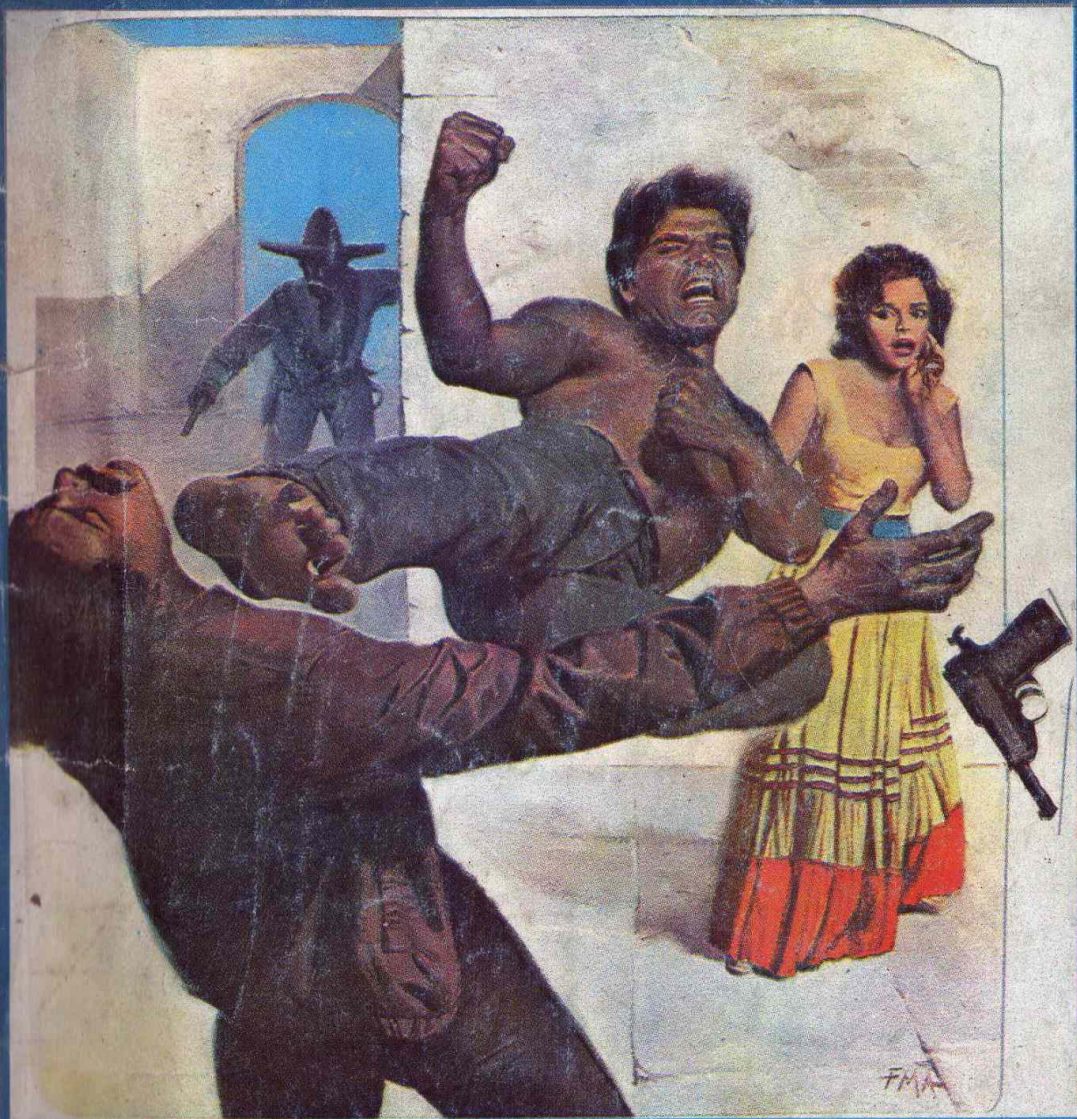

BORILAČKE VEŠTINE

BROJ 3

CENA 10 DINARA

NINJA

Predsoblje pakla

Vejd Barker
PREDSOBLJE PAKLA
Prevod
Branka Kostić - Jurišić
Lektor
Radovinka Ristanović
Recenzija
Slobodan Lukić
Korektura
Fotoslog Dečje novine

Copyright© 1981 by Warner Books, Inc. All rights reserved.
This edition published by arrangement with Warner Books, Inc., New York.

PONY WEST - BORILAČKE VEŠTINE 3 - AUGUST 1993 GODINE - CENA 40 DINARA.
Izdaje NIRO Dečje novine. 32300 Gornji Milanovac Tihomira Matijevića 4, Glavni i odgovorni urednik Mirjana Sterijevski. Izdavački savet: Milica Bogojević (predsednik). Mileta Obradović, Vera Smrekić. Dragan Simić, Milisav Ilić, Miodrag Vučićević, Miljana Tomić, Nada Mijatović, Nikola Maslovara, Ljiljana Milovanović, Ljiljana Špajaković, Petar Jerković, Telefoni (032) 711-549 uredništvo, 711- 073 i 714-250 prodaja. Teleks 13731. Štampa »Glas«, Beograd.

Vejd Barker:

PREDSOBLJE PAKLA

Glava prva

– Pa gde je ta nova devojka, Karlose? – upita debeli čovek, paleći havanu i ispuštajući plavičasti dim i već zadimljeni vazduh u generalovom prostranom salonu.

– Da, Karlose – umeša se drugi, otpijajući gutljaj konjaka i prekrštajući svoje duge, mršave noge. – Gde je ta lepotica bademastih očiju? Propustio sam jednu dobru borbu petlova da bih došao ovamo da je lično vidim.

General Karlos Estrada se zavalio u svoju udobnu stolicu i ljubazno pogleda svoje goste. Estrada je imao preko sto kilograma i mirisao je na ulje za kosu koje je obilato koristio kako bi prikrio zadah svog tela, po-

što je malo pažnje posvećivao svojoj higijeni. Češljao se tako da mu frizura nije baš ulepšavala njegovo nadvučeno lice. Ali, niko nije skrenuo generalu pažnju na to. Uraditi tako nešto San Blasu, bilo bi glupo. Ljudi su gubili glavu i za mnogo, mnogo manje stvari.

– Ne uzbuđujte se, prijatelji moji – reče Estrada, ustade i šapnu nešto na uvo svojoj desnoj ruci, Alfredu.

Alfredo se udalji iz sobe i zadržao se oko pet minuta. Kada se vratio, za njim je snebivljivo koračala jedna lepa devojka. Predstavio ju je generalu, a onda zauzeo svoje mesto iza stolice debelog vojnika.

– Dobro večer, Meiko. Tako se zoveš, zar ne?

– Da.

– Da, šta? – ponovi Estrada, donekle iznerviran.

– Da, generale.

– Tako je već bolje. Ti si naš počasni gost večeras draga moja. Ovo je tvoje uvođenje u društvo.

– Molim vas, pustite me da se vratim kući. Preklinjem vas, pustite me. Moji rođaci će vam dobro platiti. Molim vas!

– Prestani da cmizdriš! – naredi joj Estrada gromkim glasom.

Devojčino mršavo telo je drhtalo pod platnenom haljinom koju je dobila da obuče. Ispod toga nije imala ništa.

Estrada ustade i pruži joj ruku.

– Primi moju ruku, draga – obrati joj se.

Osetivši da je svaki otpor uzaludan, Meiko uradi kako joj je rečeno. Estrada je povede ka jednom od šestorice ljudi koji su bili prisutni u njegovom salonu, a onda se udaljio.

– Šta kažeš, Hoze?

– Teško je reći, Karlose. Znaš na šta mislim.

– Pa, naravno, Hoze. Baš sam glup – reče Estrada šaljivim tonom.

– Dragaa moja – obrati se Estrada devojci. – Znaš, Hoze voli izvesne delove ženskog tela. Ustvari, izgleda da mi svi volimo različite stvari. Hoze voli da vidi šta je između ženinih nogu pre nego što da svoj sud o njoj. Nadam se da shvataš, draga.

Meiko je i dalje drhtala, a onda briznu u plač.

– Shvataš, zar ne? – dreknu Estrada tako glasno da su se čak i neki od

njegovih gostiju osetili nelagodno.

– Da – odgovori devojka kroz suze.

– Da, šta?

– Da, generale. Shvatam.

– Eto, vidiš i sama da to nije bilo tako teško.

– Ne, generale, nije.

– E sad, pošto znaš šta Hoze hoće da pogleda, pokaži mu.

Meiko pomisli da se usprotivi, ali, uprkos poniženju, nagon za samoodržanjem je nadjačao njen strah i očajanje.

Dohvatila je krajeve bele platnene haljine i podigla je iznad kolena, a onda još dalje do prepona i stala ispred Hozea. Pablo je voleo ženske grudi. Kada je devojka, ne zajući za sebe od straha, skinula haljinu, Estrada upita svoga prijatelja!

– Pa, Pablo, šta misliš?

– Izgledaju zrelo, prijatelju moj, ali ja mnogo polažem i na ukus – odgovori Pablo, još uvek držeći devojku za grudi.

– Naravno, Pablo, Izvoli, probaj.

Jedan čas kasnije kada je sve bilo gotovo, Meiko je ležala na podu i jecala. Estradini gosti su se smejali i ispijali svoje piće, kao da ona više nije bila tu.

– Dragaa moja, – obrati joj se general Estrada – sada možeš da ideš.

Meiko mu nije odgovorila.

– Možeš da ideš – glasno ponovi general.

Estrada joj dobaci platnenu haljinu, koju je tako davno skinula sa

neke i ona je privuče grudima. Polako je ustala, a onda obukla haljinu i nesigurnih nogu stala ispred generala. Ovaj pucnu prstima i Alfredo mu hitro pride.

– Odvedi je u njenu sobu – reče mu general. – Neka se Huanita pobrine za nju. Možda će mi i sutra biti potrebna.

Alfredo klimnu glavom, uhvati devojkupod ruku i povede je ka vratima. I baš u tom trenutku vrata se širom otvoriše i dva čoveka, u vojničkim uniformama i sa automatima preko ruke, uleteše unutra, gurajući mladića u seljačkom ruhu. Mladić je bio bosonog. Na sebi je imao pocepane pantalone i košulju.

– Generale, našli smo čoveka. Proviruje kroz prozor i posmatra vas i vaše prijatelje – reče jedan od generalovih ljudi.

– Molim vas, generale, nemojte me ubiti – preklinjao je zarobljenik, bacivši se pred generalove noge, ljubeći mu cipele.

– Dobro, dobro – reče Estrada i odgurnu ga u stranu. Zarobljenik se otkotrlja u stranu i dalje cvileći za milost.

– Znači, hteo si da vidiš ovu ženu, a? Bio si spreman da rizikuješ svoj život kako bi špijunirao mene i moje prijatelje. Pa, ja nisam tako okrutan čovek – reče general smejući se, i bacivši pogled u pravcu svojih prijatelja, koji su se, takođe smejali ovoj sceni.

– Alfredo – obrati se general svojoj desnoj ruci. – Dovedi devojkupod ruku i povede je ka vratima.

ovamo.

Alfredo privede Meiko generalu. Devojka je stajala nepomoćno i kao u snu posmatrala generalovog zarobljenika.

Mladić je stajao bespomoćno ispred generala i devojkje i drhtao. Na usnama mu se čitala molba, ali je i on sam znao da je to uzalud.

General pride svom piscem stolupod ruku i povede je ka vratima. I baš u tom trenutku vrata se širom otvoriše i dva čoveka, u vojničkim uniformama i sa automatima preko ruke, uleteše unutra, gurajući mladića u seljačkom ruhu. Mladić je bio bosonog. Na sebi je imao pocepane pantalone i košulju.

Meiko izade iz sobe u pratnji Alfreda. Čim se našla u hodniku, devojka se sruši na kolena i poče da povraća dok se nije onesvestila.

Kada je došla sebi, ležala je u postelji. Napolju je opet bilo svetlo i jedna žena, prijatnog lica, sedela je pored nje.

– Dobro jutro – reče joj ta žena.

Meiko se odjednom priseti svega što se desilo prošle noći. Ponovo joj je bilo muka od užasa koji je doživela. Duboko je udahнула vazduh i osetila kiselkasti zadah u nozdrvama.

Meiko je ocenila da je žena koja je sedela kraj nje bila blizu srednjih godina, ali je odmah shvatila da lice žene koja je osuđena da živi u ovoj proklesoj kući ne može da odrazi njene prave godine. Meiko se podiže

u postelji i baci pogled kroz prozor. Izvan zidina vile pružale su se palme sa bananama. Na toj mirnoj slici ništa nije govorilo o zlu koje je ovde bilo prisutno.

– Kako se zoveš? – upita je žena.

– Meiko. A ti?

– Huanita.

– Huanita, gde sam ja to i šta tražim u ovom bezbožnom kraju?

Huanita se sosećajno nasmeši i dotače devojčino čelo.

– Ti si pod starelilstvom i... vladavinom generala Karlosa Estrade.

– Taj čovek kao da nije ljudsko biće. Ali, šta ja pričam, ti si ovde duže od mene i sama to znaš.

– Znam i to vrlo dobro, devojčice. Ali, ni ja, kao ni ti, ne mogu ništa da učinim da promenim stanje stvari.

– Koliko si dugo ovde?

– Rođena sam u selu u neposrednoj blizini. Ovde su me doveli kada mi je bilo trinaest godina.

– A kada je to bilo?

– Sada mi je dvadeset i jedna.

– Gospode Bože! – uzviknu Meiko.

– Da, znam. Izgledam mnogo starija. Ali, meni je bilo mnogo gore nego tebi.

Meiko zausti da kaže nešto, ali učuta. Polako je ustala i prišla prozoru koji je gledao u dvorište.

Nalazila se u sobi na drugom spratu dvospratne vile. Balkon sa fino izrezbarenom drvenom ogradom je opasivao čeo gornji sprat. Bogato zeleno rastinje je visilo sa drugog sprata na svakih nekoliko

metara. Između puzavica nalazile su se jarko crvene saksije sa cvećem. Samo dvorište je bilo veoma prostrano i popločano glatkim, sivim kamenom. U njegovoj sredini nalazio se bunar i Meiko spazi nekog čoveka kako spušta kofu u njega.

Devojka se okrete od prozora i vide kako Huanita kvasi ubrus u lavoru od keramike.

– Dodi, sedi – reče joj Huanita. – Daj da te operem. Opusti se, biće ti bolje posle ovoga. Meiko pride postelji i leže.

– Skini haljinu – reče joj Huanita.

Meiko smače haljinu i leže na stomak. Huanita poče blago da prelazi vlažnom tkaninom preko njenog tela, skidajući prašinu i znoj sa devojčine kože.

– Šta sada? – upita Meiko, opustivši se prvi put od kada je stigla u ovo mesto.

– Samo se opusti – ponovi Huanita. – Ja ne želim ništa od tebe, ako si na to mislila.

– Ne. Hoću da kažem, šta će biti sada sa mnom? Da li sam osuđena da robujem ovde do kraja mog života? Ako je tako, šta će zahtevati od mene? Kunem ti se Bogom, neću moći da preživim još mnogo večeri kao što je bila prošla. Da budem iskrena, ni sama ne znam kako sam preživela prošlu noć.

– Biće bolje, devojčice. Ne sekiraj se. Uvođenje u društvo je najgore. Samo, zapamti jedno. Nemoj da se odupireš. Ako pružiš otpor, loše ćeš proći. Radi ono što ti kažu i dopaš-

ćeš im se.

Pomisao da treba da se dodvorava bilo kojoj od zveri koja su prethodne noći napastvovala dovelo je devojkicu do ludila. Međutim, javila se i druga pomisao: »Moram da preživim«.

Nekih pola časa kasnije, Huanita je završila svoj posao i pružila mladom Japanki čistu haljinu.

– Pođi sa mnom – obrati joj se Huanita.

Meiko obuče haljinu i pođe za Huanitom, koja je izvede iz sobe, povede niz stepenice u dvorište, a onda uvede u jednu prostranu sobu. Tamo su zatekla desetak drugih devojaka, od kojih je većina bila plavokosa i plavooka, kako peru sudove, brišu pod i pripremaju hranu. Sve su kao jedna prekinule svoj posao i zagledale se u Huanitu i Meiko. Nijedna nije ništa rekla, ali su zato njihove oči govorile sve. U tim očima nije bilo nikakve nade. Bile su to oči očajnica, koje su odustale od borbe. Trenutak kasnije, svaka se vratila svom poslu.

– Danas ćeš ovde da radiš na pranju sudova. Ramona će ti reći šta ćeš dalje. I zapamti, – obrati joj se Huanita spuštajući ton svoga glasa – ne pružaj otpor i dobro ćeš proći. Ako se odupreš. . . Pa, nadam se da nećeš saznati šta te tada čeka – reče Meksikanka uz osmeh i ostavi Meiko.

Pola dana je već bilo prošlo kada je Meiko počela da radi, ali se devojkicu činilo kao da dan nema kraja. Ostale devojke nisu mnogo govorile

jedna sa drugom. U sumrak, Ramona ih je sve pustila da idu, osim koje su trebalo da služe večeru.

Meiko se vrati u sobu u kojoj se toga jutra probudila i zatvori vrata za sobom. Legla je na postelju i molila se da je ne pozovu te večeri, ili bilo koje večeri u budućnost, ali je u sebi znala da je to nerealno. Mislila je na druge stvari, na prijatne dane, što joj je pomoglo da zaboravi užas koji je preživela. Mislila je o svom mladiću u San Francisku, o svom poslu u avio kompaniji koji joj je omogućavao da putuje po celom svetu. Setila se svog prijatelja koji ju je nehotice uvukao u sve ovo. Pitala se kako su i gde su svi njeni prijatelji. Šta će njen mladić misliti? Da li će pokušati da je nađe? A ako to učini, da li će moći da se suprotstavi ovom svirepom sadisti, koji ju je držao u zarobljeništvu?

Meiko se trže iz lakog sna kada neko uđe u njenu sobu i stade kraj postelje. Prepoznala je Alfreda, Estradinu desnu ruku.

– Obucite ovo, senjorita – obrati joj se on i spusti jarkocrvenu haljinu, čarape, cipele i pojas za čarape na postelju. – Samo ćete vi praviti generalu društvo večeras. To je velika čast. Očekuju vas kroz petnaest minuta. Nemojte kasniti.

Alfredo se okrete i izađe iz sobe. Nije se potrudio ni vrata da zatvori. Meiko ustade iz postelje, uze haljinu i prisloni je na grudi, prilazeći ogledalu na zidu. Sela je za toaletni

stočić i zagledala se u kozmetički pribor koji je bio tu, na raspolaganju. Bacivši pogled u ogledalo iznad stočića, videla je svoje lice i suze kako se kotrljaju niz obraze. Nije ni bila svesna da je plakala. Polako je prestajala da oseća bol. A možda je tako i trebalo da bude. Ako bi obraćala pažnju na svoja osećanja, ubrzo bi poludela.

Shvatila je da je bolje ovako. Što manje pažnje bude obraćala na svoja osećanja, to će imati veće šanse da ostane pri zdravoj pameti. Obrisala je suze, našminkala se i obukla večernju haljinu. Pokušala je da šminikom i odećom sakrije svoj očaj. I ponovo joj dođe pređašnja misao: »Moram da preživim«. Sada je imala veliki razlog da živi. Želela je da vidi Estradinu smrt, čak i ako bi to bilo poslednje što je videla u životu.

Glava druga

Bret se zaustavi ispred svog dođoa u Glavnoj ulici u Sausalitu, parkira svoj Mercedes 450 SEL i uđe unutra. Džef Arčer, obuče u beli »dži« i sa crnim pojasom oko struka, izvodio je jednu »katu« pred desetinom učenika koji su stajali ispred ogledala na zidu.

Kada je završio izvođenje »kate«, Džef primeti Breta i rukom dade znak jednom od učenika kraj ogledala da istupi i zameni ga u izvođenju nekih završnih vežbi.

Bret i Džef uđu u sobu iza studija. Bret, čovek tridesetih godina,

vitak, izvanredno lepo građen i razvijen, sede za pisaći sto, a Džef, plavokos, plavook, preplanuo od sunca i jače muskulature, sede na kauč preko puta Breta.

– Zarađujemo li štogod?

– Dovoljno, da niko ne posumnja – odvrati Arčer.

– Dobro. Nisi loše izgledao u studiju. Sve si bolji i bolji.

– Pokušavam. Hvala.

– A postaješ i skromniji. Zaista se popravljaš. Imaš li vremena za ručak?

– Sačekaj me petnaestak minuta.

Dvadesetak minuta kasnije, Bret i Džef su šetali slikovitim ulicama Sausalita. Seli su za sto u bašti jednog kafea, odakle su mogli da vide most Golden gejt i obrise oblakodera u San Francisku koji su izranjali iz magle.

Kelnerica, u pripijenim crnim pantalonama, sandalama i beloj bluzi, kroz koju su se veoma jasno nazirale njene bradavice, primi narudžbinu i nestade u kuhinji.

– Šta misliš, da li da je pozovem da izađe sa mnom?

– Zar ti ja ličim na Dragu Savetu?

– upita Bret, osmehujući se Džefu.

– Pomalo.

– Pa, dobro. Spremaš li se za večeras?

– Aha. U osam, jel'tako?

– Tako je. Neki od renomiranih poznavalaca dobre kuhinje su potvrdili svoj dolazak, a biće tu i dosta Riinih prijatelja. Baš bih želeo da ovo večer bude takvo da ga se Ria

uvek sa zadovoljstvom seća. Naporno je radila poslednjih nekoliko meseci kako bi se restoran što bolje uhodao.

– Ne sekiraj se – reče Džef u trenutku kada zgodna kelnerica spusti sok od svežeg voća i kafu ispred nje. – Kako može da ne uspe? Ria kuva najbolju japansku hranu s ove strane Pacifika.

Kelnerica spusti šolju i čajnik sa vrelim čajem ispred Breta i ode. Džef je gledao za njom.

– Kakvo slatko parče!

– Tvoje fizičke sposobnosti jedino nadmašuje tvoje osećajno i vešto izražavanje – reča Bret i nasu čaj u šolju.

U daljini se začu sirena za maglu. Jedna tinejdžerka, u belom šortsu i prugastoj plavobeloj majici, prođe na biciklu, uz samu ogradu kraj koje su sedeli Bret i Džef. Ulični muzičar je zauzeo svoje uobičajeno mesto na uglu preko puta, otvorio kutiju sa gitarom i počeo da se sprema za nastup.

Kelnerica se vratila i donela dva tanjira. Obojica su naručili omlet sa povrćem.

– Sve mislim da ću to i da uradim.

– Šta da uradiš?

– Pozvaću ovu kelnericu da pođe sa mnom večeras kod Rie u restoran.

Bret se samo nasmeši i njih dvojica prionuše na hranu, razgovarajući između zalogaia o svojim planovima za to veče. Najzad su završili i kelnerica im donese račun.

– Ja ću da platim – reče Džef i široko se osmehujući, istrže račun iz devojčine ruke. Pogledavši je pravo u oči, on reče:

– Ja se zovem Džef.

– Dobro – odvrati devojka.

Mladić se nakašlja i opet joj se obrati:

– A kako se vi zovete?

– Temi.

Bret prinese salvetu usnama kako bi prikrrio osmeh.

– To je lepo ime – reče Džef.

– Nije loše. Na žalost, mnoge ljude podseća na one glupave stare filmove. Znae na koje mislim: »Temi i profesor«, »Temi i šta ja znam ko«.

– Filmovi, je li? – reče Džef hvatajući se za slamku. – Tako je. Sve vreme ovde sedim i dok vas posmatram, mislim se na koga mi ličite. I sada sam se setio. Ta plava kosa i ta figura! Merilin Monro. Na nju mi ličite.

Bret salvetom priguši smeh i zagleda se u zaliv.

– Pa, zar ona nije mrtva? – upita kelnerica.

– Da, ali nije u tome stvar. Ona je bila mnogo lepa žena.

– Valjda. Hoćete li da platite ovde, ili ćete sami ići do kase? – upita kelnerica i napravi balon od žvakaće gume.

Džef proguta knedlu, malo isturi bradu i reče:

– Jeste li zauzeti večeras?

– Ne.

Džef se blaženo nasmeši.

– Hoćete li da izadete na večeru sa

ona i ode.
 ...ro, a? – reče Bret
 ...se svome drugu.

– To je jedina plavuša koje sam
 mogao da se setim. Do đavola! –
 odvrati Džef.

– Nego, hvala ti za ručak.

Džef se iznenada mamršti kada se
 prisetio računa u svojoj ruci.

– Ali, to je bilo samo zbog efekta
 – usprotivi se on.

– Na mene je delovalo. Hvala.

Bret ustade i Džef teška srca plati
 račun.

Njih dvojica pođoše niz ulicu do
 mesta gde je Bret parkirao svoja
 kola. Bret potapša mladića po rame-
 nu i uđe u svoj mercedes.

– Doći ću po tebe oko sedam.

– Važi – odgovori Arčer i poku-
 njeno odšeta do studija za borilačke
 veštine.

Otvaranje restorana »Ria Don«, u
 ulici Klement, u San Francisku, bio
 je pravi događaj. Desetine američ-
 kih zvaničnika japanskog porekla je
 bilo prisutno. Bio je tu i jedan grad-
 ski većnik, četiri renomirana pozna-
 vaoca dobre kuhinje, jedan čuveni
 pisac, dve poznate ličnosti sa televi-
 zije i jedna engleska rok zvezda, koja
 je snimala ploču u studiju u Sausa-
 litu.

Bogato osvetljen ulaz je mogao da
 se vidi na kilometre. Livrejisani por-
 tir je parkirao automobile gostiju.
 Riino kuhinjsko osoblje je bilo do-
 bro uigrano, tako da je ona večeras

bila samo domaćica, što je mnogo
 doprinosilo opštem utisku. Divno je
 izgledala. Njena duga, crna kosa joj
 je slobodno padala preko ramena do
 sredine leđa. Do poda duga svileni
 haljina, tirkizne boje, imala je šlic sa
 jedne strane, koji je išao do pola bu-
 tine i otkrivao vrlo lepe noge.

Bret je uložio novac u taj restoran,
 ali ga je Ria vodila. Veoma mali broj
 ljudi je znao da Bret ima bilo kakve
 veze sa restoranom. Kada su on i
 Džef stigli, Ria ih je srdačno dočeka-
 la.

– Koliko treba da čekamo? – upi-
 ta Bret osmehujući joj se.

– Zar ne izgleda divno, Brete? –
 upita prelepa istočnjakinja, dok joj
 je na licu bio izraz ponosa.

– Itekako, Ria. Najteži deo je pro-
 šao. Svi su došli. A kada pribaju
 tvoja jela, stvar je gotova.

– Nadam se da si u pravu – odvrati
 ona i baci još jedan brižan pogled
 po sali, kako bi proverila da je sve u
 redu. Podigla je ruku iznad glave i
 jedna oniža Japanka, u plavom ki-
 monu, priđe joj.

– Gospodin Valas želi svoj sto –
 obrati se Ria devojci.

– Izvolite poći za mnom, gospodi-
 ne Valase – reče devojka.

Bret se toplo nasmeši Rii i stisnu
 palčeve u znak ohrabrenja, a onda
 pođe za Džefom i devojkom, uz ste-
 penice, na drugi sprat. Posle preure-
 đenja, koje je Bret izvršio u celoj
 zgradi, čitava strana na drugom
 spratu, koja je gledala na most Gol-
 den Gejt, uređena je tako, da je sada

predstavljala jedan stakleni zid, koji je pružao pogled na čuveno obeležje San Franciska od koga je čoveku zastajao dah.

Bret i Džef zauzeše svoja mesta i obojica naručiše po jedan »Perie« sa ledom. Devojka koja ih je posluživala brzo se vrati sa naručenim pićem.

– Možemo li dobiti meni? – upita Džef.

– Vlasnica je zamolila za čast da ona odabere jelovnik za vas. Pripremila je poseban obrok za njene uvažene goste.

Bret i Džef se osmehnuše jedan drugom i Bret reče:

– Poručite Rii da su njeni gosti počastvovani.

Devojka se pokloni i ode.

Obed je bio izvanredan. Za početak su imali odličnu supu »miso«, za kojom su dobili »jakitori«, kakav Bret nije okusio od kada se vratio iz Tokija. Onda im je poslužen pileći »terijaki« i izdašna dupla porcija »sašimija«. Iako je Bret jeo slična jela od kada se vratio u Sjedinjene Države, nijedno nije imalo ukus kao ova koje Ria spremila.

Veče je u potpunosti uspelo i Ria je bila isto toliko umorna od primanja čestitki koliko su je prethodno bile zamorile pripreme za otvaranje. Najzad je i poslednji gost otišao i umorna domaćica se pridruži svojim počasnim gostima.

– Jesi li srećna? – upita Bret Riu.

– Ja se šeta za njihov sto.

– Ona duboko uzdahnu i reče:

– Jesam. Izgleda na nam je ovo pun pogodak, gazda.

Devojka koja je posluživala Breta i Džefa uđe u gornju salu i pride stolu za kojim je sedelo troje prijatelja.

– Zovu te na telefon, Ria.

– Hvala – reče Ria i pođe za devojkom.

Posle nekoliko minuta ponovo im se pridružila. Sa njenog lica je nestalo radosti.

Bret primeti tu promenu i upita je:

– Šta se desilo?

– Ne znam tačno, ali biće nevolje kako mi izgleda. Javio mi se mladić moje rodake. Moja rodaka, Meiko, leti za TWA kompaniju. Pre tri nedelje je imala let za Meksiko Siti i od tada je više niko nije video. Njen mladić će doći sada ovamo. Imate li nešto protiv da ga saslušate?

– Naravno da nemamo.

Nekih dvadesetak minuta kasnije, jedan mladi Japanac, od svojih dvadesetak i nešto godina, uđe u salu gde su ga Bret, Ria i Džef pozdravili. Seo je za njihov sto, odbio piće i odmah prešao na stvar.

– Zaista mi je žao što te gnjavim zbog ovoga, Ria, ali više ne znam kome da se obratim.

– Mi smo Riini prijatelji – reče Bret. – Nadam se da vam ne smetamo?

– Ne. Rečeno mi je da Ria ima neke prijatelje koji bi možda mogli da mi pomognu.

– Ko vam je to rekao? – oprezno upita Bret.

– Meikin ujak.

Bret, upitno, pogleda Riu.

– U redu je – reče ona. – On je prijatelj učitelja Jamagučija.

– Dobro – reče Bret. Prijatelj učitelja Jamagučija, čoveka koji je od Breta stvorio ninđu, svakako je bio osoba kome se moglo verovati.

– Počnite ispočetka i recite nam šta se desilo – obrati se Bret mladiću.

– Meiko leti za TWA. Pre nešto više od tri nedelje odletela je za Meksiko Siti. U poslednjih godinu i više dana, od kako se zabavljamo, često je imala takve letove. Proveli bi dva dana u Meksiko Sijiju, a onda bi se treći dan vratili. Međutim, sada nije bilo tako. Nazvao sam kompaniju i rekli su mi da ne znaju gde je, da se nije javila za povratni let i da će ispitati čitavu stvar.

Nazvao sam jednu Meikinu prijateljicu i saznao ko je još s njom leteo, tom prilikom. Sara Loton, druga stjuardesa na tom letu, je devojka koju Meiko i ja poznajemo pozvao sam je i otišao da razgovaram s njom. Kazala mi je da se ni Meiko, ni jedan momak, po imenu Teri Klej, stjuard, nisu pojavili pred povratak kući. Nekolicina službenika te kompanije, sa kojima sam razgovarao kada sam zvanično prijavio njen nestanak su mi nagovesili da su Teri i Meiko možda otišli da se zajedno negde provedu i da bi trebalo da prihvatim tu mogućnost. Ali, ja sam siguran da nije tako. Teri i Meiko su često leteli zajedno i ja sam upoznao tog momka. Pre svega, on

je homoseksualac. S druge strane, imam potpuno poverenje u Meiko.

– I ja to mogu da garantujem – reče Ria.

– Bilo kako bilo, već upaničen pošao sam u Meksiko Siti kada je Sara imala sledeći let za taj grad, i nas dvoje smo pokušali da nešto saznamo. Posetili smo sva mesta gde se skuplja društvo iz avio-kompanija i raspitivali se kod nadležnih organa u Meksiku šta da preduzmemo. Ništa nismo saznali. A ja sam posle tog puta osetio još veće beznade nego pre. To je bilo pre skoro dve nedelje, a još uvek nema ni traga ni glasa od njih dvoje i ja sam na ivici. . . – Suze oćajanja i nemoći zablistale su u mladićevim očima.

Ria skrete pogled sa mladića i obrati se Bretu:

– Šta misliš?

– Videću šta mogu da učinim, gospođine. . . ?

– Oprostite – reče mladić pribravši se. – Zovem se Džejms Nagučić.

– Džejmse, potrebna mi je adresa Terija Kleja i Sare Loton.

– Odmah ću vam dati – reče Nagučić i ispisa obe adrese na bloku koji je izvadio iz džepa.

– Da ne znate, možda, da li je Sara Loton u gradu ovih dana? – upita Bret.

– Da, tu je – odgovori mladić i pruži Bretu listić papira.

– Dobro. Bilo bi zgodno da je nazovete kada se vratite kući i kažete joj da ću je posetiti sutra pre podne. Zna li, možda, da li Teri Klej živi

sam?

– Ne, većina neoženjenih stjuarda i neudatih stjuardesa imaju cimore, pošto je smešno da plaćaju ogromne sume novca kada ionako koriste stanove samo pola meseca. Teri živi s nekim tipom.

– Odlično. Možda ću sutra i kod njega da navratim.

– Da nazovem i njega i da vas najavim?

– Ne, nije potrebno.

– Ne znam kako da vam se zahvalim, gospodine...? – reče Nagučić gledajući u Breta.

– Ja sam Riin prijatelj.

Za trenutak, mladić nije shvatao o čemu se radi. A onda mu je postalo jasno da je jedan od načina da se zahvali i taj da se ne postavljaju nikakva pitanja. Nasmešio se Riin, još jednom joj se zahvalio, ustao, naklonio se Bretu i otišao.

– Pa, šta misliš? – upita Džef Riin kada je mladić izašao.

– Ovo može da bude veoma gadno – odvrati ona sa izrazom velike zabrinutosti na licu. – Takve se stvari dešavaju, a većina nikada za to i ne čuje.

– Eto, ja za tako nešto nisam čuo do sada – reče Džef.

– Meiko mi je ispričala da su pre nekoliko godina kidnapovali jednu njenu prijateljicu i da više niko nikada nije čuo za nju. Kasnije se saznalo da je devojka, verovatno, otkrivena i odvedena kao belo roblje u Saudijsku Arabiju. Stvarno, neverovatno. A mi mislimo da se tako neš-

to dešava samo na filmu. Naravno, avio-kompanije ne pričaju o tome. Zato se plašim da se tako nešto desilo i sa Meiko.

– Videću šta mogu da učinim – reče Bret i spusti svoju ruku na Riinu da bi je utešio.

– To neće biti tako lako, Brete. Samo da saznaš gde je, biće teško. A da je izvučeš odatle... Čula sam da ljudi koji kupuju devojke imaju sve na raspolaganju, pa čak i čitave male armije i dovoljno podmićenih nadležnih organa koji zatvaraju oči pred onim što se dešava.

– Naći ću je – reče Bret, trudeći se da zvuči uverljivije i odlučnije nego što je osećao.

Glava treća

Sara Loton je živela u Volnat Kriku, u bogatijoj četvrti u južnom delu grada, u jednom od onih modernih apartmana, gde su na raspolaganju igrališta za tenis, bazen sa toplom vodom i sauna i gde su zidovi načičkanjani obaveštenjima za provod »Samaca«.

Bret je stigao oko jedanaest sati. Sara Loton ga je očekivala. Bila je to sitna, zgodna plavuša, sa visokim jagodicama, napućenim usnama i nosom koji je bio pomalo prćast, tako da su mnogi za nju govorili da je slatka. Imala je zelene oči. Na sebi je nosila beli šorts i gornji deo bikinija.

– Znači, vi ste Riin prijatelj – rekao je kada su seli na kauč, odakle se pružao pogled na trem ispred nje-

nog stana i bazen. Nekoliko ljudi se sunčalo oko bazena. Naguči joj je već napomenuo da će Bret postavljati pitanja, a ne ona.

- Baš se nadam da ćete je naći – rekla je.

- Verujem da hoću, Saro. Ali, potrebno mi je mnogo više podataka nego što sada imam i, naravno, puno sreće.

- Ne izgledate mi kao čovek kome je potrebno puno sreće – primetila je devojka i značajno ga pogledala.

- Za nešto mi možda i nije potrebno – odvrati joj on uz osmeh. - Ali, ipak će mi biti potrebna sreća da nađem vašu prijateljicu.

- Znae, Meiko nije prva devojka koje je nestala na ovaj način.

- Da, tako su mi rekli. Šta mislite da se dešava s njima?

- Pretpostavljam da sve devojke ne prolaze isto. Neke od njih jednostavno nalete na momka jake volje i sa dubokim džepom. Tada pođu s njim ili zbog uzbuđenja koje im može pružiti takva veza, ili zato što im ti momci plate više nego što one mogu zaraditi za godinu dana samo zato što im prave društvo na krstaranju, ili u njihovom »zamku u Evropi«, ili negde slično. Neki ljudi su prilično lakoverni.

- A šta je sa onim drugim?

- Neke od devojaka, koje tako nestanu, a njih je mali broj, kidnapuju ljudi koji trguju belim robljem. I za te devojke se više ne zna. One iz prve kategorije se kad tad pojave.

- Šta mislite da se desilo sa Mei-

ko?

Devojka se odjednom uozbilji.

- Bojim se da je Meiko kidnapovana.

- Zašto tako mislite?

- Poznajem Meiko, a poznajem i Džejsma. Znam da ga ona mnogo voli. Hoću da kažem, vi možete nekoga puno voleti, ali kada ste stjuardesa, pa ste ponekad usamljeni vi pomislite, dobro, ovog momka više nikada neću videti. Ipak, to ne znači da ste razvratni. Znae šta hoću da kažem? – upita Sara i zagleda se Bretu u oči, pokušavajući da u njima nađe razumevanje.

- Sigurno, razumem ja to.

- Bilo kako bilo, verujem da Meiko voli Džejsma i da mu tako nešto nikada ne bi učinila.

- Šta mislite, gde bi mogla biti?

- E, to je sasvim druga stvar. Mogla bi da bude u nekom haremu na Bliskom istoku, u nečijem zamku u zabačenom kraju Evrope, ili negde u Meksiku. Ali, gde god da je, ona je tamo zarobljenik. Najgore od svega je to što može da bude u bilo kom delu sveta.

- Kako sam čuo, još jedam momak iz vaše posade, stjuard, po imenu Teri Klej, je nestao.

- Tako je. Međutim, tu mi nešto nije jasno. Teri je homoseksualac, tako da sam sugurna kako nisu zajedno pobešli.

- Da li su se njih dvoje družili?

- O, da. Izlazili su zajedno kada su bili članovi iste posade. I njoj i njemu je odgovarao takav odnos.

Teri se nikada nije udvarao Meiko, a mogli su da izlaze zajedno i da se lepo provode. A pošto su njih dvoje bili zajedno, ni drugi momci joj se nisu udvarali i Meiko je tako bila sigurna.

– Da li ste vi, Meiko i Teri imali neka redovna sastajališta u Meksiko Sitiju?

– Naravno. Ima nekoliko mesta gde se sastaju svi službenici avio-kompanija.

– Naprimer?

– Restorani, diskoteke, radnje gde se može nešto povoljno kupiti i tako. Znete već.

– Aha – reče Bret na takav način da je bilo očigledno da se razgovor približio kraju.

– Živite li u San Francisku? – upita Sara.

– Tu, u okolini.

Nastala je kratka pauza dok je stjuardesa razmišljala šta da kaže. Najzad je rekla:

– Znete moj broj telefona.

Teri Kej je živio u jednoj velikoj, modernoj i luksuznoj zgradi na Nob Hilu, gde je obezbeđenje bilo takvo da bi zadovoljilo zahteve jedne banke, a pogled iz stanova u njoj takav da bi, čak, i Breta zadovoljio.

Kada se našao u holu Bret je rekao uniformisanom čuvaru da hoćeda vidi Terija Kleja. Iako je znao da Klej nije tu, nadao se da će zateći njegovog cimera.

– Gospodin Klej nije kod kuće, gospodine – zvanično reče čuvar.

– Dobro. A da li je Robert tu?

– Robert, gospodine?

– Terijev cimer, Robert.

– Mislite Edvard?

– Tako je. Znao sam da je neko od imena na cigarama – naivno reče Bret.

– Proveriću.

Čuvar uđe u malu nišu i pritisnu jedno dugme. Bret je mogao da vidi kako govori u slušalicu, ali nije mogao da čuje i šta govori. Čuvar spusti slušalicu i priđe Bretu.

– Edvard želi da zna ko ste, pre nego što pristane da vas vidi.

– Recite mu da sam prijatelj stjuardese koja je bila sa Terijem na njegovom poslednjem letu u Meksiko Sitiju.

Čuvar sumljicavo pogleda Breta i izgledalo je kao da želi nešto da kaže. Da mu je plata bila manja, možda bi se malo više raspitivao. Ali, ovaj posao je podrazumevao i izvesnu odgovornost. Jedna od njegovih dužnosti je bila i ta, da ne postavlja suvišna pitanja. Ova situacija je zahtevala da ne ispituje.

– Sačekajte ovde – reče čuvar i ponovo uđe u nišu. Trenutak kasnije se vratio i uputio Breta kako da nađe Klejov stan na sedmom spratu.

– Vi mora da ste Edvard? – reče Bret kada mu jedan mladić otvori vrata.

– A ko ste, do đavola, vi, dušo? – reče visoki, plavokosi mladić na vratima.

Na sebi je imao bermude od starih farmerki i majicu sa slikom korneta

sa sladoledom, na grudima. Bret nije bio siguran da li je ovaj pokušao da ga zaplaši, ili da mu se udvara. Bret zaključio da je u pitanju i jedno i drugo.

– Udite, udite – najzad reče Edvard i uvede Breta u luksuzno nameštenu dnevnu sobu.

Bret stade ma debeo tepih zlatne boje, koji se ugibao pod njegovim nogama. Prišao je velikoj fotelji u obliku rukavice za bezbol i seo u nju. Fotelja se prilagodila njegovom telu. Sa mesta na kome je sedeo, Bret je mogao da vidi Ribarski dok i, u sredini zaliva, ostrvo Alkatraz.

– Znači, vi ste Terijev prijatelj? – reče Edvard, oslanjajući se o bar, koji je odvajao dnevnu sobu od male moderne kuhinje.

– To nisam rekao – primeti Bret.

– Ne, niste, zaista.

– Rekao sam da sam prijatelj jedne od stjuardesa koja. . .

– Da, da, znam. Piter mi je ispričao svaku zanimljivu pojedinost preko telefona – prekide Edvard Breta. – Jeste li za sok?

– Od pomorandže, molio bih. Hvala.

– O, samo izvolite – odvrati Edvard, očekujući da se Bret predstavi.

– Stiven. Stiven Farber – reče Bret.

Edvard se nasmeši i pogleda Breta.

– Nije trebalo ni da pitam, zar ne? – značajno primeti Edvard, a onda otvori frižider i nasu Bretu i sebi po čašu soka od pomorandže.

– Izvoli. . . Stivene – reče Edvard, pružajući Bretu čašu, a zatim se zavalio u fotelju nasuprot Bretu.

– Gde je Teri? – upita Bret, pošto je otpio gutljaj soka.

– Pretpostavljam da je u Meksiku.

– Zar nije malo zakasnio?

Nešto od mirnoće nestade sa Edvardovog lica kada ga je Bret to upitao.

– Pa, u pravu ste.

– Ni moje prijateljice Meiko još nema.

Edvard se iskreno začudi kada je to čuo.

– Da li se često dešava da Teri ne dođe kući na vreme?

– Ne, ne dešava se.

– Zar nisi zabrinut?

– Naravno da sam zabrinut, ali ne mogu večno da budem u žalosti.

– U žalosti? Misliš li da mu se nešto desilo?

– Ne znam. Nemam vesti od nje-ga već skoro mesec dana. To uopšte ne liči na Terija.

– Šta misliš da mu se desilo?

Edvard se zamisli i nemo pogleda Breta. Pretpostavljao je šta je moglo da se desi njegovom cimeru, ali je bilo očigledno da nema nameru da to kaže Bretu.

– Zaista ne znam – najzad reče Edvard, na način na koji neki ljudi govore kada imaju potrebu da slažu, ili pokušavaju da zavaraju sami sebe. Bilo je tačno da Edvard nije znao šta se desilo sa Terijem, ali njegovo nagađanje o sudbini cimera je imalo realne osnove, koje on nije

bio spreman da iznese nepoznatim osobama.

– Dobro – reče Bret i ispi sok. – Javićeš mi kada čuješ nešto o Teriju. Važi?

– Naravno. Kako?

– Nazvaću te. Kako mogu da te nađem kada nisi kod kuće?

– O, ja sam stalno kod kuće. Najviše vremena provodim ovde.

– A tvoj broj na poslu?

– Ja ne radim. Teri donosi lov, a ja se brinem o njemu.

– U redu – reče Bret, ustade i pođe ka vratima.

– Čao – reče Edvard i zatvori vrat za njim.

Bret je razmišljao o mnogim stvarima dok je izlazio iz zgrade, ali je jedna misao izbijala u prvi plan. Ovakav stan je verovatno koštao nekoliko hiljada dolara mesečno. A to je bila samo renta. Šta je bilo sa nameštajem i ostalim potrepštinama? Edvard nije radio. Možda bi Teri i mogao da dozvoli sebi tako nešto da je pilot. Ali, kao stjuard, to nije dolazilo u obzir. Možda je dobio veliko nasleđstvo, ili imao znatne prihode sa neke druge strane. To se lako moglo proveriti.

Glava četvrta

– Donesite mi jednu porciju »jakitorija« i malo sakija – reče Bret kelnerici, koja je stajala kod stola za kojim su sedeli Bret i Ria.

Devojka se lako nakloni i ode u pravcu kuhinje.

– I šta to sve znači?

– Ništa konkretno, ali mi je razgovor sa Sarom i Edvardom pomogao da dobijem kakvu takvu sliku o čitavoj stvari. I ti možeš pomoći.

– Samo reci.

– Jamaguči mi je rekao da imaš veze sa jednom informativnom mrežom.

– Imam prijatelja koji radi za jednu »informativnu« kompjutersku službu. Svačija prošlost je nadohvat ruke.

– Odlično. Momak o kome su mi potrebna obaveštenja zove se Edvard Ogdon. Saznao sam njegovo prezime sa jedne koverta koja je ležala na stolu u njegovom stanu. Zapisao sam ti i njegovu adresu, a i približne godine. Pretpostavljam da je to dosta. Ako nije, slobodno mi reci – reče Bret i dodade joj jednu ceduljicu.

– Da li znaš šta tražiš?

– Samo nagađam. Molio bih tvog prijatelja da potraži i podatke o Teriju Kleju. Znaš da radi za kompaniju TWA. Verujem da će mu to biti lako.

– U redu.

– Kada mogu da očekujem te podatke?

– Verovatno sutra. Nazvaću ga čim završimo ručak.

– Odlično. – reče Bret i usredsredi se na jelo koje je devojka u tom trenutku donela.

Bret je sedeo zavaljen u svojoj omiljenoj fotelji od somota bež boje,

koja je bila u kombinaciji sa istim takvim otomanom. U ruci je imao čašu iskričave vode i gledao je na zali. U daljini su blistala svetla San Franciska.

Preko krila mu je ležala jedna knjiga. Bret je u časovima odmora rado čitao romane o međunarodnim zaverama i špijunskim aferama. Bilo je blizu jedanaest časova. Baš u tom trenutku neko je pokucao na njegova vrata.

On priđe vratima i pogleda kroz špijunku, spazi Riu, otvori joj i uvede je unutra.

– Kakvo prijatno iznenađenje! Mogu li da te poslužim nečim? – upita je pošto je sela.

– Čašu konjaka, molila bih.

– Naravno – odvrati on i nasu Rii čašu konjaka. Pošto ju je poslužio, zauze svoje staro mesto u fotelji.

– Donela sam ti podatke koje si tražio – reče Ria, pričajući mu nekoliko listova papira.

Bret pažljivo pročita.

– Kako ti se čini? – upita Ria, videvši na njegovom licu da mu ti podaci nešto znače.

– Ovde kaže da Teri Klej nema nikakvo nasleđstvo niti dodatne prihode, bar ne u okviru zakona. Njegov cimer, Edvard Ogdon, uopšte ne radi, već godinama. Čak i kada je radio, bio je kelner, a to mu zanimanje sigurno nije omogućilo da odvoji neku značajnu sumu novca na stranu.

– Ali, ono što je zanimljivo u vezi sa Ogdomom je činjenica da je odle-

žao u zatvoru zbog trgovine drogom. Izgleda da je pre nekoliko godina radio kao prodavac droge i da su ga uhvatili. Međutim, isuviše je kratko bio u zatvoru za takav prestup. Verovatno je imao nekoga da ga tako brzo izvuče napolje.

– Veruješ li da je Teri umešan u trgovinu drogom?

– To u ovom trenutku nije toliko važno, ali je i to moguće. Vrlo je verovatno da sa jednog puta može da donese toliko kokaina da od dobijenog novca može da kupi celu zgradu u kojoj stanuje. Kada malo bolje pomislim, tako nešto bi predstavljalo zgodan aranžman. Teri donosi drogu u zemlju, a Edvard, preko svojih ranijih veza, rastura.

Ria je pijuckala svoj konjak. Bila je zamišljena i zabrinuta.

– Pitam se samo kakve veze Meiko ima s tim?

– Koliko dobro poznaješ svoju rođaku?

– Vidamo se bar jednom mesečno. Tako je poslednjih nekoliko godina. Znam da povremeno popuši po neku cigaretu marihuane, ali to je sve. Ona je bojažljiva. Plašila bi se da se upusti u tako nešto. U to mogu da se zakunem.

Njih dvoje su nekoliko trenutaka sedeli u tišini, a onda Bret progovori:

– Nešto mi je palo na pamet. Koliko dobro poznaješ Saru Loton?

– Pa, ne baš najbolje. Zašto?

– Može li čovek da ima poverenja u nju?

– Pretpostavljam. Ne mogu sigurno da tvrdim, ali znam da su Meiko i Sara bile dobre prijateljice.

– Nameravam da sa Džefom pođem u Meksiko Siti kada Sara bude sledeći put letela tamo. Mogla bi da nas povede na mesta gde se skuplja društvo iz avio-kompanija. Videću šta mogu tamo da saznam.

– Ne zvuči baš naivno. U Meksiku nemaš baš nikakve veze.

– Drugog izbora nemam. Što duže čekamo, trag biva sve stariji.

Zabrinuti izraz nestade sa Riinog lica i ona ga zahvalno pogleda.

– Brete, ne znam kako da ti zahvalim.

Bret se osmehnu i reče:

– Mogao bih da ti nagovestim.

Ria spusti čašu na stočić kraj otomana, ustade i priđe Bretu. Polako počeo da otkopčava svoju plavu, svičenu haljinu.

Bret je preko stola posmatrao Saru Loton, koja je upravo otpila gutljaj »Krvave Meri«.

– Sviđa mi se kako ovde prave ovo piće. Stavljaju dosta »tabasko« sosa – rekla je, tek da nešto kaže. – Rekao si mi da treba o nečemu da razgovaramo, da možda ja mogu na neki način da ti pomognem da nađeš Meiko.

Bret nacedi još malo u svoj »Peri« i reče:

– Nešto sam mislio, ali mi je potrebna tvoja pomoć.

– Učiniću sve što mogu. Meiko je bila prijateljica.

– Kada sledeći put letiš za Meksiko Siti?

– Prekosutra.

– I koliko dugo se ostaje?

– Dva dana. Stižemo u četvrtak uveče, u gradu smo u petak i subotu. U nedelju se vraćamo kući.

– Da ne ostajete predugo za tako kratak put?

– Nije ni to loše. Neki od nas zaista vole taj grad. I uvek može da se nađe neka zgodna stvarčica da se kupi.

– Nameravam da sa jednim prijateljem pođem u četvrtak za Meksiko Siti. Ti bi mogla da nas odvedeš na mesta gde se vaše društvo skuplja, a posebno tamo gde su Meiko i Teri odlazili.

– Misliš li da će od toga biti neke vajde?

– To je jedino što u ovom trenutku možemo da uradimo.

Devojka otpi još jedan gutljaj svog pića. Zatim je pogledala Breta i upita.

– Hoću li biti u opasnosti zbog toga?

– Neću da te lažem. Takva mogućnost postoji. Međutim, reći ću ti, a da se ne upuštam u detalje, da smo moj prijatelj i ja navikli na takve situacije i uveren sam da ćemo moći da te odbranimo. Ali, to nije baš neka garancija.

Sara se poigravala svojom čašom. Bret je u njenim očima mogao da pročita šta misli. Želela je da pomogne, ali nije bila navikla na opasnost, strah i nesigurnost. Ipak, Bret

je znao šta će da odgovori.

– U redu, Supermene, pomoći ću ti. Ali, ako nastradaš ti plaćaš bolničke račune – reče Bret, osmehujući joj se i spuštajući svoju snažnu ruku na njenu koja se tresla. – To je vrlo hrabro, Saro – rekao je posle duge pauze.

Njih dvoje završiše ručak i Bret joj na rastanku reče da će se videti u četvrtak.

Glava peta

Bret i Džef Arčer su trčali beton-skom pešačkom stazom, koja je išla duž marine u Sausalto, gde je postojao čitav mali grad od privezanih jahti.

Dodžo koji je on vodio je bio udaljen svega tri minuta od mesta gde je živeo.

Njih dvojica se zaustaviše ispred Džefove jahte. Mladić je ukrasio unutrašnjost brodića puzavicama, a stakla na prozorima su bila obojena.

Na brodiću je bilo i malo kupatilo, čajna kuhinja koja je od dnevne sobe bila odvojena barom. i spavaća soba, čiji je jedan zid bio sav u staklu, tako da je Džef imao izvanredan pogled na zaliv i San Francisko.

Bret sede na Džefov kauč, a mladić priđe baru i obojici sipa po čašu perijea. Spustio je piće na stočić kraj kauča.

– Da li se radi o običnoj poseti, ili hoćeš da proveriš knjige? – upita Džef u šali.

– Nije ni obična poseta, a ni pro-

veravanje knjiga mi nije na umu. Nameravam da ispitam nestanak Riine rođake, one o kojoj nam je njen momak ispričao u restoranu. Sutra idem za Meksiko Siti. Želiš li da pođeš sa mnom?

Bret uze svoju čašu, otpi jedan gutljaj i spusti je na naslon kauča.

– Zašto hoćeš da i ja pođem s tobom?

– Iz više razloga. Pre svega, možda će mi biti potrebna tvoja pomoć. Dugo, ti više ličiš na stjuarda nego ja.

– Da shvatim to kao kompliment?

– Ne moraš. To je činjenica.

– Ipak, shvatiću to kao kompliment – reče Džef, otpi jedan gutljaj i nasmeši se Bretu.

– Pa?

– Ništa me ne bi moglo sprečiti da ti se pridružim. Uostalom, ako se sećaš, zbog toga sam se i udružio s tobom.

– Sećem se. Ali, isto tako se sećam da sam ti rekao da ne postoji nikakva šansa da ti i ja budemo partneri.

– A sledeće što se desilo, ti i ja poćesmo da radimo zajedno.

– Nikada ne reci, nikada.

– Nazvaću Stiva večeras i reći mu da preuzme tečaj dok sam ja odsutan.

– A da li će moći da ti izađe u susret za tako kratko vreme?

– Nema problema. Dobro sam ga obučio. On zna kako da vodi knjige, a i tečaj. Kada i gde ćemo se naći?

– Svratiću po tebe sutra oko pola jedanaest, pre podne. Budi spreman

i nemoj da nosiš mnogo stvari. Ali, ponesi nešto što možeš da obučeš za diskoteku.

- Aha. Znači, imaćemo posla sa zalutalim igračima flamenka?

- Ne. Ali, ako se desi da imamo posla sa komedijašima, moraću da nađem sebi drugog partnera.

- I ja takođe.

Te večeri Bret zateče Riu i Džejmsa Nagučija kako sede za njenim stolom u restoranu »Ria Don«.

Naguči ustade kada je Bret ušao u salu, rukova se s njim i ponovo sede kada je Bret zauzeo svoje mesto za stolom.

- Ria mi je rekla da ćete pokušati da nađete Meiko. Ne znam kako da vam se zahvalim.

- Ne zahvaljujte mi sada. Uopšte ne znam da li ću uspeti. Isto tako, morate biti spremni na sve.

- Šta hoćete time da kažete?

- Treba da shvatite da je Meiko najverovatnije kidnapovana. Osim, ako nije odbegla sa nekim momkom. Vi kažete da je to nemoguće. Znač, njeni otmičari je drže protiv njene volje. Možda je još uvek živa, a možda i nije.

Bret ućuta, ostavljajući im da prihvate i tu mogućnost. Ria pokuša da se usprotivi, ali je Bret pogleda i ona ne reče ništa.

- Ako je još u životu, sigurno je, da je takvo iskustvo neće ostaviti netaknutu. Treba i za to da se pripremite, Džejmse. Tako nešto može da bude veoma neprijatno. Ućiniću ono što mogu. Ipak, ne želim da se

nadate nemogućem. Sama činjenica što ću preuzeti slučaj ne znači i da će sve biti u redu. Ipak, postoji izvesna šansa da ću naći Meiko, da je ona još živa i da ćete vas dvoje ponovo biti zajedno. I onda, treba da shvatite, moraćete da joj pružite puno razumevanja.

Njih troje su jedno vreme sedeli u tišini, a onda Bret reče:

- Da li ste doneli fotografije koje sam vam tražio?

Naguči se trže, kao da se probudio iz košmarnog sna.

- O, da, naravno – reče i iz džepa sakoa izvadi nekoliko snimaka i pruži ih Bretu.

- Koliko su stare ove fotografije?

- Nekoliko meseci. Bili smo... Nagučij za trenutak ućutka od nadošlih emocija, a onda nastavi: - Bilo kako bilo, to su najnovije koje imam.

Bret pregleda fotografije i reče:

- Zaista je lepa, Džejmse. Ućiniću sve što je u mojoj moći.

Naguči kao da se premišljao da li da kaže nešto ili ne. Najzad progovori:

+ Možda će vam ovo zvučati krovoločno, ali moram nešto da vas pitam. Nadam se da vas to neće uvrediti.

- Mnogi su me u životu vređali i zato verujem da baš vi nećete prevršiti meru – reče Bret, pokušavajući da olakša mladiću.

- Kada nađete čoveka koji je za ovo odgovoran...

- Da? – prekide ga Bret, predose-

čajući šta Nagučić želi da kaže i znajući koliko mu je teško da to prevale preko usana.

– Da li biste mogli . . . da li biste hteli . . . da ga ubijete? – strastveno reče mladić, a oči mu zasuziše.

Bret je itekako dobro razumeo Nagučijeva osećanja.

– Znam kako se osećate, Džejmse. Verujte mi da to ne kažem tek tako. I ja sam nešto slično doživeo. Ali, imajte na umu da ja nisam plaćeni ubica. Ipak, ako vas ovo može utešiti, mogu vam reći da u ovakvoj situaciji osoba koja je odgovorna za tako nešto, obično i mora biti ubijena. Međutim, ne mogu vam obećati da ću ga ubiti.

– Razumem – reče Nagučić, oborivši oči i stideći se svog zahteva.

Videvši to, Bret reče:

– Ne treba ničega da se stidite, Džejmse. Čovek koji tako nešto može da učini i nije potreban ljudskom društvu. Većina ljudi je shvatala da nije greh poželeti smrt takvom čoveku. U ovoj zemlji je, u jedno vreme, bilo vrlo nepopularno smerati tako nešto kriminalcima. Kada ti neki tip siluje ženu, ili pobilje decu, normalno je da ne želiš da ga vidiš kako ga neko vreme leče u bolnici, a onda puštaju na slobodu. Ti želiš pravdu, a zdrav razum ti govori da pravda nije zadovoljena. Neko ti preti, ponižava tebe i tvoje voljene i ti ne želiš to, tek tako, da primiš. Želiš da taj tip shvati da tako nešto ne može nesmetano da čini. Sve dok kriminalci ne počnu da se

plaše svojih žrtava, više nego što se njihove žrtve plaše njih, stvari se neće mnogo izmeniti.

– Osećam se tako bespomoćnim – reče Nagučić.

– Niste vi jedini, Džejmse. Ali, dobro je što to sada znate. Nemojte to zaboraviti i, što je najvažnije, ne dopustite da se to ponovo desi. Naučite da pomognete sebi, da se više ne plašite i ne osećate bespomoćnim.

– Ali, kako? Šta mogu da uradim?

– Ima više načina – odvrati Bret. – Za početak, navratite na ovu adresu u Sausalitu i recite momku, po imenu Stiv, da vas je Bret poslao. Rekavši to, Bret mu pruži posetnicu sa adresom i telefonskim brojem njegovog dodža. – To vam neće pomoći u svemu, ali nije loše za početak.

Bret ustade, rukova se sa Nagučijem i poljubi Riu za rastanak.

– Sada ću poći, imao sam naporan dan – reče Bret. – Ujutru moram rano da ustanem.

Livrejisan portir doveze Bretov mercedes pred ulaz u restoran. Bret mu pruži nekoliko novčanica na šta se ovaj dugo zahvaljivaše.

Kada se našao na mostu Golden Gejt, Bret je iznenada odlučio da skrene za Mil Veli. Posle pola časa vožnje, našao se na vrhu Maunt Tamalpaisa. Svuda oko njega vladala je tišina. Zbog toga Bret je tu i došao. Otkrio je to čarobno mesto prvih dana svog boravka u San Francisku. Video je jednu fotografiju koja je snimljena sa vrha planine, u jednoj

radnji u Sausalitu. Saznao je koja je to planina i raspitao se kod prodavca kako da tamo stigne. Desetak minuta kasnije, već je bio na putu ka njoj.

Bilo je nečeg posebnog u vezi sa tom planinom. Pogled sa nje bio je prekrasan. Drugima nije mogao da objasni osećanje koje je u njemu budila ta planina. Isto se tako osećao kada je pre mnogo godina u Tokiju sreo učitelja Jamagučija. Jamaguči je gotovo odmah počeo da mu priča o nindama i odveo Breta u jedan od njihovih tajnih logora. Zašto? Zato što su njih dvojica spoznali jedn drugog, zato što su osetili da ih vežu neke tajanstvene, ali istinite niti.

Bret je shvatio da je ova planina mesto gde može da nađe mir koji traži.

Dobro utabanom stazom, koja je opasavala vrh planine, spustio se do svog omiljenog mesta i seo na travu. Zauzeo je poziciju lotosa i počeo duboko da udiše i izdiše vazduh. Gradska svetla su treperila ispod njega, a mesec se ogledao na površini Pacifika.

Onda je počeo da oseća »ono«. Osećao je blaženi mir. Taj mir ga je preplavio. Dopustio je da sa njega spere napetost, stres i strah.

Bilo je to dobro. Jer, kada bude sišao sa planine, ulazi u rat.

Glava šesta

– Huanita., ja ovo više ne mogu da podnesem – uzviknu Meiko kada je

Huanita ušla u njenu sobu.

– Ne valja da tako govoriš – reče Meksikanka.

Meiko zaroni svoje lice, vlažno od suza, u šake i počeo ponovo da plače. Huanita priđe bliže mladoj istočnjakinji i zgrli je.

– Smiri se, sve će biti u redu – govorila joj je.

Meiko iznenada podiže glavu i pogleda Huanitu u oči.

– Ništa neće biti u redu. Ovde sam već tri nedelje, a poniženja su sve gora i gora. Kažem ti, ne mogu više ovako. Zaista ne mogu . . . – uzviknu Meiko u jednom dahu i brzinu u plač.

– Moraš da promeniš način mišljenja. Ovde imaš samo dve mogućnosti: da služiš i ostaneš u životu ili da se suprostaviš i umreš. Nije sve tako crno. Doduše, možda ja tako mislim zato što za drugo ne znam. Ako postaneš generalova mezimica, a na dobrom si putu da postigneš tako nešto, imaćeš mnogo toga na raspolaganju. Možda će ti biti dozvoljeno i da putuješ sa generalom, kada se uveri da nećeš pokušati da pobegeš. Donosiće ti lepe haljine i nakit kada se vraća sa službenog puta. Možda će ti dodeliti i posluhu.

– Ali, tako nikada neću biti slobodna – reče Meiko i ponovo pogleda svoju sapatnicu. – Možeš li da shvatiš da je sloboda jedino što želim. Moram da pobeegnem oдавде.

– To je nemoguće, a i sama znaš zašto.

– Sigurno da znam. Ako uspem

da se oslobodim, mogla bih da dovedem policiju. Naravno, ako nađem nekoga ko ne radi za generala. Baš zbog toga moram da nađem načina da pobeegnem.

– Nemoj isuviše glasno da pričaš o tome. Nije preporučljivo. Mnogi su to pokušali, ali nikome nije pošlo za rukom.

– Šta mi mogu? Mogu da me ubiju. Možda bi bolje bilo da tako i bude. Bar bih se spasla poniženja...

– Ima mnogo načina na koje se može umreti. A o mnogima ti pojma nemaš. General je veoma okrutan kada se naljuti.

Jedno vreme u sobi je vladala tišina dok je Meiko razmišljala o svirepostima koje general i njegovi ljudi čine. Tako nešto joj je bilo potpuno strano. A sada su nasilje i sadizam postali deo njene svakodnevnice.

– Vreme je da pođemo – prekide Huanita tišinu.

Meiko se nije bunila jer je bila svesna da nikakvo protivljenje nema koristi. Moraće prvo da smisli neki plan.

– I tako mi boga – pomislila je dok je koračala za Huanitom kroz dugi hodnik ka generalovoj sobi za primanje – naći ću neki način.

Meiko je sedela sklupčana kraj generalove fotelje. On ju je povremeno milovao po glavi kao da je neka domaća životinja. Četiri generalova prijatelja su sedeli u udobnim foteljama, pušili skupe cigare i ispi-

jali konjak, očekujući da večernja predstava počne.

– Prijatelji moji – reče general, obraćajući im se – za večeras sam vam pripremio nešto specijalno. Moja nova devojka će se večeras rvati sa svojom prijateljicom, Huanitom.

Generalova izjava je izazvala gromoglasne povike i opšte oduševljenje među prisutnima.

– Pobednica će, za nagradu, biti oslobođena... ovaj, svojih redovnih dužnosti. Ona koja bude izgubila, pružiće zadovoljstvo svima nama, a i nekim stražarima.

Ponovo se soba zaorila od usklika oduševljenja.

Meiko je bila šokirana generalovom izjavom. Boriće se kao tigrica da bi izbegla sudbinu pobeđene. Ali, šta će biti sa Huanitom? Da li će moći da uradi tako nešto svojoj najboljoj prijateljici? General je bio pravi đavo, pomislila je, kada je on potapšao po glavi, dajući joj znak da treba da ustane.

– Svucite haljine – naredi general i obe žene to i učiniše.

Huanita je imala taman ten i njeno telo je, za razliku od lica, sačuvalo mladalačku vitkost i gipkost. Huanita počeo da obilazi Meiko. U njenim očima više nije bilo saosećanja i sažaljenja. Ni jedna ni druga nisu želele da izgube i bile su spremne da učini sve što je u njihovoj moći da izbegnu takvu sudbinu.

General pljesnu rukama i reče:

– Počnite!

Prisutni su počeli da dovikuju

reči ohrabrenja svojim izabranicama, a onda i da ih savetuju kada su počele borbu.

Huanita je prva stupila u akciju. Šutnula je Meiko u golenicu. Meiko bolno uzviknu kada se kost sudarila sa kosti. Huanita je, iskoristivši svoju prednost, podigla nogu u nameri da zada još jedan udarac, ali je Meiko došla sebi i, reagujući poput munje, zgrabila Meksikanku za nogu.

Zastala je za trenutak i zagledala se Huaniti u oči. Istočnjakinja je bila šokirana Huanitinom taktikom. Pa, Huanita je bila njena prijateljica. Njih dve su se poveravale jedna drugoj. Međutim, u ovoj okrutnoj borbi, Meksikanka nije znala za obzir. Ni Meiko nije imala više izbora i postupila je isto.

Huanita se oslobodila i sada je krenula na Meiko, ali se ova izmakla u stranu i uspela da zgrabi Meksikanku za kosu. Povukla je snažno, a onda pustila, tako da je ova tresnula o policu za knjige. Huanita se srušila na pod, za trenutak, ošamućena. Meiko je sačekala da Huanita ustane. Kad se pridigla Meksikanka je, istog trena, jurnula na Meiko i glavom je udarila u stomak. Obe su pale na pod i počele da se gušaju. Ispuštale su divlje krike koje su, ponekad nadjačavli krici generalovih gostiju koji su navijali za jednu ili drugu devojkju.

Huanita je uspela da priklješti Meiko, ali je ova, na pomisao da treba da provede večer sa generalom i njegovim prijateljima, natčovečan-

skim naporom uspela da se oslobodi i da zgrabi Huanitu za ruku. zavrnu-la joj je ruku za leđa i oborila je. Polako joj je zvrtila zglobov, tako da ova više nije mogla da izdrži. Uzviknula je da se predaje. Istog časa, Meiko je pusti, okrete i uzme njenog lice u svoje šake.

- Zaista nisam želela da ti ovo uradim, Huanita – blago joj je rekla.

Jedva приметni osmeh razumevanja prelete Huanitinim licem koje je bilo iskrivljeno od bola. Klimnula je glavom kao da pokušava da joj stavi do znanja da je razumela.

General dobaci Meiko njenu haljinu i devojkja je hitro obuče. Onda pljesnu rukama i jedan od njegovih ljudi, koji je stajao iza generalove fotelje, pride Huaniti, pomože joj da ustane i odvede je u drugu sobu. Meiko pokuša da ne misli na Huanitu.

- Hvala, generale.

- To znači da ćeš večeras biti slobodna. Dobro se odmori jer će te sutra dvostruko više želeći.

- Da, generale.

- Prijatelji moji, ne dopustimo Huaniti da nas dugo čeka – reče general, obraćajući se svojim gostima.

Meiko ubrzo ostade sama u sobi, još uvek u šoku. Kao pijana je stigla do svoje sobe. Mislila je na ono što je učinila te večeri, poniženje koje je doživela i bol koji je zadala odanoj prijateljici.

Koliko dugo će još moći ovako da izdrži. Užasavajući odgovor joj pade na um dok je hodala pustim hodni-

cima do svoje sobe.

Do kraja života!

Glava sedma

- Jesi li ikada bio u Meksiko Siti-ju? – upita Bret Džefa kad su se zavalili u svoja sedišta, pripremajući se za let od Los Anđelesa do Meksiko Sitija. Ni jedan, ni drugi nisu napuštali avion kad se ovaj spustio u Los Anđeles posle kratkog leta iz San Franciska.

- Ne. U stvari, jedino mesto u Meksiku, gde sam bio, je Tihuana. Sećam se samo da sam se strašno napio od tekile i da sam pokušavao da saznam gde se izvodi neka predstava u kojoj su glvnu ulogu igrali jedan magarac i jedna devojka.

Bret se zakikota i reče:

- Verujem da je Meksiko Siti nešto drugačiji od Tihuane.

- Da li će nam prikazati neki film za vreme leta?

- Verovatno.

- Znaš li koji?

- Ne. Što ne upitaš Saru? Želiš da te upoznam sa njom.

- Stvarno je strašna ženska – reče Džef osmehnuvši se. – Imaš li neke planove sa njom?

- Planove. Kako se, samo izražavaš, momče. Ali, da ti odgovorim na tvoje pitanje. Ne, ne nameravam da je oborim s nogu.

- Odlično. U svakom slučaju, pošto će nas ona voditi po gradu, bićemo zajedno.

- Džefe, nisam te poveo na godiš-

nji odmor. Poveo sam te da mi pomogneš. Predosećam da ćemo uleteti u nešto gde će mi tvoje usluge dobro doći. Zato hoću da ostaneš pri zdravom razumu i da ne dozvoliš da te neka žena zaludi kad smo na zadatku. Uostalom, ona kelnerica u Sausalitu jedva čeka da se vratiš i da je izvedeš u bioskop.

- Aha.

- Hoćeš li nešto da popiješ, Brete?

- upita Sara kad je dogurala kolica sa pićem do njihovih sedišta.

- A šta je bilo sa onim: »Želite li kafu, čaj, ili mene«? – upita Džef široko se osmehujući Sari.

Devojka ga pogleda kao da joj se obratio na nekom stranom jeziku.

Bret se umeša:

- U suštini, on je bezopasan. Džefe, ovo je Sara Loton. Saro, ovo je Džef Arčer, moj pomoćnik.

Sarino namršteno lice se razvuče u ljubazan osmeh.

- Drago mi je – rekla je. – Ovih dana ćemo biti dosta zajedno.

- Po svemu sudeći – odvrati Džef i značajno je pogleda

- Šta biste želeli da popijete? – ponovi Sara svoje pitanje i prekide neugodnu situaciju.

- Ja bih kafu – prvi progovori Džef.

- Ja ću jedan perije, ako ima – reče Bret.

Sara klimnu glavom i pruži Džefu šoljicu kafe, a Bretu nasu mineralnu vodu.

- Kasnije ćemo razgovarati – reče devojka i odgurnu svoja kolica dalje.

- Pa, šta misliš? – upita Džef.
- O čemu?
- Misliš li da me je primetila?
- Svakako. Čak te je i poslužila.

Džef zausti nešto da kaže, ali se predomisli pa izvuče neki ilustrirani časopis iz džepa na sedištu i počne da čita članak o nekom tipu iz Njujorka, koji svakog jutra odlazi na posao na električnom konjiću.

Bret se zagleda kroz prozor i misli mu se vratiše na Meiko. Gde li može biti? Prema onome što je Sara rekla, mogla bi da se nalazi bilo gde u svetu, a možda je već i mrtva.

Gde god da se nalazila, Bret je odlučio da je nađe.

Samo što je pilot obavestio putnike da treba da vežu svoje pojaseve i pripreme se za spuštanje, Sara priđe Bretovom sedištu. Džef je spavao i Bret mu je vezao pojas.

- Uzeću sobu u »Hiltonu«. To je u samom centru grada. Obično mi treba nekoliko sati da se odmorim i spremim posle spuštanja. Nazovi me oko osam.

- Odlično. Onda ću i ja tamo uzeti sobu.

- Šta nameravaš prvo da uradiš?

- Prvo ćemo malo pronjuškati oko. Otići ćemo u neki od restorana za koje znaš da je Meiko posećivala i videti šta će biti. Obilazićemo mesta, redom. Kao što rekoh, cućemo tu i tmo i videti da li možemo nešto da saznamo.

- Izgledaš fantastično – reče Džef

Sari kada je izašla iz lifta i prišla im.

- Hvala – odgovori devojkica i nakloni se u šali.

- Kuda ćemo? – upita Bret.

- Jeste li raspoloženi za večeru?

- Nije loša ideja.

- Fino. Sledite me, momci.

- Nije loše ovo mesto – reče Bret kad su seli.

- Društvo iz avio-kompanija ovde najradije dolazi. Restoran ima i diskoteku i igranka će da počne za koji čas.

- Znači, stjuardese se tako zabavljaju dok čekaju povratni let.

- Tako i na još nekoliko načina – reče Sara uz osmeh.

- Želim nešto da te upitam, Saro. Hoću da mi iskreno odgovoriš. Niko drugi neće saznati šta si mi rekla, ali želim da znam istinu.

- Izvoli, pitaj – reče devojkica.

- Da li si dobro poznaala Teriju Kleja?

- Ne baš najbolje. Naše se poznanstvo svodilo na razgovor.

- Kakav je on tip, po tvom mišljenju?

- Osim što je homoseksualac?

- Osim toga.

- Bio je to prijatan momak, uvek pažljivi prema svojim kolegama. Mogao je da podnese raznorazne gluposti koje su pravili putnici, bolje nego većina od nas. Ponekad ljudi mogu da budu vrlo neprijatni – rekla je. – Na šta ciljaš?

- Misliš li da je Teri mogao da ima veze sa drogom?

– Šta hoćeš time da kažeš? Sako ponekad popuši jednu cigaretu marihuanu. Nekome je zaista dosadno dok čeka povratak kući, pa mu malo kokaina pomaže da prekrati vreme. Ali, ne znam nikoga od mojih kolega koji je narkoman, ako si na to mislio?

– Tip sa kojim Teri živi je nekada rasturao kokain. Sada ne radi ništa, već izigrava domaćicu. Bar, on tako kaže. Terijevi jedini vidljivi izvori prihoda su od letenja, a on živi u takvom stanu u kakvom bi se i Rockefeller osećao prijatno. Nešto tu nije jasno.

– I ti misliš da Teri krijumčeri drogu?

– Nije nemoguće. Ne bih mogao da se zakunem, ali bih hteo da vidim da li sam u pravu.

– Kako ja mogu tu da ti pomognem?

– Razmišljaj. Postoji li neko mesto gde je Teri uvek odlazio, neka određena radnja, određeni restoran? Ili neka osoba s kojom se sastajao kad god bi bio u gradu?

– Pusti me da se setim. Ovako, naprečac, ne mogu ničega da se setim. Pitaću devojkicu s kojom delim sobu, kada se vratimo u hotel. Ona i Teri su češće bile zajedno.

Diskoteka uopšte nije bila onakva kakvom su je Bret i Džef zamišljali. Pre svega, grupa koja je svirala bila je sastavljena od istočnjaka. Bret nikada ranije nije bio u Meksiko Siti-ju, niti u bilo kom drugom gradu u

Meksiku. Očekio je da će muzika i društvo biti mnogo bliži lokalnom folkloru.

Džef je najzad shvatio da gubi vreme sa Sarom i, pošto je malo pronjuškao, pozvao je jednu mladu Filipinku na igru. Bret je na kratko otišao u toalet, a kada se vratio, jedan visoki, razvijeni Meksikanac, u skupocenom odeću, stajao je kraj Sare i nešto joj živo govorio.

– Zdravo, Brete – glasno reče Sara kada ovaj pride stolu. Očima mu je davala znak da joj ovaj čovek dosaduje.

Nasrtljivac je bacio pogled na Brete, samozadovoljno klimnuo glavom u njegovom pravcu i nastavio razgovor sa Sarom.

– Je li ti ovaj tip dosaduje? – upita Bret.

– Da, tako je – reče devojkica, prkosno gledajući Meksikanca u oči.

– Čini mi se da dami nije prijatno vaše društvo? Bret se činio ljubazan.

– Ti ćuti, budalčino – obrecnu se ovaj na Brete.

– Možda me niste dobro čuli. Rekao sam da dama ne želi s vama da razgovara.

– Slušaj, budalo – uvredljivo reče Meksikana. – Nisam siguran da si svestan koliko si blizu batina.

Bret se namrgodi i stade između nasrtljivca i Sare.

– E, sada je dosta, prijatelju – reče on. – Otići ćeš uspravno ili ćeš morati da otpužiš.

Ovaj smeli potez začudi krupnog Meksikanca i on se jedva uzdrža da

ne zamahne na Breta.

– U redu, u redu – reče on i pođe. Ali, odmah zatim se okrete i zamahnu ka Bretovoj bradi. Bret ga zgrabi za zglobov, zavrnu mu ruku i primora ga da klekne.

– Mislim da dugujete izvinjenje – reče Bret i malo jače ga steže.

– Ti, kućkin . . . – počeo Meksikanac, ali ga Bret još više steže. – Izvinjavam se! Izvinjavam se!

– Tako je već bolje – reče Bret, pusti ga i vrati se za sto.

Meksikanac ustade, protrese ruku i počeo da proverava da li mu je nešto slomljeno.

– Ništa nije polomljeno – reče mu Bret. – Mogli ste mnogo gore da prođete. A sada odlazite i ostavite moju prijateljicu na miru.

– Zažalićeš zbog ovoga – pripremio je Meksikanac i otišao.

Ceo incident je potrajao jedva nešto više od jednog minuta, te nije privukao pažnju posetilaca u diskoteci. Džef je, ipak, primetio da se nešto desilo, pa je, u društvu mlade Filipinke, prišao stolu i pridružio se Bretu i Sari.

– Šta je, počeo si da besplatno demonstriraš zahvate u samoodbrani?

– Mani šalu – reče Bret. – Da li se lepo zabavljaš?

– Da. Oh, ovo je Klarita. I ona leti za kompaniju TWA.

Kada je predstavljanje bilo završeno, društvo naruči još pića. U diskoteci su proveli još jedan sat, a za to vreme su ćeretali o mnogim sporednim stvarima. Sara i Klarita su pri-

čale o ljudima iz kompanije koje su obe poznavale.

Džef je pozvao Klaritu da im se pridruži u njihovom hotelu i popije s njima koktel za laku noć. Njih četvoro izađoše iz diskoteke i nađoše se u skoro pustoj ulici. Džef je počeo da se udvara Klariti i predlagao joj kako da provedu večer, kada ga je nešto udarilo po glavi. Složio se kao vreća i Klarita vrisnu.

Bret stade između Sare i napadača. Devojka pritrča parkiranim taksiu, otvori vrata i uđe unutra. Bet doviknu Klariti da i ona to isto učini. Petorica napadača, predvođeni nasrtljivcem iz diskoteke, pođoše preteći ka Bretu.

– Rekao sam ti da ćeš mi platiti za ono – reče krupni Meksikanac.

Bret iz džepa sakoa izvuče jedan predmet od aluminijuma, koji je izgledao kao olovka. Uhvatio je šipku, tako da je ona sada bila između njegova dva srednja prsta leve ruke.

Čovek koji je bio najbliži Bretu zamahnu nekom motkom i jurnu na njega. Bret se izmače u stranu, zgrabi ga za ruku i prebi mu je preko kolena. Kako se ovaj srušio na trotoar urlajući od bola, drugi i trči napadač nasmuše na Breta. Jedan je imao nož u ruci, dok su drugome ruke bile prazne. Bret zari aluminijumsku šipku u lice nenaoružanog napadača i ovaj pada, dok mu je iz obraza tekla krv. Gotovo istvremeno, blokirao je udarac nožem i vrhom šipke odsekao parče uveta napadaču. Ovaj vrisnu i pridruži se svojim dru-

govima koji su se valjali po trotoaru.

– Hoćete li i vi ovako nešto? – upita Bret preostalu dvojicu.

Oni mu ništa ne odgovoriše. Podigli su ruke kao da se predaju, okrenuli Bretu leđa i pošli, povremeno bacajući poglede preko ramena da vide da li ih Bret prati.

Bret pride Džefu i kleče kraj njege. Detaljno ga je pregledao i sa olakšanjem utvrdio da momak nije ozbiljnije povređen. Bret podiže mlitavo telo svog prijatelja i ponese ga ka taksiju koji se baš zaustavio.

– Auuu! – dočeka ga Sara s divljenjem. – Ovo je izgledalo kao neka scena iz filmova Brusa Lia. Super!

– Hvala – skromno reče Bret. – Ponekad je korisno znati tako nešto.

– Kako je Džef? – upita Klarita.

– Dobro je. Kada dođe sebi, imaće priličnu glavobolju, ali ništa više.

Pošto je udobno smestio Džefa na zadnje sedište i položio mu glavu u Klaritino krilo, Bret reče vozaču da ih odveze u »Hilton«. I Klarita je tamo imala sobu. Kada su stigli u hotel, Sara i Klarita se pozdraviše sa Bretom i odoše u svoje sobe, a Bret odnese Džefa u njihovu. Sat kasnije, Džef je polako počeo da dolazi sebi.

– O, Bože j– zakukao je i počeo da trlja potiljak. – Šta se, do đavola, desilo?

Bret mu je ispričao šta je propustio dok je ležao u nesvesti.

– Nešto nisam primetio da me žališ – reče Džef, pokušavajući da sedne.

– I ne žalim te – strogo reče Bret.

– Upozorio sam te da stalno treba da budeš priseban. Stalno. A ti si već u startu kiksnuo. Sreća tvoja da si ovako prošao. Moglo je da bude mnogo gore.

Džef ne reče ništa. Pokunji se, jer je shvatio da nema smisla da se prepire.

– Tip nam je unapred najavio da će nas napasti, tako da je ipak trebalo da budemo bar malo obazriviji. Nas dvojica smo se zakačili neposredno pre napada i on mi je rekao da ću zažaliti što sam ga ponizio. Zar ne misliš da je u takvoj situaciji neophodno da čovek pazi na svoja leđa?

– Hoćeš da kažeš da si znao za napad kada smo izašli?

– Naravno. Čak sam pomenuo tu mogućnost Sari.

Bret okači svoje odelo i stavi ga u plakar, uvi se u ubrus i sede na stolicu kraj Džefove postelje.

– Jesam li te razočarao? – upita ga Džef pokunjeno.

– Nemam šta da krijem, Džefe. Razočarao si me. Međutim, moraćeš da me razuveriš. Dobro je što si prošao samo sa čvorugom na glavi. Ali, sreća te neće uvek služiti. Možda ćeš sledeći put, kada budeš isuviše želeo da odvojiš neku curu i ne budeš oprezan, završiti sa metkom u glavi. Ovo što se večeras dogodilo nije ništa. Radilo se o običnim kavgadžijama, koji su, verovatno, bili isuviše pijani da bi nam ozbiljnije naudili. Međutim, ljudi protiv kojih se borimo, kada smo na zadatku,

nisu tako bezopasni. Mnogi od njih su ubice, koji ti neće pružiti priliku da mnogo razmišljaš.

– Uprskao sam – reče Džef, sležući ramenima.

– I jesi. Ali, ako budeš pametan, a ja znam da jesi, izvući ćeš dobru lekciju iz ovoga i shvatićeš da nikada nisi bio bliži smrti nego sada. Samo glupi ljudi čine dva puta istu grešku.

Džef zausti da nešto kaže, ali se predomisli. Učitelj je bio u pravu i učenik je toga bio svestan.

Ubrzo, pošto su završili razgovor, njih dvojica pođoše na spavanje. Džef je zaspao razmišljajući o onome što mu je Bret rekao. Iako je pogrešio, osećao se sposobnim da prođe glavni test.

Bret je zaspao misleći kako se nije ni mrdnuo sa polazne tačke u traženju Meiko.

Glava osma

Sledećeg jutra Breta probudi Sarin telefonski poziv. Rekla mu je da on i Džef siđu u resotran, za jedan sat, i tamo potraže nju i njenu cimerku. Bret pažljivo probudi Džefa.

Istuširali su se, obukli i stigli u salu za doručak baš kada su Sara i njena koleginica sedale za sto.

Pošto su im doneli kafu i čaj i poznavali se sa novom devojkom, Sara reče:

– Džuli hoće nešto da vam kaže u sa Terijem. To možda i nije bitno u ovakvoj situaciji treba ispitivati svaku mogućnost.

– U pravu si – reče Bret.

– Ne znam da li će vam ovo nešto pomoći ili ne, ali Teri i ja smo često odlazili u kupovinu u Meksiko Siti-ju, kao i u drugim gradovima u Južnoj Americi, kad god bi se duže zadržavali reče Džuli Dejvis.

Džuli je bila smeđokosa i imala je zelene oči i tanke usne. Na licu je imala tragove mladalačkih pega. Bila je vedre naravi.

– Pošto smo ionako u ćorsokaku, sve je bolje nego ništa.

– Drago mi je da to čujem. Verujem da i ovo, verovatno, neće biti ništa. Bilo kako bilo, Teri je bio passionirani sakupljač ćilima. Sakupljao je i one za pod, a i one koji su se mogli okačiti na zid.

– Je li uvek išao u iste radnje? – upita Bret.

– Da. Čak je uvek kontaktirao sa istim tipovima. Pretpostavljam da je Teri imao dogovor sa vlasnicima tih radnji da mu čuvaju neke nove primerke. Možda bi im Teri dao neki dolar pride za tu uslugu.

– Da li bi mogla da se setiš gde se nalazi takva radnja ovde u Meksiko Siti-ju?

– Naravno. Do te radnje ima svega nekoliko kilometara.

– Odlično. A da li bi mogla da nas odvedeš tamo posle doručka?

– Bez brige. Ionako sam htela tamo da odem.

Pošto su doručkovali, spremiše se da pođu u radnju o kojoj im je Džuli govorila.

Bret zaustavi jedan taksi ispred

hotela i njih četvoro udoše unutra. Pošto je ljubazno podsetio vozača da uključi taksimetar, Bret mu reče da ih vozi na tržnicu San Huan. Ulice su bile uske i zagušene, vazduh topao, a vozač se osećao na znoj. U više navrata, kada su obilazili trgovce, Bret je imao osećaj kao da se nalazi na nekoj smrtonosnoj vrtešci. I sam je imao priliku da vozi oko skverova u nekim gradovima Evrope. Ali, nigde saobraćaj nije bio tako sumanut kao ovde.

Kada su stigli na svoje odredište, Bret reče Džefu i Sari da ostanu u taksiju, dok su on i Džuli ušli u radnju.

– Predstavi me kao prijatelja i prepusti mi ostalo – reče Bret, pošto je zatvorio vrata taksija i kada su se njih dvoje uputili ka prodavnicu. – Sam ću zapodenuti razgovor s njim. Kada počnemo da razgovaramo, udalji se od nas i razgledaj robu u radnji.

– Važi – reče Džuli i njih dvoje udoše unutra.

Radnja je bila stara i pretrpana tapiserijama, tradicionalnim živih boja i atceškog dizajna. Glavna prostorija je bila prašnjava i čestice prašine su se presijavale na suncu čiji su zraci dopirali kroz tavanicu.

Jedan Meksikanac, od svojih četrdesetak i nešto godina, stajao je iza tezge i hladio se jednim izgužvanim časopisom. Na sebi je imao belu košulju sa slikom bika, bleдозелene boje, na grudima. Lice mu je bilo zaraslo u prosedu bradu, staru nekoli-

ko dana, dok mu je poduža, crna kosa neuredno padala preko ušiju i kragne. Čitao je novine koje je raširio po tezgi, ali je podigao pogled kada je zvonce na ulazu zazvonilo i Bret otvorio vrata.

U prvi mah lice mu je bilo bezizrazno, a onda se, kada je spazio Džuli, nasmešio, savio novine, spustio stari časopis kojim se hladio i pošao im u susret.

– A, sećam vas se, senjorita – reče Meksikanac. – Imena ne mogu da se setim, ali vaše lice. . . A, Karlos dobro pamti lica. Dobro došli. Vi ste stjuardesa, zar ne?

– Si – odgovori Džuli.

– I šta, danas, Karlos može za vas da učini?

– Došla sam da pogledam šta imate. Nikada se ne zna, možda ću nešto i pronaći. To mi se ranije dešavalo. Zato sam i danas došla. Oh – reče devojka, kao da se tek sada prisetila Breta. – Ovo je moj prijatelj, Bob Stal – nastavi Džuli, predstavivši Breta pod imenom koje joj je on dao.

– Gospođine Stal – reče Karlos pružajući ruku. – Dobro došli u moju radnju. I vas zanimaju tapiserije? – dodao je, rukom pokazujući eksponate koji su pokrivali zidove njegove radnje.

– Ja i nisam neki kolekcionar. Možda biste bili ljubazni da mi vi nešto pokažete, da me uputite, tako da se ne osećam baš kao novajlija.

– Ne, ne, ne – reče Karlos ponovo šireći ruke. – Nemojte se tako oseća-

ti. Svi moramo početi nekako. Biće mi zadovoljstvo da vam kažem ono što znam.

– Hvala – ljubazno reče Bret.

– Ja ću malo da procunjam – reče Džuli i odmače se od njih.

Karlos povede Breta u sobu iza radnje i pokaza mu razboj, a onda počeo da mu objašnjava osnove tkačkog zanata, da ga upućuje šta treba da traži i koliko čvorova treba da ima kvalitetan ćilim.

Ali, Bret nije dugo čekao da pređe na stvar.

– Teri Klej mi je dobar prijatelj – rekao je.

Meksikanac ućuta i pogleda Breta. Ipak, brzo se povratio, ali ne dovoljno brzo za Breta, koji je u njegovim očimka primetio da mu je to ime poznato. Nije se setio Džulinog imena, ali mu je ime Terija Kleja nešto značilo.

– Teri Klej? – počeo Karlos da se pretvara.

– Obično dolazi sa Džuli. Verujem da možete da ga se setite, ako zaista ipokušate.

– Gubim vreme pričajući vam o tkanju, zar ne?

– U pravu ste. Ali, ima dosta toga što mi možete reći i što bi mene zanimalo.

– Naprimer?

– Mogu da radim isto ono što je i Teri radio za vas, ali bi vam se sadnja sa mnom mnogo više isplatila.

– Nisam siguran da znam o čemu govorite – reče Karlos.

– A ja sam, opet, siguran da znate. Međutim, ne nameravam da se ceo dan o tome prepirem s vama. Ako niste sigurni, onda niste. To bi značilo da vas moja ponuda ni najmanje ne zanima. Ali, ako znate o čemu pričam, onda može da vam se desi da propustite izvanrednu priliku, prijatelju. Evo moje adrese – reče Bret vadeći iz džepa komadić papira na kome je ispisao ime hotela u kome je odseo i broj svoje sobe. Pružio je papirić Karlosu.

– Nemam mnogo vremena. Odlazim prekosutra. Nazovite me ako ste zainteresovani. I to što pre – reče Bret i pogleda čoveka u oči.

Karlos zausti nešto da kaže, ali se predomisli i samo klimnu glavom.

Bret završi razgovor tako što se okrenuo i pošao iz sobe. Ali, pre nego što je ušao u glavnu prostoriju, Bret zastade i reče:

– O, uzgred budi rečeno, ova devojka pojma nema o čemu se radi. Poslužila mi je samo da vas pronađem.

– Kako vi kažete – reče Karlos. – Kako vi kažete.

Karlos ostavi Breta i pođe da pomogne Džuli, koja je zainteresovano posmatrala jednu tapiseriju sa jednom actečkom ritualnom pticom. Breta nije mnogo zanimala meksička umetnost.

Desetak minuta kasnije, Džuli je kupila tapiseriju, Karlos je zapakovao i devojka i Bret izadoše napolje. Kada su ušli u taksi Bret reče vozaču da ih vozi nazad u Hilton.

– Jeste li imali sreće? – upita Sara, dok se vozač probijao kroz zakrčene ulice na putu za hotel.

– Udario sam temelje. Možda sam se prevario, ali mi instinkt govori da sam na pravom tragu. Ubrzo ćemo saznati. Ali, ima još nešto. Od sada, pa nadalje, hoću da ti i Džuli budete što dalje od nas, da nas se klonite kao da smo kužni. Ako sam na dobrom tragu, vas dve ne smete da rizikujete da budete u našem društvu. I zato, što dalje od nas. Naravno, ako vam je potrebna naša pomoć, samo viknite, ali ne verujem da će do toga doći.

Do sada nije bilo razloga da neko prati Džefa i mene. Međutim, sada imaju itekako dobar razlog. A koga god vide s nama i njega će početi da prate.

– Važi – reče Džuli. – Čak vas i ne poznajemo.

– E, tako treba – reče Bret osmejući se. – I hvala ti. Mnogo si mi pomkogla.

– Misliš li da ćeš moći da nađeš Terija i Meiko?

– Ne znam, Džuli. Ali, sada se mnogo bolje osećam nego juče.

Kada je spazio zgradu hotela, Bret potapša vozača po ramenu i reče:

– Zastavite se ovde.

– Džef i ja ćemo ovde izaći, a vas dve nastavite do hotela. Najbolje je da se već sada razidemo. Ovo bi trebalo da bude dosta za taksi – reče Bret i pruži Sari pregršt novčanica.

On i Džef izađoše iz kola. Pre

nego što je zatvorio vrata, Bret se naže i reče:

– Zapamtite, od sada nas više ne poznajete.

– O, Brete – reče Sara, a onda nastavi šapatom: – Kada se vratiš u San Francisco, posluži se brojem mog telefona. Rekla je to na takav način da je značenje njenih reči odmah bilo jasno.

Bret se nasmeši i klimnu glavom.

Bret zatvori vrata, i pomisli kako bi bilo zgodno da sebe nagradi kada se vrati kući.

– I šta sada? – upita Džef, spuštajući se u stolicu pored rashladnog uređaja u sobi. Skinuo je cipele i stavio noge na postelju.

– Ništa. Ako sam u pravu, Karlos će obavestiti svoje ljude da neko zna za njegov posao sa Terijem i, pošto sam mu ponudio da preuzmem Terijev deo, da znam za njegov nestanak. Drugo, reći će im da im nudim saradnju i da je moja ponuda bolja od Terijeve.

– Misliš da će zagristi?

– Ne znam. Videćemo. Po mom mišljenju, oni nemaju šta da izgube ako se nađu sa mnom i porazgovaraju. Posebno, ako puste mene da govorim.

– Da vide šta znaš?

– Tako je.

– A šta zaista znaš?

– Ne mnogo, ali i ja mogu da ćutim isto tako dobro kao i oni i da probam da saznam o čemu se radi.

– Ali, kakve to veze ima sa Meiko? – upita Džef. – S kim god da smo

razgovarali, taj bi nam rekao da ona nema nikakve veze sa drogom.

– Opet radim instinktivno. Ako nađemo Terija, to ne mora da znači da ćemo naći i Meiko. Ali, to nam je jedini trag. Meiko i Teri su se družili. Oboje su nestali u isto vreme i nijedno od njih se nije pojavilo. Nemamo nikakvog traga o Meiko, a Terijev trag se možda samo nazire. I zato, koristimo se onim što imamo.

– Zvuči logično.

– Da, i jeste logično. Ali je i nesigurno. Ako Karlos ne zagriže mamac, ponovo smo na početku.

Ni jedan ni drugi ne rekoše ništa posle toga. Svaki je za sebe razmišljao o toj mogućnosti. A onda Džef progovori:

– Jesi li za partiju karata?

Pošto su već dva sata igrali remi i poker, telefon je zazvonio. Bet baci karte, koje ionako nisu bile dobre, i podiže slušalicu.

Glas sa druge strane žice reče:

– Halo?

Bret prepoznaše taj glas.

– Nadao sam se da ćete doneti ispravnu odluku – reče Bret samouvreno.

– Možemo li da se sastanemo? – upita Karlos.

– Zašto?

– Da razgovaramo.

– O čemu?

– Imamo jednog zajedničkog prijatelja. Uvek mi pričinjava zadovoljstvo da provedem goste po gradu i odvedem ih na prava mesta.

Karlos je govorio u zagonetkama

i nije hteo ništa konkretnije da kaže preko telefona. Bret je i pretpostavljao da će biti tako, sve dok ne kaže magične reči. A nije bio siguran da zna te reči.

– U redu. Gde i kada?

– Kada budete sišli dole, ispred ulaza u hotel biće parkiran poslednji model »ševrolet«, zelene boje.

– Samo nas dvojica?

– Ne.

– Dobro. Povešću mog saradnika – reče Bret i spusti slušalicu, ne pružajući priliku Karlosu da mu odgovori.

Bret ustade i pride plakaru. Skinuo je svoj sportski sako sa vešalice, obukao ga i dobacio Džefu njegov.

– Hajdemo – reče.

Glava deveta

Kada su se našli u liftu, Bret reče:

– Kada se počesem po nosu, ovako, to znači da treba da legneš na pod. Kada dodirnem uvo, to znači da treba da budeš spreman da skočiš na tipa koji ti je najbliži, kada ja stupim u akciju.

– Imaš li još neki znak?

– Ako zakukam za pomoć, pokušaj da mi pomogneš – reče Bret i njegov ozbiljno lice se razvuče u osmeh.

Bret i Džef prokrčiše sebi put, kroz prepuni hol, do mesta gde ih je čekao zeleni automobil. Jedan Meksikanac je stajao kraj kola. Imao je brkove, široka ramena, tamne oči,

velike uši, pune usne. Pušio je cigaretu.

– Rečeno mi je da će biti samo jedan putnik.

– Loše su ti rekli, prijatelju – odvratiti Bret i pogleda čoveka u oči.

Ovaj htede nešto da kaže, ali se predomisli. Bacio je opušak i ugasio ga, a zatim obišao kola i glavom dao znak Bretu i Džefu da uđu unutra.

Sunce je već bilo zašlo kada su njih trojica stigli na svoje odredište u predgrađu grada. Njihovo odredište je bio mali klub koji se zvao »Buenas Noches«. Iako je bilo tek osam časova, klub je već bio pun. Nekoliko tamnopusih žena je nagovaralo turiste da naruče piće. Bilo je to jedno od onih mesta gde su beskrupulozni turistički vodiči vodili turiste, govoreći im da je to »jeftino od onih zabavljenih mesta gde turisti nikada ne idu«.

Miris tekile i piva ispuni Bretove nozdrve kada je sa Džefom ušao unutra. Seli su za sto koji im je pokazao njihov pratilac. Vozač, koji se tokom vožnje predstavio kao Huan, nije seo s njima već je pošao uz stepenice i nestao u hodniku na drugom spratu.

Jedan čovek, sa velikom gitarom, sedeo je na pozornici, koja je bila napravljena od nekih desetak drvenih sanduka, i pevaio u duetu sa jednim čovekom, koji je svirao na manjoj gitari. Iako mu se dopadalo više vrsta muzike, Bret nikada nije uspeo da zavoli latinoamerički melos, a posebno, ne muziku Marijača. Ovaj

duo nije mnogo doprineo da promeni svoje mišljenje.

Dve žene, koje su izgledale kao prenakićene novogodišnje jelke, jedna u jarkocrvenoj, svetlucavoj haljini, sa cvetom iste boje, a druga u svetlozelenoj, sa nekim cvetom koji je izgledao kao da je ruža obojena u zeleno, priđoše Bretu i Džefu i sedošu za njihov sto.

– Zgodan je – reče žena u crvenom, pokazujući na Breta.

Obe se zakikotaše, kao da su čule neku uspelu šalu.

– I ti si zgodan – reče druga žena Džefu. I ponovo se zakikotaše. A onda predoše na stvar.

– Kupi mi piće, a?

– Neću – odlučno reče Bret.

– Neću ni ja – kao eho ponovi Džef.

Kikotanje prestade i žene ustadoše da potraže druge žrtve.

U tom trenutku, Huan se pojavi na stepenicama i siđe u salu. Ništa nije govorio, već glavom dade znak Bretu i Džefu da ga slede.

Huan povede Amerikance uz stepenice i uvede ih u sobu gde ih je čekao Karlos i još trojica. Karlos je sedeo za pisaćim stolom, a ona trojica su bili brižljivo raspoređeni na strateškim mestima u sobi. Huan zatvori vrata i stade ispred njih, kao stražar.

Karlos rukom pozva Breta i Džefa da zauzmu stolice pored pisaćeg stola i oni to i učiniše.

– Cigaru? – reče Karlos, otvorivši kutiju koja je ležala na stolu i pogle-

davši prvo Breta, pa onda Džefa. Obojica odbiše.

Karlos izvadi jednu cigaru i u tišini se pripremi za paljenje. Čovek koji je stajao s njegove desne strane izvadi upaljač iz džepa i pripali cigaru Karlosu. Karlos zatvori oči, sa uživanjem povuče jedan dim i tek onda progovori.

– Teri Klej? – reče, zavalali se u fotelju i prekrsti ruke preko stomaka.

– Jedan poznanik – reče Bret. Kao da su igrali partiju šaha. Karlos je imao sledeći potez.

– Vi mislite da mnogo znate o Teriju. Mislite da je imao neki posao sa nama.

– Tako rekoh.

– Kako ste upoznali gospodina Kleja?

– Bavimo se istim poslom – reče Bret.

– O? – reče Karlos i na licu mu se pojavi izraz zainteresovanosti. Bret pročita nešto u Meksikančevim očima. Karlos je spremao novi potez. – Znači i vi i on radite za avio-kompaniju.

Znači, to je, pomisli Bret. Karlos je saznao o hotelu da se Bret nije upisao kao službenik avio-kompanije. Ako bi odgovorio potvrdno, Karlos bi ga imao u šaci.

– Ne – mirno reče Bret. – Rekao sam da se bavimo istim poslom. Terijevi stvarni prihodi nisu dolazili od letenja, kao ni moji.

Karlos ukrsti prste i udobnije se zavalali. Bret je izbegao prvu zamku.

– Bilo kako bilo, Terija nema. Ne

znam gde je, niti šta mu se desilo, a i nije me mnogo briga – reče Bret. – Ali, imam iste veze kao i on, čak i više, i nameravam da iskoristim ovu situaciju.

– Oportunist – reče čovek za pisacim stolom.

– Zovite to kako hoćete. Slušajte, kada ćemo prestati sa igrom žmurke i preći na stvar?

– Ja slušam, ali ne čujem ništa iz vaših usta, osim dovrtljivih primedbi.

– U redu. Razgovarao sam sa Terijevim cimerom i znam koliko vam je Teri plaćao. Dodajte pet posto na to i eto vam moje ponude.

Karlos ne reče ništa, već pogleda jednog od svojih telohranitelja i oni se nasmešiše jedan drugom.

– O kojoj je količini reč? – upita Meksikanac.

Bret je bio spreman za zamku. Pretpostavljao je da je Teri krijumčario kokain, pošto je jedino to mogao da unese u manjim količinama, a da zaradi dobro. To je bilo samo nagađanje, ali ga je činjenica da je Terijev cimer bio u zatvoru zbog rasturanja kokaina, navela da se odluči za tu vrstu droge.

– Nisam siguran koliko je kokaina Teri uzimao od vas, ali ako su moje procene tačne, mogao bih da kupim duplo više.

Karlos klimnu glavom u znak odobravanja. Uspravio se u fotelji, spustio cigaru u pepeljaru, skrstio ruke ispred sebe i obratio se Bretu:

– I šta još? •

Šta još? To je, pomisli Bret. Ovo je bio pravi test.

– Pošto ste upoznati sa Terijevim poslom i pošto znate i njegovog cimera, kao što me uveravate, onda sigurno znate da Teri nije kupovao od mene samo kokain. Šta je sa heroinom? Hoćete li i od toga duplu količinu?

Bret nasumce odgovori:

→ Istu količinu. Neću duplo.

Karlos se ponovo zavalj u fotelju i načini se kao da je dobio pravi odgovor, ali je nešto u njegovim očima govorilo Bretu da je pao na testu.

Bret podiže ruku i dotače svoje uvo. Krajičkom oka je video da je Džef primio signal.

– Dobro – reče Karlos i otrese pepeo sa cigare. – Dobio sam odgovore na sva moja pitanja, gospodo.

– Znači, sklopili smo sporazum? – reče Bret.

– Bolje rečeno, razumeli smo se – odvrati Karlos i klimnu glavom Huanu koji je stajao kod vrata. Bret začu kako se ključ okreće u bravi.

– Ne razumem.

– Ja vas razumem. A da biste vi razumeli mene, reći ću vam šta nameravam da uradim. Teriju nikada nisam nabavljao heroin i niko ko poznaje Teriju, ili mene i naš posao, ne bi ni za trenutak pomislio da trgujemo heroinom. Prema tome, vi ste me slagali. A moj posao je veoma opasan. Unosan da, ali veoma opasan. Ponekad mi dođu neki ljudi, pokušaju da se zbliže sa mnom, lažu me. Zašto lažu, to me se ne tiče.

Važno je da ugrožavaju mene i moj posao. Ja sam uspešan poslovni čovek, a postao sam uspešan zato što nisam rizikovao. Vi dovoljno znate da biste mi mogli zasmetati. Ne mnogo, verovatno, ali mi ipak možete smetati. Stoga nameravam da vas ubijem. ustvari, moji će ljudi to učiniti.

Dok je Karlos pričao, Bret je neprimetno odvezao pertlu na cipeli.

Karlos klimnu glavom čoveku koji je bio najbliži Bretu.

Bret baci još jedan pogled na Džefa, da vidi je li ovaj spreman. Bio je spreman. Bret naglo ustade sa stolice i skoči na čoveka koji mu je bio najbliži. Dok je ustajao, jednim trzajem izvuče pertlu iz cipele i obema rukama je uhvati za krajeve. Pre nego je čovek mogao da izvuče revolver iz futrole, Bret proturi oba kažiprsta kroz male omče na krajevima specijalne pertle koju je sam izmislio. Duž cele pertle bila je uvučena žica. Bret se hitro nađe čoveku iza leđa, prebaci mu pertlu preko glave i snažno je povuče. Krvavi trag se pojavi na Meksikančevom vratu. Njegovo telo se nekoliko trenutaka bespomnočno trzalo, a onda se skljkalo na pod.

Istovremeno kada je Bret stupio u akciju i Džef je skočio na Huana, pre nego što je ovaj uspeo da izvuče oružje. Udarac u glavu ga je onespособio za dalju borbu.

Karlos pode rukom ka jednoj od fioka na pisaćem stolu. Džef primeti njegov pokret, protrča nekoliko me-

tara koji su ga delili od stola i baci se na Karlosa. Obojica padoše na pod i Karlos ispusti revolver.

Ona druga dvojica se ustremiše na Breta. Jedan mu je prilazio s leđa, a drugi sprema. Bret je čuo korake onoga koji mu je dolazio s leđa i nogom mu zadao udarac u mali stomak. Ovaj se sruši na pod urlajući od bola. Drugi napadač je krenuo na Breta sa nožem u ruci. Kada mu je prišao na dohvat ruke, bacio je nož na Breta. Bret izbeže sečivo i krvavom žicom zakači čovekov zglobov na ruci. Onda svom snagom povuče žicu ka sebi i napadač vrisnu od bola. Žica mu je, gotovo, odsekla ruku. Krv šiknu iz rane i on se sruši na pod, onesvestivši se.

U međuvremenu Džef je savladao Karlosa i seo mu na grudi.

– Džefe?

– Ovde sam, iza stola. Jesi li živ?

– Jesam – odvrati Bret i pride svom prijatelju, bacivši jedan usputan pogled na Karlosa.

– Sada ću ja da postavljam pitanja, prijatelju – obrati se Bret, Karlosu.

– Ništa ne znam! – uzviknu Meksikanac, a oči mu se razrogačiše od straha.

– Bolje da odgovoriš milom, nego silom. Video si šta se desilo tvojim omiljenim momcima. Kladim se da nisi tako jak kao oni. A, veruj mi, još nisi video šta možemo sve da uradimo.

– Ne! Ne! – moljakao je Meksikanac. – Ništa ne znam! Nemojte me

povrediti! Molim vas.

– Gde je Teri Klej? – upita Bret gotovo nežno.

– Ne znam!

– Dajem ti da biraš, Karlose – reče Bret i povuče ga za kosu na temenu. Karlos vrisnu. – Možeš da umreš polako, ali i brzo.

Bret pusti Karlosovu kosu i Meksikančeva glava tupo tresnu o pod.

– Pa, kakva je razlika, ako ću u oba slučaja da umrem? – reče Karlos, unoseći u svoje reči onoliko prikosu koliko mu je još ostalo.

– To je glupo pitanje – reče Bret. – Mogao bih da te uspavam, zauvek, samo dodirom jedne tačke na tvom vratu. Ili...

– Ili šta? – gotovo vrisnu Karlos. – Da mi polomiš prste ruke, noge? I gore sam preživio.

– A mogao bih da te držim budnim, u životu, pri svesti, dok ti služim večeru.

– Večeru? Govoriš u zagonetkama, svinjo – reče Meksikanac i pljunu Breta.

Bret glavom dade znak Džefu da podigne Karlosa. Njomec se tako i učinio. Bret pride Karlosu, držeći žicu u ruci.

– Vidiš ovu žicu. Njom ću odkidati deo po deo tvog tela. Nos, uši, prste i naterati te da ih pojedeš.

Karlos je, sigurno, zamislio takvu scenu, jer je već sledećeg trenutka iskolačio oči i kriknuo.

– Ne! Čekaj! Molim te, čekaj!

– Na tebi je da odlučiš, Karlose. Brzo, bezbolno, ili ću ispuniti svoju

pretnju.

– Dobro, dobro. Sve ću ti reći.

Bret stavi žicu u džep sakoa. Karlos je drhtao dok je sedao.

– U redu, reći ću vam istinu. Dođuše, ne znam da li ću moći na sva pitanja da odgovorim.

– Reci mi šta znaš. Ja ću znati kada budeš lagoa.

Ova primedba gotovo zaprepasti Karlosa, koji više nije imao nameru da laže.

– Teri Klej i ja smo imali ovaj zajednički posao. Ali, ja sam daleko od pravog izvora moći u ovom kraju. Poslednji put kada je Teri bio u gradu, a to je bilo pre, gotovo, mesec dana, pozvao sam ga na prijem u vilu senjor Valensije, koja se nalazi izvan grada. Već više od dve i po godine poslujemo sa Terijem, tako da smo imali poverenja u njega. Senjor Valensija je jedan od najmoćnijih ljudi u Meksiko Sitiju. Trguje drogom, ženama, oružjem. Što god vam treba, on će nabaviti.

Te večeri Teri je poveo sa sobom i jednu mladu Japanku. Ali, te večeri, ni Teri, ni mlada dama nisu uživali. Jedan drugi gost senjor Valensije je napravio scenu.

– Kakvu scenu?

– Prijatelj senjor Valensije je jedan veoma imućan meksički general u penziji. Zaista ne znam njegovo ime – rekao je Karlos i pogleda Breta u oči.

Bret je ostao miran. Znao je da mu Meksikanac govori istinu.

– Meksički general je čuven po

svom, kako da kažem, haremu.

Džef s nevericom pogleda Breta, ali je ovaj i dalje gledao Karlosa.

– Objasni mi to – rekao mu je.

– General kupuje žene, Istočnjakinje, crnkinje, plavuše. Ustvari, bilo koji tip žene, osim Meksikanki. Njih već ima nekoliko. Kupio ih je od lokalnih seljaka.

– Kupio?

– To i nije tako teško razumeti kada se uzmu u obzir životni uslovi u nekim delovima ove zemlje. Siromašni seljak će rado ustupiti jednu od svojih mnogobrojnih kćeri bogatom i moćnom zemljoposjedniku u svom kraju i zauzvrat dobiti novac, neku privilegiju, ili slično. U mnogim slučajevima to je i jedini izlaz za njegovu porodicu. Ako se vlast i umeša, general će uzeti ženu koju hoće i ubiti svakoga ko pokuša da ga u tome spreči.

Ovaj general je bio na prijemu kod senjor Valensije te večeri, i devojka koju je Teri doveo mu se dopala. Rekao je senjor Valensiji da hoće da je kupi, da više nema nijednu Istočnjakinju i da on i njegovi prijatelji vole devojke njene rase. Senjor Valensija mu je odgovorio da tu postoji jedna prepreka. A ta prepreka je bio Teri Klej. General se na to nasmejavao i naredio svojim ljudima da se pobrinu za Terija.

– Jesu li ga ubili? – upita Bret.

– Tako sam čuo. Nisam sasvim siguran, ali verujem da je tako.

– Zašto je senjor Valensija dopustio da njegov saradnik bude ubijen

zbog neke žene?

– Treba da shvatite da je Teri Klej bio saradnik koga se senjor Valensija lako mogao lišiti. Klej mu je donosio desetine hiljada, ponekad i sto hiljada dolara, dok su mu drugi, kao general, naprimer, donosili milione prilikom samo jedne posete. I znao je – nastavi Karlos gledajući u Breta – da će neko brzo zauzeti njegovo mesto.

– I gde je sada ta devojka?

– E, to ne znam. Kunem se svim svecima da ne znam. Ali vam mogu reći ko to zna i kako da do njega dođete.

– Slušam te.

– Senjor Valensija dobro poznaje generala i zna gde se nalazi generalova vila.

– A kako da nađem senjor Valensiju?

– Pođite na zapad niz Kamino Real dok ne stignete do jednog kafea na putu koji ima veliko zvono, kao znak. Skrenite levo na put koji preseca Kamino Real i vozite kroz pustinja oko tri milje, dok ne stignete do jedne velike vile. Tu živi senjor Valensija.

– Da li će on znati gde je devojka?

– Da, ali ćete morati da ga naterate da vam to kaže – reče Karlos, misleći na Bretovu veštinu ubeđivanja.

Bret klimnu glavom, kada je Meksikanac završio svoju priču. U njegovim očima je video užas, strah od bliske smrti i znake, jedva primetne, mirenja sa sudbinom. Bret stade Karlosu iza leđa, spusti ruke

na njegove slepoočnice i počeo polako da ih masira. Ubrzo je Karlos izgubio svest. Bret dotače jednu tačku na Karlosovim grudima, na mestu gde bi trebalo da mu bude srce, načini jedan brzi pokret kažiprstom i odmače se od Meksikančevog leša.

Dvojica koji su preživeli obračun sa Bretom i Džefom i dalje su se previjali od bola. Nije im bilo spasa i Bret odlučio da im prekrati agoniju. Prvo jednom, pa drugom, Bret oduze život. Onda napustiše krvavo poprište, nadoše se u hodniku i izađoše napolje. Kada su prišli kolima, Bret zvuče ključeve koje je uzeo od Huana.

– Ovde više nemamo šta da tražimo – reče Bret. – Hoćeš li ti da voziš? – dodade i baci Džefu ključeve.

– Nemam ništa protiv – odvrati Džef, uz osmeh. – Da sledim Karlosova uputstva?

– Donekle. Reći ću ti kada treba da zaustaviš. Njih dvojica udoše u kola i krenuše u tamnu meksikanšku noć.

Glava deseta

– Ovo je najtamnija noć koju sam ikada video – reče Bret učitelju Jamagučiju dok su se šetali obalom Hukurikua. Staro japansko selo, nekada prebivalište samuraja, bilo je mesto u kome se Bret spremao da postane ninda.

– Ova noć se ne razlikuje mnogo od drugih noći kada smo se ti i ja šetali i razgovarali, Brete.

Bret je ćutao. Njih dvojica nastaviše svoju šetnju, ne osećajući svežinu noćnog vazduha koju je vetar donosio sa mora.

– Tama koju večeras vidiš, Brete, nije tama koju donosi noć, već tama u duši.

– Zaista ne razumem, učitelju. I ranije sam imao prilike da nekome oduzmem život.

– Po čemu se večeras drugačije osećaš? – upita Jamaguči.

Bret je dobro razmislio pre nego što je odgovorio.

– Kada sam ubio ljude koji su mi iskasapili roditelje, silovali i ubili ženu, osećao sam da je pravda zadovoljena. Ali, i tada sam bio spreman da zakonu prepustim izvršenje pravde. Uzeo sam stvar u svoje ruke, tek kada je pravosuđe opralo ruke od toga.

– A večeras?

– Večeras sam ubio čoveka koga nisam poznavao, sa kojim nisam imao nikakvih ličnih odnosa. Nisam imao ništa protiv njega.

– I zbog toga se loše osećaš? – upita Jamaguči.

Bret zastade i zagleda se u pučinu. Vetar mu je mrsio kosu.

– Ne. Ali osećam se neobično.

– Šta zaista osećaš, Brete?

– Ne osećam grižu savesti niti se osećam krivim. Ali, ne osećam ni radost ni zadovoljstvo što je to učinjeno. Jednostavno, osećam da je to bio postupak kao i mnogi drugi. Jedem da bih svom telu dao snagu. Vežbam da bi moje telo postalo ko-

risno, vešto. Meditiram da bih svojoj svesti pružio mir i svojim postupcima pravac. Sve to činim, jer verujem da je to ispravno. Večeras sam ubio. I to je bilo ispravno. To što sam učinio nije bilo ništa nenormalno. Nagaši-san je ukaljao čast ninde, a nije imao hrabrosti da učini jedinu časnu stvar u toj situaciji. Sutra bi otišao odavde i još više osramotio svoju porodicu i svoje drugove ratnike. Nije bilo drugog izlaza osim da bude ubijen.

Bret opet ućuta. Zatim njih dvojica, učitelj i učenik, nastaviše svoju šetnju obalom.

– Jedan čovek može da ubije drugog čoveka da bi ga opljačkao – reče Jamaguči. – Taj isti čovek može da ubije drugog čoveka, ali ovog puta, zato što mu ovaj siluje ženu. Postupak je potpuno isti. Rane su iste, konačni ishod je isti. Društvo i integritet i etika pojedinca daju značenje njegovim postupcima. Ti si danas drugi čovek u poređenju sa Bretom koji je odrastao u Sjedinjenim Državama i tamo završio fakultet. Danas drugačije shvataš pravdu i nepravdu. Danas imaš odgovornost prema sebi i prema bližnjima.

– Sada imam mnogo veću odgovornost.

– Nemoj tako da misliš, Brete. Ta odgovornost možda nije veća. Sigurno osećaš da je odgovornost koju imaš jasnije definisana nego kada si bio mlad. Ali, zar većina ljudi ne misli tako? Zar većina ljudi ne misli da sa zrelošću i iskustvom dolazi i

mudrost? Ali, to nije tako čest slučaj. Sa zrelošću i iskustvom mnogo češće dolazi cinizam, racionalizacija i shvatanje ispravnog i pogrešnog u zavisnosti od pogrešaka i razočarenja u prošlosti.

-- Šta vi mislite, učitelju?

-- O čemu Brete?

-- Mislite li da se zavaravam? Da racionalizujem?

-- Ja ti nisam sudija, Brete. Samo ćeš ti, i niko drugi živeti sa svojim postupcima i njihovim posledicama.

-- Verujete li da sam ispravno postupio što sam ubio Nagašija?

-- Verujem da ti tako veruješ.

Njih dvojica ne rekoše više ništa te večeri, iako su šetali još čitav sat posle tog razgovora. Tama noći nije nestala, ali je postala manje preteća. Takvu vrstu tame Bret je osetio mnogo puta posle te noći. Ali, kao što je bilo i sa mnogim stvarima kojih se plašio, Bret je naučio da samo konstatuje njeno prisustvo.

Te noći je Bret shvatio još nešto. Ranije je, iako ne svesno, gledao sebe kroz mišljenje koje su o njemu imali drugi ljudi.

Sada je, prvi put u životu, Bret bio primoran da sam odluči o svojim postupcima i da prihvati njihove posledice. Prvi put je bilo apsolutno nevažno šta drugi misle o njegovim postupcima. Dokle god bude verovao da je u pravu i da postupa ispravno, sve će biti u redu. Mišljenja drugih mu više ništa nisu značila. Bret je, sada, bio zaista na putu da

postane pravi ninda.

Te noći je prvi put i učitelj Jamačući to shvatio.

Glava jedanaesta

-- Budi ljubazan i zatvori prozor -- reče Džef dok su kolima jurili kroz pustinju ka vili senjor Valensije.

-- Dobro -- reče Bret, „prenuvši se iz razmišljanja.

-- Prilično je sveže u pustinji.

-- Nisam primetio.

-- Ma nemoj. Ni reč nisi rekao od kada smo ušli u kola. Trebalo bi za koji trenutak da stignemo do onog kafea koga nam je Karlos pomenuo.

Nešto kasnije, približili su se kafeu kraj puta.

-- Skreni na parking -- reče Bret. Džef to i učini.

-- A šta sada?

Odavde ćemo pešice. Stražari, koje senjor Valensija sigurno ima, svakako bi primetili ako se neka kola približavaju vili. A sumnjam da u pustinji ima neko mesto gde bismo mogli da sakrijemo auto.

Njih dvojica izadoše iz kola i odoše u toalet, koji se nalazio kraj samog parkinga. Bret zaključa vrata kada su ušli. Brzo su se skinuli i ostali u pripijenim crnim trikoima iz jednog dela. Bret iz džepa pantalona izvuče jednu malu tubu i istisnu gusti, crni krem koji su utrljali u lice.

Bret otključa vrata, baci pogled levo i desno, vide da nema nikoga i dade znak Džefu da pođe za njim.

Izađoše iz zgrade i kao dve senke u noći potrčaše niz put koji je išao kroz pustinju.

Trčali su oko dve milje. Tada su ugledali jednu prostranu vilu. Ni jedan ni drugi nisu se skoro ni oznojili. Tanki mesečev srp koji je provirivao iz gustih oblaka, jedva da je osvetljavao okolinu. Na nekih dvadesetak metara od kamenog zida, visokog skoro dva metra, Bret rukom dade znak Džefu da stane.

Džef pogleda Breta i prošapta:

– Šta smerаш?

– Domoći ćemo se Valensije što je moguće pre i primorati ga da govori. Sva sreća da nema reflektora. Hajde da osmotrimo situaciju.

Džef pođe za Bretom koji se pognuto prikradao zidu. Ninda spusti ruke na ivicu zida i podiže se da osmotri dvorište. Dva stražara su sedela na verandi ispred glavnog ulaza i pušila.

Sama vila je bila veliko, drveno zdanje na dva sprata, sa balkonom duž cele fasade. Desno od stražara bila je pozamašna gomila drveta i Bret se uputi u tom pravcu, pa se nečujno prebaci preko zida. Džef učini to isto.

Dok je Bret bešumno prelazio preko dvorišta, Džef se priseti kako je ninda uvežbavao takav način kretanja hodajući po raširenim papirnatim maramicama, ne izgužvavši niti pomerivši ijednu. Džef je trebalo da ostane gde je, dok se Bret ne pobrine za ova dva stražara.

Bret je stigao do kuće i krenuo duž

jednog zida do mesta na kome su sedeli stražari. Ovi su bili okrenuti jedan drugom i nešto su živo raspravljali. Breta nije toliko brinulo njihovo oružje koliko potreba da ih onesposobi, a da pritom ne načini nikakav šum koji bi uzbunio ukućane.

Bret zatvori oči u dubokoj koncentraciji i iskoči iz senke kao slepi miš iz pakla. Stražar koji je direktno gledao u Breta razrogači oči od iznenađenja. Ali, pre nego što je uspeo bilo šta da kaže i pre nego što je drugi stražar mogao da se okrene, Bret kolenom polomi kičmu čoveku koji mu je bio okrenut leđima i, ne zaustavljajući se, obavi tankom žicom vrat drugog stražara i zadavi ga. Odvukao je njihova tela iza gomile drva, a onda se on i Džef nečujno uzverase na balkon.

Na drugom spratu se zaustaviše ispred otvorenog prozora biblioteke. Prostorija nije bila osvetljena i nikoga nije bilo unutra. Kada se našao u sobi, prišao je zatvorenim vratima, prislonio uvo na drvo i oslušnuo. Začuo je glasove u jednoj od soba na spratu. Odškrinuo je vrata i bacio pogled u hodnik. Video je jednog slugu kako nosi poslužavnik sa pečenim piletom ka sobi odakle su se čuli glasovi. Bret hitro izađe u hodnik i pogledom potraži prekidač za svetlo.

– Kada se poslužitelj vrati, ščepaću ga – prošapta Bret Džefu, koji je stajao kraj vrata biblioteke. – Čim ga zgrabim, ugasi svetlo.

Bret zauze položaj blizu vrata

sobe u kojoj je bila proslava, a Džef pride prekidaču.

Ubrzo zatim, poslužitelj izađe. Bret ga zgrabi s leđa i istog trenutka hodnik se zamrač. Pošto su se vratili u biblioteku, poslužitelj, jedan Meksikanac obučen u frak, pogledom prelete po ovoj dvojici, neprestano se tresući od straha.

– Nemojte me ubiti – reče čovek na španskom.

– Tišina! – preseče ga Bret. – Potrebno mi je obaveštenje i odgovorićeš mi bez uvijanja.

– Molim vas, nemojte me ubiti – kukao je Meksikanac. – Ja samo radim ovde. Izdržavam veliku porodicu. Molim vas, imajte milosti.

Breta dirnu čovekova molba. Poslužitelj se našao na pogrešnom mestu i u pogrešno vreme.

– Hajde da se pogodimo. Reći ćeš mi istinu i ja ću te ostaviti u životu. Slažeš li me, gotov si – reče Bret na španskom. – Uspavaću te pre nego što napustim ovu sobu. Ako si govorio istinu, neću se vraćati. A ako si me slagao, vratiću se i polomiću ti kičmu. Da li si me razumeo?

Čovek klimnu glavom ne trepnuvši.

– Gde je senjor Valensija?

– U sobi na kraju hodnika.

– U sobi iz koje si upravo izašao? Poslužitelj opet klimnu glavom.

– Koliko ih je u sobi?

– Deset muškarca i tri žene.

– Ko su oni?

Sedmorica su vojna lica i njihovi pomoćnici, onda, dva imućna prija-

telja senjor Valensije, jedan sa njegove desne, a drugi sa leve strane. I, na kraju, senjor Valensija, koji sedi u vrhu stola, blizu kamina.

– Šta se dešava tamo?

– Upravo večeraju. A žene su . . . za zabavu.

– Objasni.

– Oskudno su odevene i poslužuju za vreme večere. Odmah posle obeda biće . . .

– Shvatio sam – reče Bret. – Gde je glavni prekidač za struju, za celu kuću?

– U podrumu. Kada izađete iz ove sobe, pođite do kraja hodnika. Siđite sprat niže i na nekoliko metara od vrata podruma videćete veliku, sivu kutiju. Tu se nalazi glavni prekidač.

Bret pride bliže poslužitelju i ovaj se izmače, očekujući udarac. Bret mu reče da se opusti, da će sve biti u redu, ako je govorio istinu. Bret počeo da mu masira slepoočnice i kroz nekoliko trenutaka Meksikanac zaspao u Džefovom naručju. Džef ga odnese i spusti na sofu.

– Koliko će dugo spavati?

– Bar jedan sat. Do tada ćemo već otići.

Bret ode na drugi kraj sobe i pride velikom pisaćem stolu.

– Dođi ovamo – pozvao je Džefa.

– Gledaj u ovaj sat – reče mu, pokazujući osvetljene brojeve na digitronskom satu.

– Kada se ugasi, izađi u hodnik i zajedno ćemo upasti u njihovu sobu. Računam na iznenađenje.

Trudi se da ne povrediš žene. One su nevine, verovatno su u to upale isto kao i Meiko.

Bret nestade kroz vrata biblioteke, uputi se niz hodnik, a onda se spusti u podrum. Oči su mu se već privikle na mrak, što će predstavljati prednost nad Valensijinim posetiočima. Bret zastade, duboko udahnu vazduh i povuče prekidač.

Gotovo istog trenutka začuo je žamor na spratu. Za nepune tri sekunde, Bret se ponovo našao u hodniku. Dve sekunde kasnije, sastao se sa Džefom kod vrata biblioteke. Još tri sekunde su im bile potrebne da stignu u trpezariju. Ugarcu u kaminu nisu osvetljavali prostoriju, samo su joj davali neki jeziv izgled.

Bret vide kako čovek u pročelju stola ustade i podiže ruke, pokušavajući da umiri svoje goste, od kojih se većina još uvek smejala. Niko od prisutnih nije ni slutio da imaju razloga za paniku.

Čovek sa Valensijine leve strane upali šibicu u trenutku kada se Bret našao kod pročelja stola. Plamen osvetli Bretovo crno obojeno lice i ljudi se uskomešale kao da su videli duha. Bret dunu i ugasi šibicu. Vrisak i povici se začuše u sobi kada se uljez pojavio. Bret zgrabi viljušku sa stola i zari je u srce čoveka koji je bio upalio šibicu. Čovek se zatetura i pade licem u tanjir, pun ostataka pečenja.

Bret je čuo kako žene vrište i video Džefa kako, jednog po jednog, ubija trojicu vojnih lica nožem za

sečenje pečenja.

Trojica koji su sedeli do čoveka koga je Bret ubio viljuškom, još uvek su pokušavali da se priviknu na mrak. Bret vide kako svaki od njih poseže za oružjem. Ali, Bret je bio brži od sve trojice. Svakom je, redom, polomio vrat.

Svetla su se odjednom upalila. Tri preostala muškarca su u šoku posmatrali svoje mrtve drugove. Tri žene su se preplašeno zbile u jedan ugao sobe. Bret, glavom, dade znak Džefu da zaključa vrata.

Bret krete ka senjor Valensiji, koji je sada stajao blizu kamina sa svoja dva preostala gosta. Džef takode pođe ka njima. Čovek sa Valensijine leve strane poseže za svojim pištoljem. Bret izvuče »šuriken« iz svog opasača i, ostrim trzajem ruke, posla je u željenom pravcu. Metalna zvezda se zari u čelo čoveka akoji tek što je uspeo da izvuče revolver iz futrole. Krv poteče niz njegovo lice dok je padao na pod.

Valensijin drugi gost potrča ka jednom od prozora i pokuša da ga otvori. Ali, pre nego što je uspeo i da pomeri kvaku, Džef mu se našao iza leđa i zgrabio ga za kosu na temenu. Onda ga je povukao ka svom kolenu polomivši mu kičmu.

Izuzimajući tri žene, samo je još senjor Valensija bio u životu. Primetno se tresao dok mu je Bret prilazio.

Pobogu čoveče, ko ste, šta ste vi? – prestrašeno povika Valensija na španskom.

Bret mu priđe još bliže i reče:

– Ovde ja postavljam pitanja.

Valensija se donekle pribra i odvratiti:

– Gospodine, ja nisam budala s kojom se možete poigravati.

Bret koraknu napred ka senjor Valensiji, podiže ruku ka njegovom grlu, prstima ga uhvati za Adamovu jabučicu i steže je. Bretov stisak mu zadade strašan bol. Nindža tada pusti Valensijin vrat i reče preteći:

– Da li si sada spreman za razgovor, ili ti je potrebno još malo ubeđivanja?

Baš u tom trenutku začu se neko komešanje u hodniku koji je vodio do trpezarije.

– Pazi, nemam mnogo vremena! – upozori ga Bret i glavom pokaza na vrata. – Gde su Teri Klej i Meiko Ogata?

– Trgovac drogom i njegova prijateljica?

Bret klimnu glavom.

Valensija proguta knedlu i rukom protrlja Adamovu jabučicu.

– Nemam nikakve veze sa onim što se s njima desilo. Neko drugi . . .

d– Hoću odgovore, a ne opravdanje – prekide ga Bret i preteći poseže rukom ka Meksikančevom grlu.

– Dobro, dobro. Teri Klej je mrtav.

– Kako?

– Jedan od mojih prijatelja . . . pa . . . senjor Klej nije iskazao dužno poštovanje i zato je ubijen.

– Ja sam čuo nešto drugo. Pružiću ti još jednu priliku, a onda ću početi

da ti otkidam deo po deo tela, kao listove sa drveta. Saznaću ono što sam hteo, ali se tebi neće dopasti moj način. Sledeća laž će te skupo koštati.

Valensija se nervozno nasmeja, ali Bret podiže ruku i, brzinom munje, iščupa nekoliko trepavica sa Meksikančevog kapka. Valensija prestade da se smeje i počeo još više da se trese.

– Kao što rekoh, još jedna laž i . . .

– Dobro, ubedili ste me. Jedan od mojih prijatelja je želeo tu Japanku. Teri i ja smo imali neke poslovne veze. Ništa naročito. Sviđao mi se taj mladić. Bio je uvek pošten prema meni. Ali, taj prijatelj koji je želeo tu Japanku, je jedan od mojih najboljih mušterija, čovek kome ne bih mogao ništa da odbijem.

Rekao sam Teriju da je u pitanju još jedna od poslovnih transakcija i da nije vredelo truda štititi tu devojk. On mi se usportivio, rekavši da ona nema nikakve veze sa tim, mislim na trgovinu drogom, i da je došao ovamo kao gost. Nije mogao da dozvoli da je moj prijatelj dobije.

Da dozvoli! On nije mogao da dozvoli! Mladić je zaboravio ko je i skim razgovara. Pozvao sam ga u stranu i rekao mu da je sve već odlučeno i da on tu nema više šta da uradi. Čak sam mu i ponudio deo novca koji je trebalo da dobijem za devojk, ali mi se on i dalje suprotstavljao. I tako . . .

– I tako, šta?

– I tako, nisam imao drugog izbo-

ra. Morao je biti ubijen.

– A šta je bilo sa Japankom?

Valensija je oklevao.

– Prodao sam je svom prijatelju – najzad je rekao.

– Daj mi njegovo ime. Brzo! Ne laži me – glasno mu reče Bret.

– Senjor Esmeralda – odgovori Valensija.

– Laže! – uzviknu jedna od devojaka u uglu sobe. – Senjor Esmeralda je onaj tamo – dodade devojka, pokazujući na beživotno telo kraj kamina. Pre nego što je devojka i završila rečenicu, Bretova ruka je poletela ka Valensijinoj glavi. Kažiprstom desne ruke iščupao mu je levo oko.

Žene su užasnute okrenule glave i završitale videvši šta je Bret uradio. I Valensija pokuša da vrisne, ali ostade nem. Zateturao se, ali ga Bret prihvati i dotače jednu osetljivu tačku na njegovoj glavi. Valensija osta pri svesti.

– Ako me sada slažeš, ode ti i desno oko – pripreti Bret. – Kako se zove taj general?

Valensija je, uprkos želji da potone u ništavilo, registrovao Bretovo pitanje i shvatio da je neophodno da pruži pravi odgovor.

– Estrada. General Estrada – procedi Valensija.

Bret upitno pogleda tri žene, koje su se polako povratile iz šoka.

– Verujem da je taj – reče jedna. – Zvuči mi poznato.

– Gde mogu da ga nađem? – upita Bret.

– Šta? – prošapta Valensija.

– Gde je Estrada?

– U San Blas. U predgrađu San Blas.

– Tako je – reče jedna od žena. – Sada sam se setila. Čovek koji je odveo Japanku je rekao da je iz San Blas.

– Da li je devojka živa? – upita Bret.

– Ne znam. Ako je general zadovoljan njom, onda jeste. Ako mu se suprotstavila, verovatno nije.

Bret pusti Valensijino telo i ono se skljoka na pod. Meksikanac pade licem nadole i Bret spusti svoje stopalo na njegov vrat. Začu se krckanje kostiju. Bret glavom dade znak Džefu i oni kretoše ka prozoru, otvoriše ga i izađoše u noć.

Dvadesetak minuta kasnije, Bret i Džef su ponovo na sebi imali svoju odeću. Pošto su oprali lica, seli su u automobil i krenuli na zapad ka San Blas.

Glava dvanaesta

– Ali, ovo je peto veće zaredom – jecala je Meiko, dok se sa Huanitom odmarla u svojoj sobi.

– Navići ćeš se.

– Stalno mi to govoriš, Huanita. Nije tako. Sve mi je više muka od ovog mesta, od onoga što moram da radim da bih ostala živa. Mržnja koju osećam prema generalu je tolika da svake noći, ležeći budna, razmišljam o načinu da mu se osvetim.

Huanita ne reče ništa već duboko uzdahnu. Nadala se da će se Japan-

ka prilagoditi, jer je znala da je to jedini način da preživi.

Fizički, Huanita je preživela. Međutim, njena osećanja, razum i duša davno su umrli. Ona je tako izabrala još ranije, kada joj je bilo trinaest godina i kada su je odvojili od njene porodice. Tada je ona bila generalova mezimica. Ali, to je bilo davno. Ugušila je u sebi svako osećanje samopoštovanja, svaki osećaj kojim se ponosila kao devojčica i kao najbolji đak u školi. Ugušila je u sebi sve ambicije koje su njeni učitelji pothranjivali. Takve misli su mogle samo da joj štete, sada kada je u generalovom vlasništvu.

Prepoznala je sebe u Meiko. Ali, videla je da među njima ima i razlike. Meiko nije bila sa sela. Ona nije shvatala da takva sudbina može da očekuje sve zgodne, mlade seljančice. Nije shvatala da seljaci, iako se javno nisu slagali sa takvim kidnapovanjima, ne bi učinili ništa da im pomognu, niti pokazali saosećanje za devojke čija je sudbina bila da služe generala na tako ponižavajući način.

Kada su Huanitu doveli generalu, ona je bila ogorčena i ljuta. Ali, pošto je bila svesna da drugog izlaza, osim smrti, nema, prihvatila je svoju sudbinu u roku od jednog meseca.

Huanita je mislila, nadala se, da će i Meiko isto uraditi, ali se to nije dogodilo. Zato se brinula za Meiko. Huanita je osećala da će Meiko umreti. Ili će se sama ubiti, ili će to učiniti generalovi ljudi.

Neko pokuca na vrata i otvori ih, ne čekajući odgovor. Bio je to jedan od generalovih ljudi.

– A, i ti si tu, Huanita. Uštedela si mi trud da idem do tvoje sobe i kažem ti nešto.

– Šta da mi kažeš? – upita Huanita.

– General ima goste večeras i želi da ih vas dve zabavljate.

– Kao prošli put? – upita Meiko i steže zube.

– O, ne. Ovo će biti nešto posebno – reče čovek i izađe iz sobe.

– O čemu on to priča?

– Ne znam – odvrati Huanita skrenuvši pogled sa Meiko. Meksikanka je pretpostavljala šta se od njih traži, ali nije želela da uznemiri Meiko. Huanita je i ranije imala prilike da pruži »specijalnu zabavu«. Mogla je da izađe s tim na kraj. Kao što je mogla i sa svim drugim užasima.

– Idem u svoju sobu da se spremim – reče Huanita, želeći da izbegne sva daljna pitanja.

– Da se spremiš? Šta treba da obučem večeras? – upita Meiko.

– Ne verujem da je važno šta ćeš imati na sebi. Samo se lepo okupaj – reče Huanita, ustade i napusti sobu.

Idući polako ka generalovoj sobi za primanje, Meiko je pokušavala da se smiri, ali je bila svesna da to nije izvodljivo. Pred očima su joj iskrsavale scene poniženja, na koje su je primoravali general Estrada i njegovi prijatelji. I zašto je sve to trpela?

Da preživi, govorila bi sebi. Ali, njen je život bio takav da više nije bila sigurna da li вреди živeti.

I šta će samo zahtevati od nje večeras? S tim mislima ušla je u sobu za primanje.

– Dobro večer, draga – reče joj general. – Pretpostavljam da znaš moje prijatelje – dodao je i rukom pokazao na četvoricu ljudi koji su sedeli u udobnim foteljama, ispred njega.

– Ovog gospodina još nisi upoznala – nastavi Estrada i rukom pokazao čoveka koji je sedeo s njegove leve strane. – Ovo je senjor Greko, iz Meksiko Sitija. On je veoma važan čovek, draga moja, i u njegovu čast ćemo prirediti posebnu zabavu.

Estrada ućuta i pogleda Huanitu, koja je stajala u uglu sobe i čekala. Meksikanka izađe iz senke i pođe ka sredini sobe. Rukom pozva Meiko da joj priđe. Meiko nije znala šta je čeka, ali je iz pogleda, pohotnih osmeha i poluglasnih šapata, zaključila da je ona jedina koja to nije znala.

Zastala je na nekoliko koraka od Huanite. Meksikanka joj se toplo nasmešila, kao da hoće da kaže: »Opusti se, sve će biti u redu«.

Huanita polako skide svoju haljinu i pusti je da padne na pod. Na sebi nije imala ništa. Koraknula je napred i spustila ruke na Japankina ramena. U tom trenutku Meiko je shvatila šta će se desiti. Osetila je strah i odvratnost, jer joj se tako nešto nikada ranije nije desilo. Videla je samo iscerena lica generalivh gosti-

ju i svim silama potisnula svest da ne misli o onome što joj predstoji.

– Kako se osećaš? – upita Huanita pošto su ih pustili da odu. Meiko nije odmah odgovorila. Ležala je na postelji u svojoj sobi i zurila kroz prozor, ponavljajući u sebi onu istu želju koju je izgovarala svake večeri od kada su je doveli u generalovu vilu.

– Dobro sam.

– Ovo večeras je bilo za tebe strašno, zar ne?

Meiko nije imala snage da odgovori. Samo je klimnula glavom. Pri svetlu koje je dopiralo kroz prozor Huanita je mogla da vidi kako Meiko plače. Shvatila je da ništa ne može utešiti nesrećnu devojkicu.

– Laku noć, Meiko. Lepo spavaj.

Meksikanka nije čekala na odgovor. Ustala je i izašla iz sobe. Kada je ostala sama, Meiko je pustila svojim osećanjima na volju. Prigušila je jecaje zaronivši glavu u jastuk, pokušavajući da od sebe odagna sećanje na nekoliko poslednjih časova. Mislila je o Džejmsu i pitala se da li će ga ikada opet videti. Setila se i njihovih zajedničkih snova: venčanja iduće godine, medenog meseca u Evropi, čoporu dece koja bi pristizala jedno za drugim, povoljnim uslovima za kupovinu jedne kuće u viktorijanskom stilu.

Mislila je i o tome koliko ju je Džejms poštovao, koliko joj je verovao. Mislila je i o njegovim roditeljima, koji su imali lepo mišljenje o

njoj. Mislila je i na svoje roditelje. Kako će uopšte moći da odagna sećanja na tragediju koja je zadesila i kako da sačuva poštovanje i ljubav koje su prema njoj osećali Džejms i njeni bližnji? Kako će uopšte neka civilizovana osoba moći da shvati kroz šta je ona prošla?

Ali, najgore od svega bila je činjenica da neće imati prilike da to sazna. Ta pomisao je bacala u očajanje. Svakim danom užasavajuća pomisao da se nikada neće osloboditi generala postajala je sve realnija i sve bliža. Niko neće saznati šta joj se desilo, i osobe koje je volela i koje su nju volele jednoga dana će se pomiriti sa neizbežnom činjenicom da je nema i da je više nikada neće videti. Kako joj se ta misao sve češće namećala nada da će se izvući odavde i razlog da preživi počeli su da gube svoj smisao.

Te noći je Meiko donela konačnu odluku. Morala je da pobegne iz ovog ukletog mesta. Shvatila je da je bolje i da je nema nego da svakim danom doživljava sve veća i veća poniženja. Smrt joj je sada izgledala kao realna mogućnost, čak i spasenje. Ako bude izgubila život prilikom pokušaja da pobegne, nije imala ništa da izgubi. Više ništa nije imalo nikakvog značaja. Ako nešto ne uradi i to odmah, neće joj ostati ništa od samopoštovanja. Tako će i poslednji razlog da sačuva sopstveni život izgubiti smisao.

Glava trinaesta

Sledećeg dana popodne, Bret i Džef udoše u San Blas. Uspavano seoce na zapadnoj obali Meksika, nekih sto i pedeset milja od Masatlana, izgledalo je kao neko mesto sa turističkog prospekta. Palmi i mangrovog drveća bilo je uizobilju. Pravi mali tropski raj.

Zemljište postade močvarno kada su se dva prijatelja približila Pacifiku. Ušće nebrojenih rečica su podsećala na tamne zmije koje su krivudale kroz bujnu vegetaciju, a korenje mangrovih stabala je bilo prekriveno školjkama.

Bret i Džef nisu mnogo razgovarali tokom puta. Bret se već bio navikao na ubijanje, na nasilje, krv i agoniju umirućih očiju. Ali, Džefu je to bilo strano. Ipak, nije bio sasvim neiskusn u tom poslu. Bret je uništio bandu u Los Anđelesu koja je zapalila Džefovu baku dok je čekala autobus. Starica je trebalo da svedoči protiv te bande i oni su je tako učutkali, zauvek. Džef je, obuzet tugom i gnevom, hteo da im se osveti. Nije mogao sam protiv cele bande i njihovog vođe.

Zato je Bret stupio na scenu. Obračun sa bandom se završio tako što su se Bret i Džef borili jedan kraj drugog. Mladić je, ipak, uspeo da se osveti.

Ali, ono što se desilo prošle noći bilo je drugačije. Džef nije tražio osvetu. Nikada ranije nije video ljude koje su on i Bret pobili. Nije osećao ni grižu savesti ni krivicu, jer je znao

da svet oslobađa ološa, ljudi koji su bezočno koristili druge ljude. Ali, trebalo je da prođe izvesno vreme da se navikne na sve to.

– Stigli smo – reče Bret i zaustavi automobil ispred jednog hotelčića, na nekoliko koraka od plaže.

– Ako još imaju i krevete, za mene je pravi Hilton – reče Džef i proteže se.

Hotel nije bio ni nalik Hiltonu, ali je bio čist i imao na raspolaganju dosta praznih soba. Bret i Džef uzeše sobu na drugom spratu koja je gledala na obalu i okean.

– Pa, šta si smislio? – upita Džef i strovali se na jedan od kreveta u sobi.

– San Blas nije veliko mesto. Ako general Estrada ima svoje ljude u njemu, kao što mislim, trebalo bi da se pretvaramo i pokušamo da saznamo što više o njemu i događajima u vili, pre nego što mu pokucamo na vrata.

– Šta ćemo prvo da uradimo?

– Možda ti se neće svideti moj plan.

– Nisam ni došao da se provodim.

– Do sada smo nailazili na telohranitelje i stražu. Kladim se da Estrada ima čitavu malu armiju na raspolaganju. Ako se ne varam, biće mi potrebna dobra zaleđina. A to si ti.

– Ti i ja protiv cele jedne armije – zamišljeno reče Džef. – Izgleda da će snage biti podjednako raspoređene.

Bret se nasmeši i reče:

– Bolje se ispuvaj. Odmor će ti koristiti.

– Komarci u ovom kraju su zaista nešto – primeti Džef dok je sa Bretom koračao kaldrmisanim ulicama San Blasa.

– Hajde da pokušamo ovde – reče Bret i pređe ulicu do manjeg bara gde je društvo tek počelo da se okuplja.

– Šta ćemo u baru? – upita Džef kada im donesoše pivo.

– Kao što ti rekoh, ne možemo direktno da se raspitujemo za Estradu. Ako to učinimo, odaćemo se. Verujem da general dobro plaća svaku informaciju koja se tiče njegove ličnosti. Čekaćemo i slušati. Kad-tad, ukazaće se prilika da nešto saznamo. Ako je general toliko moćan kao što smo čuli, sigurno ga dosta pominju. A gde ima boljeg mesta da se tako nešto čuje od bara?

– Verovatno si u pravu – reče Džef neubedljivo.

Bret i Džef su sedeli za šankom, da bi što lakše mogli da zapodenu razgovor sa gostima u baru.

– Znači, vas dvojica ste Amerikanci – obrati im se barmen, pošto su tako sedeli nekih petnaestak minuta.

– Tako je – reče Bret. – Lep je ovo gradić. Jedan moj prijatelj je bio ovde prošle godine. On mi je i preporučio ovo mesto za odmor. Zovem se Bret. Bret Semjuels – dodade Bret, izigravajući običnog turistu. – Ovo je moj prijatelj, Džef Koks.

– Moji sugrađani me zovu Pedro – reče barmen.

– Ovo je zaista velika promena za

mene – reče Bret. – Ja sam iz Južne Kalifornije. I vi pričate o prenaseljenosti. Ali, izgleda da to ovde nije slučaj. A tempo života je gotovo nestvaran. Kakva razlika u poređenju sa Los Angelesom. Rado bih ovde proveo ostatak života.

Džef se jedva uzdržavao da se ne nasmeje. Nikada ranije nije čuo Breta da tako govori.

– Ako volite ovakav način života, došli ste na pravo mesto – reče Pedro. Već se bio navikao na takve razgovore sa turistima. To mu je spadalo u posao. Dobro je poznao ovakve tipove i njihove priče o velikim gradovima, njihovu navodnu želju da žive u ovom prijatnom seocetu na obali mora i njihova obećanja da će se vratiti i nastaniti tu. Da, dobro je poznao takve tipove.

– Hej, Pedro – obrati mu se Bret i naže se preko šanka kao da hoće nešto privatno da ga pita. – Džef i ja volimo da istražujemo okolinu i razgledamo mesta gde turisti obično ne idu. I kod kuće to činimo. Sunčanje i kupanje po ceo dan nije loše, ali nama to nije dovoljno. Znaš na šta mislim.

– Kako da ne. Ako ste željni avanture, možete da iznajmite čamac i krenete niz jednu od reka.

– A šta je sa arhitekturom, velikim i starim zamkovima, manastirima, vilama? Nešto što bismo mogli da fotografiramo.

– Nadomak grada je jedan manastir. Krenite glavnim putem i kada izađete iz mesta, skrenite na istok.

Posle nekih četiri milje vožnje naići ćete na manastir.

– A šta je sa starim vilama?

– Ima jedna, ali nije otvorena za javnost. U prodavnicama suvenira možete da kupite razglednice sa njom na slici.

– A zašto nije otvorena za javnost?

– Neko živi u njoj i ne želi da ga turisti uznemiravaju.

– To mogu da razumem. Ko bi normalan hteo da mu svakog dana kroz kuću paradira gomila turista sa fotoaparatom preko ramena. Ko živi tamo? – reče Bret, ali pre nego što je barmen mogao da mu odgovori, on nastavi: – Ne. Čekaj, nemoj mi reći. Kladim se da tu živi neki glumac, ili glumica. Neko sa filma. Tako je. Jesam li u pravu?

– Ne – reče barmen, ne skrivajući da ga ova mušterija zabavlja.

– Neka rok zvezda? Neko iz estrade? Je li tako?

– Nije.

Bret ne reče ništa, ali je u vazduhu lebdelo neizgovoreno pitanje. Najzad se barmen odlučio da zadovolji njegovu radoznalost.

– U vili sada živi jedno vojno lice u penziji. General Estrada.

– Nikada čuo – odvrati Bret glumeći razočarenje, a onda se obrati Džefu.

– Još jednu turu?

Bret je odmah prešao na drugu temu, kako ne bi odao da mu Estradino ime nešto znači. Takođe nije želeo da barmen stekne utisak kako

se isuviše raspituje o takvim stvarima, neobičnim za običnog turistu.

Poslužena im je bila druga tura i oni se još malo zadržase u razgovoru sa Pedrom o izletu čamcem po obližnjim rečicama. Ali, pre nego što je Pedro uspeo da im kaže i kakve su cene takve ekskurzije, neka gužva na ulici privuče im pažnju.

Bret i Džef izađoše na ulicu i pridružiše se gomili koja je stajala oko jednog sveštenika. U rukama je držao jednog dečaka, kome je glava beživotno pala na jednu stranu. Sasušena krv se videla na licu dečaka.

– Ovo je delo samog đavola! – vikao je sveštenik. – A taj đavo je Est rada. Ubica žena, dece i nevinih ljudi!

– Šta se dogodilo, oče? – upita prodavac iz obližnje radnje.

– Ovaj hrabri dečko, – reče sveštenik podižući dečakovo telo kao da ga pokazuje gomili – ovaj hrabri dečko je izgubio život kada su generalovi ljudi došli da odvedu njegovu dvanaestogodišnju sestru da služi za zabavu tom đavolu i njegovim prijateljima. Dvanaestogodišnja devojčica! A njen branilac, njen brat, bio je samo godinu dana stariji.

Sveštenik duboko uzdahnu i nastavi:

– Kakav je to čovek koji može tako nešto da uradi?

Niko u gomili ne odgovori. Povišenih glava počese da se razilaze. Jedna starija žena priđe svešteniku, šapnu mu nešto i on klimnu glavom. Dva čoveka naidoše i uzeše de-

čakovo telo od sveštenika, a onda, predvođeni tom istom ženom, odnesoše leš u obližnju kuću. Sveštenik je stajao nepomično nasred ulice i gledao kako se njegovi sugrađani razilaze. Kada više nije bilo nikoga na ulici, seo je na klupu ispred prodavnice suvenira i zario lice u šake.

– Šta se to desilo? – upita Bret jednog čoveka koji se tu zatekao.

– General je počinio još jedan zločin. On pljuje na nas, jer zna da mu ne možemo ništa. To je stara priča, senjor, i ne bi trebalo da se time zamarate. I niko neće o tome da govori. Praviće se kao da se ništa nije desilo.

– A šta je sa porodicom ubijenog dečaka? – upita Džef ne verujući svojim ušima. – Hoće li se i ona pravići kao da se ništa nije desilo?

– Drugog izbora nemaju, senjor. I to je sve što ću vam reći o tome. Morao bih da pođem kući, senjor. Buenas noches – reče čovek i pođe niz kaldrmisanu ulicu, koja je odjednom izgubila sav svoj šarm.

Bret i Džef se vratiše u bar i naručiše još po jedno piće. Bret je imao jedan poseban metod da ostanje trezan i kada dosta popije. Jedan od efekata pijanstva je bio i taj, da se onom koji pije čini, kako se prostor smanjuje i zato se potpuno povlači u sebe. Bret bi kada pije usredsredio svoju pažnju na krajnje tačke u prostoriji i to mu se ne bi dešavalo. To je bilo veoma jednostavno, ali vrlo efikasno.

Ljudi obično mnogo toga kažu

kada su pijani, a Bret je bio dobar slušalac. Stoga su barovi i slična mesta predstavljali dragocen izvor informacija.

– Ovo je neverovatno – reče Bret Pedru kada im ovaj donese naručeno piće. Bret se trudio da izgleda potresen onim što se zbilo. To i nije bilo tako teško.

– Da, to nije dobro – reče barmen vrteći glavom.

– Nije dobro? To je užasno. Pa, šta rade predstavnici zakona u ovom gradu? – upita Bret.

– Šta rade? I sami znate da se zakon drugačije primenjuje na jedne, a drugačije na druge ljude.

– Kako to?

– Ne budite naivni, senjor. Kada običan čovek samo pogleda kako ne treba, biće kažnjen. Kada drugi počine ubistvo, niko ih za to ne kažnjava. Tako je to, moj gospodine. To se ne može izmeniti, a ako neko i pokuša, loše prođe.

– Hoćeš da kažeš da neki budža u ovom kraju drži sve konce u svojim rukama i da mu niko ništa ne može, čak i kada počini ubistvo?

– Da sam na vašem mestu, ne bih tako govorio – reče Pedro i primače se Bretu. – Bar ne glasno.

– Razumeo sam – reče Bret i otpi gutljaj piva. – Ko je onaj sveštenik?

– Jedan od kaludera u manastiru o kome sam vam govorio – odvrati Pedro setno. – To su dobri ljudi, ali vode izgubljenju bitku. Došli su ovamo pre nekih pet godina, kada su čuli šta se ovde dešava. Mislili su da

mogu nešto da učine, da pruže ljudima nadu. Ali, očajanje se može videti čak i u njihovim očima. Verujem da će morati uskoro da odustanu od svojih nastojanja.

Bret, zgađen, klimnu glavom u znak razumevanja. Pošto su ispili pivo, Bret i Džef izađoše iz bara i krenuše ka svom hotelu.

Na ulicama je vladala živost. Klubovi i barovi u glavnoj ulici su bili osvetljeni žutom svetlošću. Kroz njihove prozore su se nazirale siluete mnogobrojnih gostiju, a do ulice je dopirao njihov smeh. Bret i Džef skretoše u jednu sporednu ulicu koja je vodila do hotela u kome su odseli.

– Ovaj general Estrada je neki mnogo opak čovek – primeti Džef.

– Ne treba ga potceniti. U to budi siguran.

– Imaš li neki plan?

– Možda bi bilo zgodno da iznajmimo čamac i pokušamo da se rekom približimo Estradinoj vili. Bar da je vidimo izdaleka, procenimo situaciju i smislimo kako da se uvučemo unutra.

– Dosta je za početak.

Baš u tom trenutku Bret začu stegnanje koje je do njih dopiralo iz jedne sporedne uličice.

– Pa, to je sveštenik! – uzviknu Džef kada su prišli čoveku koji je ležao u krvi.

Bret kleče kraj čoveka i vide da njegove rane, iako bolne, nisu ozbiljne.

– Hajdemo – obrati se on sveštenu-

ku i podiže ga. – Previću vam rane, a onda ćete se odmoriti i sve će biti u redu.

– Već se bolje osećam – reče sveštenik.

– Džefe, pođi ispred nas i nađi sporedan ulaz u hotel. Ako su vrata zaključana, otključaj ih i sačekaj me ispred hotela da mi kažeš da li je prolaz slobodan.

Džef poslušao i, kada su Bret i sveštenik stigli do hotela, mladić ih je čekao ispred ulaza.

– Sve je u redu – reče im i povede ih ka sporednom ulazu hotela.

Hotel je bio pust i njih trojica bez problema stigoše u sobu.

– Ko vam je to uradio? – upita Bret pošto je previo sveštenikove rane.

– Samo je jedan đavo u ovom paklu, gospodine – odgovori meksički sveštenik.

– Estrada? – upita Džef.

– Baš taj.

– Kako se zovete, oče? – upita ga Bret.

– Otac Timotije. A vi?

– Ja sam Bret, a moj prijatelj se zove Džef. Zašto vas nisu ubili? Mogli su, ako su hteli.

– Na žalost, u pravu ste, gospodine. Mogli su da me ubiju. Ali, pustili su me da živim i da, nemoćan, budem svedok njihovih zločina.

– Koliko ste dugo u San Blasu?

– Došao sam sa prvom grupom od dvanaest sveštenika pre, otprilike, pet godina. Ali, na našu sramotu, nismo uspeli da poboljšamo situaci-

ju.

– Možete li mi reći šta se ovde dešava, oče?

– Zašto me to pitate? Možete li nam pomoći?

U sveštenikovim očima se pojavila nova nada kada je to upitao. Kao da je očekivao neko čudo.

– Ne znam, oče. Možda i mogu, ali ne želim da budim lažnu nadu.

– Nekada je i lažna nada bolja od beznađa. A ko može da kaže šta je lažna nada, dok ne vidi da li se nešto ostvarilo ili ne. Za one koji veruju, molitva često može da učini da lažna nada postane stvarnost. Verujete li vi, sine moj?

– Verujem, oče – reče Bret bezrezervno. Sveštenik nije pitao Breta u šta veruje. A Bret je verovao u mnogo toga. Međutim, nije želeo da to objašnjava ocu Timotiju, a ni ovaj nije očekivao nikakva objašnjenja. Samo nadu. I, možda, izlaz iz ove situacije.

– Pričajte nam o generalu Estradi, oče – reče Bret.

– Od početka?

– Odakle vi smatrate da treba da se počne.

– Kada smo stigli u San Blas, bili smo ispunjeni velikom nadom, osećanjem dužnosti i rešenosti. Ako je ikada nekom mestu bila potrebna Božja ruka, onda je to San Blas. Ali, ni to nije sasvim tačno. Samo mesto bi moglo da bude divno da nema generala Estrade. Turisti, koji ovamo dolaze, veruju da je San Blas mirno i slikovito selo na obali mora.

Ali, seljacima koji tu žive ne izgleda tako. General Estrada se obogatio pljačkajući sela u Latinskoj Americi šezdesetih i sedamdesetih godina. Iako su ta sela bila mala, u njima je bilo mnogo zlata i srebra. General se proslavio i povezao sa moćnicima u ovoj zemlji i držao ih u šaci, jer je znao za njihov prljav veš. Koristio je to što je znao o njima, da bi se još više obogatio i izradio razne privilegije za sebe kod vlasti, koja se pravila da ne primećuje njegova zločinstva.

Ponaša se kao kralj ovog kraja. Živi u nekoj vrsti palate i čuva ga čitava mala armija. Na raspolaganju ima čitav harem koji udovoljava svim njegovim prohtevima, kao i prohtevima njegovih mnogobrojnih poslovnih prijatelja.

Prema seljacima se ponaša bezdušno. Ako, ne daj Bože, general, ili neki od njegovih prijatelja, primeti neku mladu seljanku, a ponekad i nekog dečaka, dete biva odvojeno od svojih roditelja, koji, zauzvrat, dobiju neku malu naknadu. Roditelji tu ništa ne mogu. Ako odbiju, dete će im ionako biti odvedeno, a oni, ili neko iz porodice, kažnjeni ili pogubljeni.

Možete li da zamislite kako se osećaju ti ljudi kada im njihovo drago dete otmu i odvedu u to leglo perverzije i nateraju ga da radi takve stvari koje pristojan čovek ne može ni da zamisli.

– Da, mogu da zamislim kako im je, oče.

– Pored toga, general je oduzeo seljacima svu dobru zemlju koju su generacije i generacije seljaka obrađivale. On im dozvoljava da ostanu na toj zemlji i dalje je obrađuju, pod uslovom, da najveći deo prihoda pripadne njemu.

– Pa, zar niko ne pruža otpor generalu?

– Jednom se i to desilo. Nekolicina jačih ljudi jednom je pokušala da se suprotstavi generalu. Svi učesnici u pobuni i njihove porodice bili su obešeni. I, naravno, ta je odmazda obeshrabrila ostale da organizuju dalji otpor.

– A šta ste vi uspeli da uradite za ovih pet godina, oče?

– Sveštenik zari glavu u ruke i, ne dižući pogled, odgovori:

– Malo.

– Ali, mora da ste ipak nešto uspele.

Otac Timotije podiže glavu.

– Samo sitnice. Eto, seljaci imaju gde da dođu i da se izjadaju. Ali, ni oni više ne dolaze tako često. Šta mi možemo da im kažemo? Pa, ipak, i tom đavolu mora da dođe kraj. Mi se molimo, ali nema odgovora na naše molitve. Došlo je vreme da i oni za čije dobro radimo, gube veru u nas. Došlo je vreme da ljudi gube veru i u Boga.

– A kako to na vas utiče, oče? Da li i vi gubite veru u Boga, kada vam on ne usliši molitvu?

– Ja ne mogu da izgubim veru u Boga – odgovori sveštenik posle kraćeg razmišljanja. – On sve zna i raz-

ume, ali ponekad poželim da i ja to razumem, kako bih mogao da utešim one koji ne znaju. Želim da služim onima koji ga traže preko mene. Često osećam da sam ga razočarao, ali nikada ne mislim da je on razočarao mene.

Jedno vreme su sva trojica ćutali. Bret je poštovao oca Timotija, jer je video da je on čovek pravedan i poštovan. Istovremeno ga je i žalio, jer je znao da su sveštenikova sreća i spokojstvo u direktnoj vezi sa njegovom sposobnošću da služi drugima u ime Boga i da mu je sada nemoguće da izvršava tu dužnost. Znao je kako se sveštenik oseća, jer je i sam video nepravdu, bol, patnju oko sebe i želeo da učini nešto. I on, i sveštenik, ali svaki na svoj način, pred sobom su imali isti cilj.

– Hvala vam, gospodine, na svesmu, ali sada bih morao da pođem – reče otac Timotije i ustade.

– Nigde vi nećete otići dok se malo ne odmorite.

– Ali, moji drugovi će se zabrinuti ako se ne vratim.

– Ne morate ovde da provedete celu noć, ali imate mnogo više šanse da stignete do manastira ako odspavate nekoliko časova. Zato, ležite malo i ja ću vas probuditi kroz nekoliko sati.

Sveštenik htede da se usprotivi, ali onda shvati da je Bretov predlog umesan.

– U redu, ali probudite me kroz dva sata. Obećavate li?

– Obećavam – reče Bret. – Naviću

budilnik da budete mirni.

Bret navi budilnik na jedanaest i trideset. Džef leže na drugu postelju, a Bret spoji dve stolice i ugasi svetlo.

Glava četrnaesta

– Ne možeš da spavaš, Brete?

– Ne, učitelju. Ne mogu.

Učitelj Jamaguči se uspravi u krevetu i zagleda u svog mladog sledbenika koji se borio sa svojom savešću. Tek je dva dana kako je stigao u Tokio, a tri kako je pogubio tri čoveka koji su mu ubili roditelje i ženu.

– Mogu li da kažem šta mislim, učitelju?

– Da, Brete. Reci mi šta imaš na umu. Saslušaću te. Izgledaš kao da te velike brige more.

– Tako je, učitelju. Brine me ono što sam uradio, ono što sam postao.

– A šta si to učinio, da te brine, Brete?

– Ubio sam trojicu ljudi.

– Da li si učinio nešto nečasno?

– Ne znam. Uvek sam mislio da je nečasno ako neko oduzme život drugome.

– Da li si imao drugog izbora, Brete?

– Mogao sam ništa da ne činim, ili da ne sebe preuzmem odgovornost izvršenja kazne.

– Da li su se ti ljudi kajali za ono što su učinili?

– Ne.

– Da li im je to bilo prvi put, ili su često maltretirali ljude oko sebe?

– Ti ljudi su počinili dosta zla.

Često su ih hapsili, osuđivali, ali su ih oslobađali u mnogim prilikama. Nekada su samo kratko vreme provodili u zatvoru, a činili su svakakve zločine.

– I šta je bilo časnije uraditi, Brete?

– Ali, ja nisam nameravao, kao što vi mislite, da oslobodim čovečanstvo tih zveri. Jednostavno sam želeo da se osvetim za ono što su učinili sa mojom porodicom.

– Ne mogu da odgovorim na tvoje pitanje, Brete. Samo ti znaš da li je ono što si ti učinio bilo časno ili ne.

– Postao sam čovek čiji je zadatak da brani čovečanstvo od nepravde na način na koji sam donedavno mislio da je nečasan.

– I šta ti misliš o takvom zadatku?

– Začudo, osećam da to nije dovoljno. Kao da je isuviše malo. Osvrnem se oko sebe i vidim takvu nepravdu, takvu neverovatnu nečovečnost, takvu glupost, surovost, mržnju. Možda i mogu da nekolicini ljudi poštedim bola i patnje, ali, uopšte uzev, da li to ima nekog smisla?

Pobio sam te ljude u Ohaju, ali to mi nije vratilo roditelje, niti moju ženu. Osvrćem se oko sebe i osećam se potpuno bespomoćnim. Osećam se kao neko ko sitom pokušava da zaustavi okean.

– Znam kako se osećaš, Brete.

– Zaista?

– Svet se ne spašava odjednom, niti putem jednog jedinog čina. A to se ne može ni postići ako je čovek

sam. Tako nešto zahteva saradnju drugih, mnogih ljudi. To je kao mozaik. Svaki komadić ne pruža rešenje cele slike. Ali, svi mi možemo, ponekad, da od tih komadića napravimo pravo remek delo.

Jamaguči ustade iz postelje, priđe prozoru i zagleda se u ulicu ispod hotela. Bret je video njegovu senku koja se ocrtavala pri mesečevoj svetlosti. Čutao je, jer je osećao da Japanac još nije završio svoju misao.

– Ne znam kako bi ti ovo znao, Brete, – nastavi Jamaguči – ali ni ja, kao ni ti, nisam bio rođen da postanem nindža. Pa, ipak, poput tebe, i ja sam svoj život proveo kao nindža. Međutim, u ovom životu trebalo je da budem sveštenik. Budistički sveštenik. Između ove dve profesije je ogromna razlika u filozofiji.

– Ali, kako ste do ovoga došli?

– Mi, sveštenici moga reda i ja, bili smo poslani u malo selo u blizini našeg manastira da pomognemo u smirivanju pobune koja je tu buknila. Pre nas jedna druga grupa sveštenika je otišla u to selo i, pošto se nisu vratili u određeno vreme, uplašili smo se za njih. Nas su poslali da vidimo šta se desilo sa našom braćom.

Kada smo stigli u selo, videli smo glave naše braće pobodene na drvene motke duž glavne ulice. Dok smo stupali ka seoskom trgu, seljaci su nam prilazili i molili nas da se vratimo odakle smo došli. Doduše, samo neki od njih, oni odvažniji. Pokušavali su da nam spasu živote.

Ali, kako su to činili, članovi pobunjeničke bande su ih gonili, hvatali i ubijali na naše oči. Onda su nasrnuti i na nas. Naš vođa je pokušao da se s njima sporazume. Još dok je govorio, oštrica mača mu odrubi glavu, a onaj koji je nasrnio na njega pride najbližem svešteniku u nameri da i s njim učini isto. To je i učinio. Kada je došao do mene i zamahnuo mačem, zgrabio sam ga za ruku i odjednom je u selu nastao tajac.

Mladić je pokušao da se otrgne, ali mu ja to nisam dozvolio. Hteo je da mi zada udarac nogom, ali sam se ja izmakao i on je, izgubivši ravnotežu, pao na tle.

Mladić je, donekle ošamućen od pada, ustao i pogledom zatražio pomoć svojih drugova. Međutim i njih je zaprepastio postupak sveštenika koji nije hteo da im dozvoli da ga pogube. Mladić je opet nasrnio na mene, ali sam se ja s lakoćom odbranio od njegovih napada. Videvši da mi ne može ništa, on se okrete od mene i nasrnio na mog druga. Pošto sam znao šta će uslediti, krenuo sam na njega, s lakoćom ga razoružao i proburazio ga njegovim sopstvenim mačem.

I taj je trenutak promenio moj dalji život. U glavi mi je sve bilo pomešano. Mrzeo sam sebe zbog onoga što sam učinio, osećao stid, ali i ponos zbog toga. Iskoristio sam svoje umeće da spasem svoje drugove i seljake.

Čim sam ubio vođu pobunjeničke

bande, seljaci su istrčali iz svojih kuća i, ko je čime stigao, najurili bandu iz sela.

– A šta su vaša braća učinila?

Jamagući se setno osmehnu.

– Klonili su me se. Od tada ih više nisam video. I taj događaj je označio prekretnicu u mom životu. Osećao sam da sam uradio nešto časno. Isto tako su mislili i seljaci. Od mene su načinili svog junaka. Ali, ja to nisam učinio zbog njih, niti da se obeščasim u očima moje braće. Posegnuo sam za oružjem zato što sam smatrao da je to jedino časno što mogu uraditi. Smatrao sam da je nečasno pustiti poštene ljude da budu terorizirani, maltretirani, ubijani, kada sam ja mogao sve to da sprečim. U tom trenutku sam verovao da sam učinio pravu stvar. Ali, mesecima kasnije, lomio sam se između osećanja da sam uradio nešto dobro i osećanja stida.

I tada sam upoznao jednog čoveka, gotovo isto kao što smo se ti i ja sreli. Vrlo brzo smo se zbližili i ja sam, nešto kasnije, bio uveden u red ninda.

– Ali, kako ste znali borilačke veštine ako ste bili sveštenik?

– Većina sveštenika zna kako da se brani, a meni je održavanje telesne kondicije postalo hobi.

Jamagući se odmače od prozora i sede na svoju postelju.

– Vidiš, ni ja, kao ni ti sada, nisam uvek bio siguran u svoj poziv. U životu svakog čoveka dođe trenutak kada treba da se odluči kojim će pu-

tem dalje krenuti. Većina izabere onaj put koji su mnogi pre njega već dobro utabali. Oni slede svoje prethodnike, prihvataju njihove zakone, njihov moral i etiku.

Ja sam se odlučio da krenem stazom koja većini ljudi nije čak ni izgledala kao životni put. Tom se stazom tako retko prolazi, da na prvi pogled izgleda neprohodna. Vrlo mali broj ljudi se odluči da krene tom stazom. Ali, ja sam to učinio, a i ti si, Brete. Put kojim si krenuo nema nikakvih znakova, niti ti može pružiti odgovor da li činiš dobro ili ne. U stvari, na ovom putu i ne postoji jasna razlika između dobra i zla.

– Izgleda da je to veoma nepouzdan put, učitelju.

– I jeste nepouzdan. I opasan. Na njemu si usamljen. Ali, za neke, za mene i, verovatno, za tebe, to je jedini put kojima se može krenuti. I drugog puta nema.

Glava petnaesta

Budilnik probudi Breta. Otac Timotije nije čuo zvonjavu i zato ga Bret pažljivo probudi.

– Zaista sam čvrsto spavao – reče sveštenik trljajući oči.

– Nadam se da su vam snovi bili prijatni.

Otac Timotije se za trenutak zamisli, kao da pokušava da se seti svog sna, a onda mu se lice razvuče u osmeh.

– Jasno mi je da smo mi braća i da

obojica putujemo ka istom gradu, samo različitim putevima. Neka vam Bog pomogne da što pre stignete do svog cilja i da na tom putu ne posustanete.

Bret se nasmeši na sveštenikove reči i srdačno mu steže ruku. Otpratio je sveštenika do ulice i ostao da gleda za njim.

Toplo meksičko sunce probudi Breta oko sedam časova ujutru. Pošto su se istuširali i doručkovali, Bret i Džef siđoše na obalu da iznajme čamac.

Kada je Bret potvrdio čoveku koji je iznajmljivao čamce da su on i Džef Amerikanci, primetio je da je ovaj brzo podigao cenu za dolar ili dva. Nigde nije bila istaknuta tabla sa cenovnikom.

– Ali, mi ćemo da koristimo čamac samo pola dana – reče Bret cenjkajući se, jer bi bilo sumnjivo ako to ne bi učinio. – Dvadeset dolara je sve što ću da dam. Jedan moj prijatelj je bio ovde nedavno i rekao mi kako je iznajmio čamac za samo petnaest dolara dnevno.

– To je nemoguće – reče čovek uvređeno.

– Tako mi je rekao.

– Pa, možda je bio ovde van sezone i iznajmio čamac od nekog od mojih konkurenata. Ali, sigurno nije za vreme turističke sezone i to kod mene.

– Dobro, onda dvadeset dva dolara i pedeset centi – reče Bret pomirljivo. – I ni pare više od toga – doda-

de i okrete se da pođe.

– Dobro, dobro, senjor. Ionako je samo za pola dana, a i nije neka gužva. Ali, nemojte se zadržavati duže od šest sati.

– U redu – reče Bret i pruži mu novac. – Možda nam možete pomoći. Moj prijatelj i ja smo studenti arhitekture i pravimo skice svih interesantnih zdanja u Meksiku. Do sada smo načinili dosta skica arhitekture Maja na Jukatanu, kao i manastira i drugih i drugih interesantnih građevina u selima kao što je San Blas. Da nema nešto tako u ovom kraju?

Čovek se zamisli i onda reče:

– Ima jedan manastir u blizini mesta.

– Da, to smo planirali da vidimo sutra.

– Za drugo nešto ne znam – reče čovek i pođe ka svojoj kućici.

– Ima li neki zamak, ili neka velika vila?

– O, da – priseti se čovek. – Vila generala Estrade je baš velika. Možete da je vidite ako krenete ovom rečicom i vozite se neke tri milje. Ali, ne bih vam preporučio da se isuviše približite vili.

– A zašto ne? – upita Bret praveći se nevešt.

– Najbolje je ne postavljati nikakva pitanja o generalu Estradi, senjor – reče čovek i značajno pogleda Breta.

– Aha, shvatam.

– Gde bismo mogli da kupimo nešto za jelo? – umeša se Džef.

– Pođite dva bloka niz ulicu i skrenite levo – odgovori čamdžija i glavom pokaza u kom pravcu treba da idu.

– Hvala – reče Bret. – Vratićemo vam čamac do dva sata.

– Lepo se provedite, senjor – odvratila čamdžija i krete ka svojoj kućici.

Desetak minuta kasnije, Bret i Džef se vratiše na obalu, noseći bocu vina, veknu hleba, nešto salame i dve banane. Izgledali su kao tipični turisti. Džef sede za upravljač motora, a Bret zauze mesto na pramcu. Krenuli su uz reku, provlačeći se kroz bujnu vegetaciju.

– Šta misliš, da li ćemo moći da prepoznamo Estradinu vilu?

– Ne izgleda mi da ima mnogo takvih vila u okolini.

– A šta ćemo da radimo kada je vidimo?

– Hteo bih da se približimo što više, kako bismo videli šta nas čeka.

– Nećemo valjda danas da uđemo tamo?

– Danas, ne.

Posle nekih desetak minuta, kroz gusto rastinje primetiše jednu veliku vilu.

– Skreni u ovaj rukavac – reče Bret Džefu i pokaza mu gde da zaustavi čamac. Kada su stali, izvukli su čamac na obalu.

– Sledi me – reče Bret. – Hajde da probamo da joj se što više približimo.

Krenuli su preko močvarnog terena i zašli dublje u šumu. Kada su bili na oko pola milje udaljeni od mesta

gde su ostavili čamac, začuli su pljuskanje vode i nečije vrištanje. Bret samo pogleda Džefa i već su sledećeg trenutka jurili, poput odapete strele, ka mestu odakle su ti uzvici dopirali.

Kada su se približili tom mestu, vidili su kroz granje četvoricu ljudi u vojničkim uniformama kako iz vode izvlače jednu mladu devojkicu i guraju je na muljevitom obalu. Jedan stariji par je stajao po strani i sve to nemoćno posmatrao, a peti uniformisani čovek je držao pušku upreanu u njih. Devojka je bila naga, jer su je iznenadili prilikom kupanja i nepromisljeno je dozivala oca u pomoć. Starija žena je plakala i najзад je pokrila lice rukama ne mogavši da gleda šta se dešava.

Četvorica nasilnika su spustili oružje i počeli da skidaju svoje uniforme. Bret šapnu Džefu da krene na onog koji je držao starce na nišanu. Pošto je znao da mu od ova dvojice starih ne preti nikakva opasnost, vojnik ih gotovo nije ni gledao, već se okrenuo da vidi šta njegovi drugovi rade. Povremeno im je dovikivao da treba da požure i smene ga, kako bi i on došao na red. I baš u trenutku kada je povikom ohrabrivao svog drugara koji se ustremio na devojkicu, nešto ga silovito tresnu po vratu. Osetio je užasan bol. To je bilo poslednje čega je bio svestan. Nije znao vremena ni da vrisne. Beživotno se skljkao na zemlju i žena vrisla. Ostala četvorica podigoše pogled i videše svog druga kako nepo-

mično leži. Već sledećeg trenutka, onaj koji je bio najbliži devojkici kriknu i poslednjim svesnim pokretom izvuče metalnu zvezdu, koja je na svakom kraku bila premazana nečim tamnim. On htede da ustane, ali mu se svest zamračila i zateturavši se pade. Trojica koja su držala devojkicu pustiše svoju žrtvu i potrčaše da uzmu oružje. Bret izvuče kaiš iz pantalona onog prvog vojnika i hitnu ga na jednog od napasnika. Začulo se krcanje kada mu je improvizovano oružje polomilo vrat. Drugi vojnik je uspeo da se dokopa noža, ali Džef se baci na njega i, izbegavši udarac, zgrabi ga za ručni zglobov. Skrenuo je nož ka grudima ovog silidžije, a onda mu ga zari u srce.

Dok su se Bret i Džef razračunavali sa ovom dvojicom, poslednji vojnik iz grupe pokušao da pobegne, ali ga muž i žena na vreme spaziše i skočiše na njega. Seljak mu zasede na leđa, a žena ga zgrabi za noge. Do malopre prestrašena, devojkica vide šta se dešava, pritrča svojim roditeljima i, izvukavši vojnikov nož iz kanije, zari mu ga u leđa. Vojnik prestade da se miče.

Bret i Džef se uspraviše i zagledaše oko sebe. Žena je klečala i grlila svoju kćerku, pokušavajući da je uteši. Bret i Džef im polako priđoše.

– Jeste li prijatelji? – upita ih žena.

– Da – gotovo nežno reče Bret. – Da li vam je kćerka dobro?

– Sigurno da nekad neće zaboraviti ovo što se danas desilo, ali ste

vi i vaš prijatelj pomogli da tragedija ne bude još veća.

Bret klimnu glavom i upita:

– Je l' ovi ljudi rade za generala Estradu?

– General Estrada! – uzviknu seljak i pljunu kraj sebe.

– Ali, šta vi ovde radite? – upita žena, ljuljajući devojkicu u svom naručju.

– Došli smo da stavimo tačku na Estradine zločine.

– Da ga ubijete?

– Najverovatnije.

– Mnogi su to već pokušavali. Jeste li vas dvojica sami?

– Da.

Žena zavrte glavom u očajanju.

– To je nemoguće. Čak i uz Božju pomoć to vam neće uspeti. Generalovu vilu čuva čitava mala armija.

– Toliko vojnika ima genral?

– Oko pedest.

– Šta još znate o vili? – upita Bret.

– Ne mnogo. Dva puta nedeljno nosim im hleb iz sela, ali jedino znam gde je kuhinja. Jedna moja prijateljica radi kao kuvarica kod generala i ona mi je rekla koliko mnogo vojnika čuva generala. A u taj broj ne spadaju njegovi gosti i njihovi telohranitelji.

– Da ne znate, možda, u kom delu zgrade general drži žene?

– Nadam se da nije tamo neko ko vam je drag. Videla sam ljude kako dolaze da oslobode svoje voljene, ali to im nije uspevalo. Generalovi ljudi bi ih sve pobili.

– Ne, nemam tamo nikoga. Ali,

ipak, moram da znam gde su žene smeštene. Da li bi to neko mogao da mi kaže?

Žena se zamisli, zavrte glavom, ali joj, odjednom, lice sinu kada se nečega setila.

– Da, ima jedna žena koja je neka, da bila u generalovom haremu. Većina njih ne dočeka starost. Obično umru od ovoga ili onoga. Ali, ova devojkica se zarazila. A i nije više bila u cvetu mladosti, tako da ju je general pustio.

– Gde mogu da je nađem?

– Živi u manastiru, u blizini San Blasa. Meštani nisu hteli da je prihvate, govoreći da je postala nečista, jer je godinama služila generala kao prostitutka. Nema nikakvu rodbinu, tako da su joj sveštenici ponudili dom u manastiru. Ona bi mogla da vam kaže gde su ženske odaje u vili. Jedino za nju znam, gospodine. Ni ovim vojnicima, koje ste pobili, nije dozvoljeno da zalaze tamo. Samo nekolicina odabranih ljudi ima pristupa tim prostorijama.

– Da li mrzite generala, gospodo? – upita Bret.

– Više nego išta na svetu.

– Moraću nekako da se uvučem u vilu. Ako naša akcija ne uspe, obćavam vam da nikada neće saznati da ste mi vi pomogli. Dajem vam svoju reč.

Žena še načas zamisli, a onda reče:

– Ne verujem da ćete uspeti. Ali, pomoći ću vam iz dva razloga. Prvo, vaš sam dužnik, a drugo, i ja sam

kao i svi ostali, izgubila svaku nadu. Živimo u stalnom strahu i pod velikim pritiskom. Nema nade da će sutrašnji dan biti bolji od današnjeg. Samo pomisao da će i tome jednoga dana doći kraj održava me u životu. A posle ovoga što se desilo nada mi je potrebna.

– Kada ponovo odnosite hleb u vilu?

– Sutra.

– U koje vreme?

– Oko podne.

– A kako donosite hleb?

– Prevozim ga u ovom kamionetu

– odgovori žena, pokazujući jedno prastaro vozilo.

Bret priđe kamionetu, kleknu i zaviri ispod njega. Onda ustade, skinu prašinu sa ruku i pantalona, pa ponovo ode do žene.

– Moj prijatelj i ja bismo mogli da se vozimo ispod kamioneta jedan deo puta, ako je ovaj ravan. Kakvi su uopšte putevi koji vode do vile?

– Naravno, najbolji u celom kraju. To su putevi kojim se general i njegovi prijatelji voze.

– Dobro. Sutra ću se vratiti pred podne i vi ćete nas odvesti do vile. Ali, prvo treba da uklonimo ove leševe sa vašeg imanja.

Stariji Meksikanac povede Breta i Džefa dalje od mesta gde su stajali i oni zakopaše tela vojnika i njihove uniforme u blato kraj reke. Zatim su granjem pokrili plitke grobove i onemogućili da ih neko slučajno otkrije. Pošto su to uradili, još jednom su razradili Bretov plan. Na-

jzad su onespособiti pedesetoricu naoružanih ljudi, čak i ako ih iznenadimo. Ne, družo moj, Moramo da znamo gde treba da idemo i kakav nam je plan, pre nego što kročimo u vilu.

– Znači, sledeća stanica je manastir.

– Tako je. Čim se vratimo u selo i ostavimo čamac, poći ćemo da posetimo oca Timotija. Možda će nam on pomoći da razgovaramo sa tom ženom.

– Misliš li da će hteći?

– Na nama je da je ubedimo.

Glava šesnaesta

– Uopšte nemam nameru da je ubeđujem – reče stražar. – General tako naređuje.

– Ali, general je obećao Meiko da to više neće morati da radi – prepirala se s njim Huanita.

– To me se ne tiče, senjorita. Moja je jedina briga ono što general naredi. A trebalo bi da bude i vaša, senjorita – strogo reče stražar i izađe iz Huanitine sobe.

Huanita počeo da ga kune na španskom, a onda pođe u sobu svoje prijateljice. Nasmešila se Meiko, ali se Japanka nije razvedrila.

– Čula si – reče Huanita.

– Da.

– Zaista mi je žao, Meiko.

– Generalova reč ne vredi ni prebijene pare. Razgovarala sam sa njim pošto smo ti i ja . . . pošto smo ono izvele za njega i njegove goste i

rekla mu kako samse osećala poniženom. Verovala sam da me je general, kako da kažem, zavoleo. Čak sam pomislila i da me pomalo poštuje. Obećao mi je da više neću to morati da radim. To se kosi sa svim u šta verujemo. A sada hoće da to ponovo učinim.

Huanita ne reče ništa. Saosećala je sa svojom prijateljicom.

– Kada?

– Večeras – odvrati Huanita. – Posle večere. Izgleda da je naš »šou« bio toliko dobar da su generalovi prijatelji tražili reprizu.

– Sigurno su mu ponudili neki dobar posao.

– Najverovatnije.

Meiko se okrete ka Huaniti i reče:

– Imaš li nešto protiv ako bih zamolila da me ostaviš samu nekoliko sati.

– Je li ti dobro?

Meiko klimnu glavom.

– U redu, onda – reče Huanita i izađe iz sobe.

Meiko se zaplakala kada je Huanita otišla. Onda je ustala iz kreveta i prišla prozoru. Pogledala je u plavo nebo iznad Meksika i u sebi izgovorila molitvu tražeći da bude oslobođena ovog pakla. Zatim je spustila pogled u dvorište. Pitala se da li bi imala snage da se baci na kamenom popločano dvorište i ubije se. Prvi put od kada je došla ovamo, počela je da razmišlja o samoubistvu. I ranije je pomišljala na samoubistvo kao na spas iz užasa u kome se našla, ali je ovo sada bilo ozbiljno. Do

sada se nadala da postoji neki izlaz i to ju je držalo.

Opkoračila je prozorsku dasku i spustila noge na sims.

Zaista bih mogla to da učinim, pomislila je. Jedan korak napred i sve bi bilo gotovo. Gotovo. Ali, šta bi time postigla? Nikada više ne bi videla Džejmsa. Prekinula bi svoj život i general bi odneo pobedu. To nije fer! Nije fer! Ipak se neću predati!

Kada je ušla u sobu, general je dočeka sa toplim osmehom na licu. Generalovi gosti su joj dobacivali poglede pune odobravanja. Mnoge je prepoznala. Bilo je i novih lica, ali je većina bila prisutna i prošlog puta.

– Dobro došla, draga moja – pozdravi je general kada mu je prišla, a onda se obrati svojim gostima: – Gospodo ovo je nova devojka o kojoj ste toliko slušali.

Gosti razmeniše značajne poglede.

– Ti si zvezda večeri – reče general Meiko, ne obraćajući pažnju na Huanitu.

– Hvala, generale – odvrati Meiko. Naučila je kako da odobrovolji generala, jer je brzo shvatila kakav može da bude kada je mrzovoljan.

Ovo veče je bilo njeno. Sve će se večeras završiti. Na ovaj ili onaj način. Neprestano je govorila sebi da mora još i ovo da otrpi.

– Zar nema divnu kosu? – upita general, obraćajući se svojim gosti-

ma i gladeći devojčinu kosu. – Ali, nismo ovde da govorimo o njenoj kosi. Dragi moji prijatelji, spremite se za jednu izvanrednu predstavu.

Rekavši to, general dade znak Huaniti i ona izađe iz senke, pa stade nasred sobe. Meksikanka odreši pantljike koje su joj držale haljinu i ostade naga. Onda je prišla Meiko i učinila isto sa njenom haljinom. Pre nego što je Huanita mogla i da je dotakne, Meiko se presavi i jauknu.

– Jaooo! – uzviknu Meiko, steže ruke oko pasa i sruši se na pod. – Boli me slepo crevo – jedva je procedila i, previjajući se, nastavljala da jauče.

Huanita je zabezeknuto gledala svoju prijateljicu, a onda se okrenula generalu da vidi šta on od nje očekuje. General Estrada se namrgodio, ali je izgledao rešen da prekine predstavu. Glavom je dao znak jednom od stražara da mu priđe. Nešto mu je šapnuo na šta ovaj uze devojčinu haljinu, prebaci je preko njenog od bola zgrčenog tela i odnese je iz sobe.

– Žao mi je, gospodo, što ćete morati malo da sačekate dok ne dovedu zameću za obolelu devojku. Ali, budite sigurni, dragi moji prijatelji, da ćete imati prilike da vidite orijentalnu čim se dovoljno oporavi.

Meiko je i dalje ječala, dok ju je stražar nosio preko dvorišta. Uneo ju je u jednu malu prostoriju i spustio na nekakvu postelju, pa otišao da pozove bolničarku.

Čim je izašao, Meiko ustade, ob-

uče haljinu i skide cipele sa visokim potpeticama. Baš je tu želela da se nađe. Ženske odaje su bile na drugom spratu i podalje od glavnog zida koji je okruživao vilu. Jedina soba gde su Meiko i ostale devojke smele da uđu, a koja je imala prozore, bila je generalova soba za primanje. I to je bilo samo onda kada je Estrada imao goste. Meiko se prvi put našla u jednoj sobi u prizemlju, gde se kroz prozor moglo izaći u dvorište.

Vrata se otvoriše i Meiko opet zakuka. Jedna Meksikanka, punija nego što bi trebalo da bude i prosede kose, uđe unutra i sede na postelju kraj Meiko.

– Na šta se žalite, senjorita?

– Oooo! Boli me tu. Kao da mi je nešto eksplodiralo u stomaku – reče Meiko i presamiti se od bola.

– Dajte da pogledam – reče žena i podiže devojčinu haljinu. – Gde vas boli?

Meiko prstima dodirnu desnu polovinu stomaka. Žena lako pritisnu to mesto i Meiko vrisnu od bola. Onda žena spusti haljinu i ustade.

– Šta mi je? – upita Meiko kroz stisnute zube.

– Nisam sigurna. Može biti da je slepo crevo. Moraću da pozovem doktora.

– Doktora? Pa, on neće stići pre jutra.

– Ne. Poslaću po seoskog doktora. Stići će ovamo za jedan sat. Sada pokušajte da se odmorite. Vratću se za nekoliko minuta i praviti vam društvo dok doktor ne dođe – reče

žena i izađe napolje.

Kucnuo je čas. Sada ili nikada, pomisli Meiko. Osvrnula se po sobi, tražeći nešto što bi joj poslužilo kao oružje. U jednoj od fijoka našla je nož. Držeći sečivo u desnoj ruci, Meiko priđe prozoru i virnu napolje. Nikoga nije videla. Pred njom su se pružala pusta polja, a iza njih plantaže banana. Samo da stigne do tog drveća, razmišljala je Meiko. Ali, nije imala predstavu šta će posle toga. Ako bi uspela da stigne do grada, a čula je da generalovi gosti pomiraju neko mesto u okolini, mogla bi da pozove Džejsma, da mu kaže gde je, a on bi, zajedno sa policijom, došao po nju u roku od dvadeset četiri časa. Bila je sigurna da može da se krije toliko dugo.

Ali, najteže je bilo osloboditi se Estradinih stražara. Odškrinula je prozor i ništa se nije desilo. Nikoga nije videla. Sada ili nikada, pomislila je. Bešumno je otvorila prozor i provukla se kroz otvor. Opet se osvrnula i, pošto na vidiku nije bilo nikoga, potrčala je ka plantaži banana i slobodi. Kada je stigla do drveća, bila je potpuno bez daha. Stala je, oslonila se o jedno drvo i počela duboko da diše. Trebalo je da povрати snagu i prođe kroz plantažu.

Gledala je u pravcu vile kada se jedna ruka obavi oko njenog vrata. Pretrnula je od straha. Nije mogla da vidi čoveka koji ju je uhvatio, ali ga je čula kako se smeje.

– Neću nazad! – vikala je. – Neću!
Meiko čvrsto steže nož u ruci i

poče nasumce da udara. Sečivo se zari u butinu čoveka koji ju je držao. On je pusti i pade na zemlju, previjajući se od bola. Meiko potrča, ali je on zgrabi za nogu i ona pade. Pokušala je da se izvuče, ali je stražar zgrabi za haljinu. Meiko se nije obazirala na to već je ustala, ostavljajući pocepanu haljinu za sobom. Tada potrča koliko su je noge nosile. Ali je, osvrnuvši se, spazila svog napadača kako, hramljući, trči za njom. Ona potrča još brže.

Uskoro ga više nije čula i znala je da će mu umaći. Osvrnula se još jednom i nije ga videla.

Ali, u tom trenutku na čistini ispred sebe spazi čoveka u uniformi, koji je mirno stajao i smeškao se. Meiko brzo promeni pravac i poče nazad među drveće. Međutim, zastala je kao ukopana. Kraj najbližeg drveta stajao je još jedan stražar. Kao progonjena zver ona se okrete i potrča u pravcu odakle je došla. No, tamo je čekao stražar koga je ranila.

Sva trojica počеше polako da joj se približavaju, bestidno se cereći. Meiko se spusti na kolena i nogama steže nož, tako da ga stražari ne mogu videti. Neće se predati bez borbe.

– Šta ćemo s njom? – reče jedan od stražara na španskom.

– Ovo je generalova miljenica, Hoze. General će nam zameriti ako joj se nešto desi.

– U pravu je – primeti drugi stražar.

– Ali, baš me mami – reče Hoze,

onaj sa povređenom nogom, i isceri se na Meiko.

– Pa, ne znam – oprezno odvrti jedan od njegovih drugova.

– General ne mora ni da sazna – reče Hoze i počeo da otkopčava kaiš. Meiko još čvršće steže noge i, kada se Hoze nagnuo nad njom, zgrabi nož i zari mu ga u stomak. Kao u snu, Meiko izvuče nož i ponovo ga zari u čoveka, ovoga puta pravo u srce. Njegovo beživotno telo se skljojka kraj nje i Meiko pokušava da ustane. Druga dva stražara skočiše na nju, savladaše je i oduzeše joj nož.

– Pobeći je jedna stvar – reče stražar obraćajući se Meiko. – Ali, ubiti jednog od njegovih ljudi je mnogo ozbiljnije.

– Da, senjorita – dodade drugi, ne mnogo potresen smrću svog druga. – Bili biste strogo kažnjeni zbog pokušaja bekstva, ali ćete zbog ovoga...

– Zbog ovoga ćete biti ubijeni – umeša se drugi stražar.

– Pa, ako mi je tako suđeno, neka me i ubiju – prkosno reče Meiko. – Radije ću umreti nego da i dalje udovoljavam generalovim izopačenim željama.

– General je veoma svirep.

– To vrlo dobro znam.

– Umreti se može na više načina. Ako vas general poštuje, ubiće vas brzo, dostojanstveno. Ali, ako ga je neko naljutio, general uživa da ga ubija polako, bolno, za primer onima koji pomišljaju da počinu sličan

prestup.

– Onda me vi ubijte, molim vas – reče Meiko i suznim očima pogleda stražara.

Njih dvojica se zamisliše. Najzad, jedan reče:

– Ne, to ne možemo. General ne bi razumeo zašto smo nas trojica morali da ubijemo jednu ženu. Moramo da spasemo sopstvenu kožu. Zaista mi je žao, senjorita.

– Šta će da mi urade? – upita Meiko i obori glavu, ne želeći da čuje odgovor.

– Ne znam, senjorita. Ali, nešto ću vam reći. Ako vam se ukaže prilika, sami sebi oduzmite život. Za vas će to biti bolje.

Rekavši to, stražari podigoše Meiko i odvedoše je natrag u kuću gde ju je čekala smrt.

Glava sedamnaesta

– Stigli smo – reče Bret i skrete sa glavnog puta na zemljani, koji je vodio do zgrade manastira. Prošli su kroz kapiju i našli se u prostranom dvorištu. Dva čoveka u belim košuljama, sandalama i sa velikim šeširima na glavama jurili su nekih desetak pilića koji su ključali po dvorištu.

Bret, na španskom, upita jednog od njih gde može naći oca Timotija. Čovek rukom pokaza jedna vrata na suprotnom kraju dvorišta. Bret mu se zahvali i sa Džefom krete tamo. Pokucaše na vrata. Jedan čovek, koga Bret nije poznao, otvori im vrata.

– Govorite li engleski? – upita ga Bret.

– Malo – odvrati čovek.

– Tražim oca Timotija.

– Pođite za mnom.

Čovek povede Breta i Džefa u jednu prostranu sobu čiji su zidovi bili prekriveni knjigama. S jedne strane je bio ogroman prozor koji je gledao na plantažu banana. Čovek ih tu ostavi i izađe. Desetak minuta kasnije, vrata se ponovo otvorište i u sobu uđe otac Timotije. Srdačno se pozdravio sa Bertom i Džefom i pozvao ih da sednu.

– Potrebna mi je vaša pomoć, oče – obrati mu se Bret bez uvoda.

– Vaš sam dužnik, senjor. Što god imam, a, kao što vidite, to nije mnogo, stoji vam na raspolaganju.

– Kod vas živi jedna devojka koja je ranije pripadala haremu generala Estrade.

– Tako je.

– Moram s njom da razgovaram.

– Zašto?

– Pokušaću da izvučem nekoga odande.

– To nije mnogo razumno. Ali, ja sigurno nisam jedini koji vam je to rekao.

– Ne.

– Zašto mislite da ćete uspeti tamo gde drugi nisu.

– Teško bih vam to objasnio – reče Bret.

Otac Timotije se zavalio u fotelju i pokuša da proceni čoveka koji kaže da može da izvodi čuda. Nije insistirao da sazna kako bi Bret to izveo,

iz dva razloga. Pre svega, učtivost mu je nalažala da ne zapitkuje mnogo. Drugi razlog je bio taj što je osećao da mu Amerikanac ne bi rekao ništa više od onoga što je već rekao, i ako bi pitao.

– Neće vam biti lako da razgovarate sa Marijom.

– Zašto? Ona je ovde, jel' tako?

– Da. Ima jednu sobu na spratu. Retko izlazi iz nje, retko razgovara sa ljudima. Tako je od kada je došla kod nas, pre više od godinu dana. A i kada razgovara sa nekim, nikada, ama baš nikada, ne priča o onome što je doživela u vili.

– A ako bi je uverili da će to pomoći drugima, zarobljenim devojka-

ma?

– I tu ima jedan problem.

– Zar ne želi da nam pomogne?

– Želi, kako da ne, ali . . . – začuta otac Timotije, a onda nastavi: – Ubzro pošto je došla da živi kod nas, jedan čovek ju je potražio. Predstavio se kao muž žene koju su oteli generalovi ljudi. Rekao je da je zatražio pomoć policije, ali, pošto su većina starešina bili generalovi plaćenici, to nije ničemu koristilo. Još joj je kazao kako je unajmio dvanaestoricu obučanih borilaca koji će osloboditi njegovu ženu. Bila mu je potrebna mapa vile i zato se obratio Mariji. Marija mu je, nevoljno, dala crtež. Ali, da skratim tu tragičnu priču, narednog dana, general je Mariji poslao glavu tog čoveka i glavu njegove žene. Na dnu kutije ležala je mapa koju je Marija nacrtala.

– Od tada, iako joj se mnogi obraćaju za pomoć, odlučno odbija da im izađe u susret.

Bret pogleda zabrinuto u Džefa.

– Oče – obrati se Bret svešteniku, – Džef i ja ćemo ući u vilu, po svaku cenu. Međutim, imali bismo veće šanse da uspemo ako bi nam Marija rekla ono što treba da znamo. Bilo kako bilo, sutra ulazimo u vilu. Hteo bih da pokušam da razgovaram sa devojkom.

– Neću da je na bilo koji način povredite. Neću to nikome dozvoliti.

– Razumem vas.

Za trenutak je zavladała tišina dok je otac Timotije razmišljao. Zagledao se Bretu u oči i pred sobodom video odlučnog i jakog čoveka. U njegovim očima je takođe pročitao i da je Amerikanac pravičan.

– U redu. Ali, sačekajte ovde dok je pripremim za posetu.

Bret ustade i pruži ruku svešteniku.

– Hvala vam – reče mu.

– Nisam učinio ništa da vam pomognem. Samo sam vam omogućio da razgovarate sa jednom izgubljenom dušom koja će, najverovatnije, odbiti da vam pomogne. Ali, učinio sam ono što sam mogao – reče sveštenik i, pošto srdačno steže Bretovu šaku, izađe iz sobe.

– Šta misliš o ovome? – upita Džef kada su ostali sami.

– Ne znam. Prvo moram da je vidim. Mogao bih da je hipnotišem, ali, nisam siguran da bi otac Timotije to dozvolio. Pošto hipnoza otpa-

da, moraćemo nekako da je ubedimo.

– Nemamo mnogo vremena.

– Znam.

Marijina soba je bila mala i četvrtastog oblika. U jednom uglu sobe, na podu, nalazio se dušek i, kraj nje, noćni stočić sa bokalom vode i porcelanskim umivaonikom.

Marija je bila vitka devojka stidljivog ponašanja i tamnih očiju koje su izbegavale direktne poglede stranaca. Sedela je na drvenoj stolici pored duška. Otac Timotije je stajao uz nju, nežno i očinski joj zagrlivši ramena.

– Zdravo, Marija – ljubazno reče Bret.

Devojka ga načas pogleda, a onda okrete glavu u stranu. Ipak, klimnula je, jedva primetno, glavom stavivši mu time do znanja da ga je čula.

– Želeo bih da razgovaram s tobom, Marija – obrati joj se Bret na španskom.

– O čemu? – upita ga devojka na engleskom.

– O nečemu što ima veze sa tvomom prošlošću.

– Moja prošlost nije vredna pomena.

Bret ne reče ništa na to.

– Pogledaj me, Marija – obrati joj se ponovo.

Devojka ga pogleda, ali ne reče ni reči.

– Rekao bih da umeš dobro da proceniš ljude – nastavljao je Bret, obraćajući joj se kao da se obraća

nekom detetu.

– Loše ljude bolje poznajem od dobrih.

– Šta misliš o meni? Da li sam i ja loš čovek?

– Ne poznajem vas.

– Ali, ti možeš da pogledaš u moje oči, vidiš šta se iza njih nalazi, osetiš odakle sam. Misliš li da sam došao da te povredim?

Devojka je razmislila pre nego što je odgovorila. Onda je pogledala u Bretove oči. Najzad, ona reče:

– Ne, vi niste došli da me povredite.

– U pravu si, Marija, ali, meni je, ipak, potrebno nešto od tebe.

– Šta?

– Tvoja pomoć.

– Kako ja mogu da pomognem čoveku kao što ste vi?

– Ti znaš nešto što je meni veoma važno.

– O generalovoj vili?

– Tako je.

– Ne mogu o tome da govorim.

– Hoćeš da kažeš da nećeš?

– Kako god hoćete.

– Moram da saznam raspored u vili, posebno, gde se nalaze žene.

– Već sam rekla da neću da vam kažem.

– Zašto?

– Nameravate nekoga da oslobodite, zar ne?

– I to, i još ponešto.

– Koliko ljudi imate?

– Samo moj prijatelj i ja nameravamo da uđemo u vilu.

Marija se nasmeši i zavrte glavom.

vom.

– Mnogi su to pokušali. I niko još nije uspeo. Ali, nikada se nije desilo da ih je samo dvojica. General ima najmanje pedeset ljudi koji čuvaju vilu. I da vam dam mapu, nemate šanse da uspete.

– Moj pomoćnik i ja smo majstori borilačkih veština.

– U to ne sumnjam, senjor, ali kako dvojica mogu da se suprotstave celoj jednoj vojsci?

– Mapa bi nam dosta pomogla.

– Potrebno vam je mnogo više od jedne mape. A ja nemam nameru da vam pomognem u samoubistvu. Ne, senjor, ne mogu vam pomoći.

Bret se upravo spremao da povede oca Timotija u stranu i zamoli ga za odobrenje da hipnotiše devojku, kada se u dvorištu začuše povici i komešanje. I Bret i sveštenik brzo priđoše prozoru koji je gledao u dvorište.

– Gde je otac Timotije? – vikao je jedan od stražara. Iza njega je stajalo desetak uniformisanih i do zuba naoružanih ljudi.

– Ko su ovi? – upita Bert.

– Generalovi ljudi.

– Šta hoće?

– Mene, očigledno. Zašto, to ne znam. Pretpostavljam da to ima veze sa scenom koju sam juče napravio u gradu. Dobar deo prihoda u gradu dolazi od turizma, a prizor sveštenika koji nosi telo mrtvog deteta ne doprinosi dobrom raspoloženju turista.

– Šta li nameravaju?

– Da me kazne, za primer ostalima – reče otac Timotije i pođe ka vratima, ali ga Bret zaustavi.

– Kuda ste pošli?

– Moram da razgovaram s njima.

– A da li će vas oni slušati?

– Ne. Ali, bar neće nikoga povrediti dok me traže.

– Čekajte. Ako ne uspem, uradite to što ste naumili. Ali, pustite da prvo Džef i ja pokušamo.

Sveštenik zausti nešto da kaže, ali je Bret već smislio kako da stupi u akciju.

– Džefe, vrati se putem odakle smo došli i nasrni na njih još sa vrata i viči što jače možeš. Evo ti dva »šuriken« – reče Bret i izvadi petokrake zvezde iz pojasa.

Džef prihvati zvezde, klimnu glavom i reče:

– Vidimo se u dvorištu.

Bret priđe i pope se na sims.

– Šta to radite? – upita zabezeknuti sveštenik.

– Spemam se da skočim u dvorište.

– Ali, mi smo na drugom spratu.

– Vidim i sam, oče.

– Ali, kako...

Pre nego što je otac Timotije uspeo da završi rečenicu, Bret je skočio sa prozora. Još dok nije dotakao zemlju, Bret je napravio kolut napred i dočekao se na obe noge, zauzevši napadački stav.

Bret je kolenom udario najbližeg generalovog čoveka posred kičme i ovaj se sruši na zemlju. Onda je skočio uvis i petama obe noge udario

drugu dvojicu u lice, lomeći im kosti. I njih dvojica padoše beživotno na tle.

U tom trenutku Džef se pojavi na sceni, vičući i privlačeći pažnju unezverenih vojnika. Bacio je jednu zvezdu u pravcu njihovog predvođenika i ona ga je pogodila u oko. Čovek je pao previjajući se od bola. Drugu zvezdu je zario u grudi jednog vojnika, koji se odmah srušio jer je zvezda bila premazana otrovom brzog dejstva. Preostali vojnici su pokušali da se saberu i uperili su svoje puške u Breta i Džefa. Ali, njihove mete nisu bili obični ljudi. Bret zagrabi jednu lopatu, koja je bila prislunjena uza zid, i zavila je na vojnike. Trojica su uspela da je izbegnu, ali se četvrtom zarila u nogu. On pade na tle ispustivši pušku, a onda otpuza iz središta borbe. Pocepao je košulju i počeo da vezuje nogu iznad rane kako bi zaustavio krvarenje.

Iskoristivši pometnju, Bret se saze i izvuče pertlu, koja mu je služila kao garota. Zatim je skočio na preostale vojnike i u letu oborio dvojicu na zemlju, tako da su i oni ispustili oružje. Bret opet napravi salto i, dočekavši se na noge, obavi garotu oko vrata jednog vojnika. Tek što ga je zadavio, Bret je morao da se odbrani od drugog, koji je iskoristio taj trenutak da ga napadne. Ninda ga zgrabila za kolena i obori na zemlju, a onda mu zabode nož u srce.

Poslednji vojnik, videvši kako su prošli njegovi drugovi, potrča ka ka-

piji. Džef zgrabi nož jednog od pobijenih vojnika i hitnu ga u pravcu begunca. Sečivo se zari vojniku u leđa i on pade licem nadole.

Krajičkom oka Bret spazi vojnika sa povređenom nogom kako puži ka puški koja je ležala u blizini. Ninda izvuče »šuriken« iz pojasa i pogodi vojnika u vrat, baš kada je ovaj zgrabio pušku.

Dvojica Amerikanaca proveriše da li je još neko od vojnika u životu. Onda Bret baci pogled na prozor sa koga je skočio i vide oca Timotija i Mariju kako ih posmatraju očima, punim divljenja.

– Hajde da sada razgovaramo sa Marijom – reče Bert Džefu. – Možda je promenila mišljenje.

– Ovako nešto nisam ni na filmu video – reče otac Timotije. Trojici ljudi je rekao da počiste dvorište i pokopaju ubijene. Marija, Bret i Džef su mu se pridružili u radnoj sobi.

– Malo je ljudi i videlo ovo – reče Bret.

– Izgleda da bi čovek, ako bi se našao na pogrešnoj strani, mogao to da vidi samo jednom u životu – bio je sveštenikov komentar.

Bret se okrete Mariji i upita:

– Šta misliš sada?

Marija ne reče ništa. Sedela je i zurila u čoveka koji je malopre sešao smrt, kao što seljak seje žitarice.

– Rekla si da ne možeš da pošalješ nekoga u samoubistvo, Marija. Kao što si videla, Džef i ja nismo kao

drugi vojnici, ili plaćene ubice. Rekla si da mrziš generala i da bi učinila sve što je u tvojoj moći da mu se osvetiš. Mi možemo to da uradimo za tebe. Mi možemo da se suprotstavimo generalu i njegovim ljudima. Sutra odlazimo tamo, sa ili bez mape. Ali, ako bismo je imali, ne bismo doveli zarobljene žene u opasnost.

– Da li stvarno verujete da možete to da uradite, ili vas je zaslepila mržnja? Nemojte me lagati, senjor, i ja neću vas.

Bret pogleda Mariju u oči.

– Marija, mi možemo to da uradimo. Obećavam ti da ćemo osloboditi ovaj kraj od generala Estrade, jednom zauvek. Nikada više neće moći da učini drugima ono što je učinio tebi i ostalim nevinim žrtvama. Dajem ti reč.

Marija je ćutke posmatrala Breta. A onda joj oči zasijaše i na licu joj se ukaza čudan osmeh.

– Oče Timotije?

– Da, dete moje?

– Dajte mi, molim vas, parče papira i olovku.

Glava osamnaesta

Meiko je drhtala u uglu svoje sobice. Proteklih dvadeset i četiri časa su bili košmarni. Kada su je vojnici doveli nazad u vilu, bila je izvedena pred generala. Ono što je videla sada u njegovim očima videla je i ranije, ali nikada taj pogled nije bio upućen njoj. Bio je to najsvirepiji pogled koji

je ikada videla. Iza tih očiju se nalazio mozak koji je smišljao na koji način da ubije kako bi poslužila kao primer ostalim ženama.

Onda je general naredio da mu je sklone sa očiju i odvedu u njenu sobu. Tu je trebalo da čeka, pod stražom, dok on ne odluči o njenoj sudbini.

Meiko se prepade kada je čula škljocanje brave. Plašila se i da pogleda ko je ušao.

– Zdravo – reče Huanita. Meksikanka zatvori vrata za sobom, priđe Meiko i kleče kraj nje.

– Oh, Huanita – reče Meiko, baci se u naručje svojoj prijateljici i gorko zaplaka.

Najzad je prestala da plače, duboko udahнула i obrisala suzne oči.

– Šta će da mi urađe, Huanita? Iskreno mi kaži. Da li znaš?

– Šta da ti kažem, Meiko? Videla se generalove oči. Znaš i sama kakav je. Znaš i šta misli o onome što si ti uradila. I sama znaš...

– Znam da će me ubiti. Na to sam bila spremna. Ali, želim da znam, kako ću umreti.

– Zaista ne znam. Doduše, znam, kao što i ti znaš, da to neće biti brzo i dostojanstveno. Ali nisam došla ovamo da o tome govorimo. Došla sam da malo popričamo, draga moja prijateljice.

– Poslednji put – dodade Meiko.

– Nisam imala prijateljicu kao što si ti od kada sam ovamo došla – reče Huanita, praveći se da ne čuje Japankinu opasku. – Nas dve smo

mogle da razgovaramo. Ti si vrlo pametna, Meiko.

– Ne osećam se baš mnogo pametnom.

– Shvatam te. Ti si uradila ono što si morala. Bila si veoma hrabra. Učinila si ono što mi, ostale žene, ne smemo ni da pomislimo da uradimo. Nisi htela da večno služi generalu za zabavu. Pre nego što te pogube, neka te uteši saznanje da za nas predstavljaš neku vrstu Jovanke Orleanke. Mi te mnogo više poštujemo nego što smemo da pokušemo.

– Hvala.

– Znam da to nije mnogo, ali...

– Grešiš. To mi mnogo znači. Misliću na to što si rekla kadn kućne čas i... – devojčin glas zadrhta, a pred oči joj iskrснуše prizori smrti.

– Tako bismo želele da možemo da ti pomognemo...

– Znam, ali ništa ne možete da preduzmete. Zнала sam koliko rizikujem. Da sam uspela, bila bih na slobodi. Pošto nisam znam da ću umreti.

U tom trenutku neko pokuca na vrata. Huanita baci pogled na vrata, a onda se okrete Meiko.

– Moram da idem. Uspela sam da dođem do tebe zato što dobro stojim sa jednim od stražara. Rekavši to, Huanita zagrli Meiko i čvrsto je steže. Reči su bile suviše i devojke se oprostiše pogledima.

Pošto je Huanita otišla, Meiko ugasi sveću i ostade u mraku, spremajući se da poslednju noć u svom

životu provede u sećanjima.

Mislila je na Džejmsa. Žarka želja da ponovo bude s njim je nestala. Meiko je znala da je sada to nemoguće. Zato je te noći mislila na lepe trenutke koje su zajedno proveli.

Za njihov prvi sastanak, Džejms ju je bio odveo u jedan restorančić na obali. Večera je bila prijatna, ali se Meiko sve vreme pitala zašto je pristala da izađe s njim. Retko kada je izlazila sa Istočnjacima, a Džejms nije bio neki izuzetak.

Ali, narednog dana, počela je da misli na njega. Nije pokušao da je posle prvog sastanka odvede u krevet i ponašao se kao pravi džentlmen. Bila je to prijatna promena. Kasnije, ponovo joj je zakazao sastanak i, od tada su počeli redovno da se viđaju.

Kada su prvi put vodili ljubav učinili su to kao prijatelji koji su, istovremeno, i ljubavnici. Oboma je to bilo novo iskustvo. Kada su sledeće večeri bili ponovo zajedno, Džejms donese Meiko uvijenu bocu vina. Meiko je primetila da je boca lagana, a kada je odvila, videla je da je to boca koju su ispili prethodne večeri. U njen grlić je bio uvučen svitak papira. Meiko počne da čita. Bila je to poetizovana priča o prethodnoj večeri. Džejms je u pesmi nabrojao jela koja su jeli, pića koja su pili, muziku koju su slušali, kao i reči koje su izgovorili tom prilikom.

Džejms joj je tada rekao kako vidi njih dvoje zajedno i u budućnosti. Ako bi se ikada udaljili, možda bi

pronašli tu poruku iz boce i spasli ljubavnike kakvi su bili te prve večeri. U tom trenutku je shvatila da voli Džejmsa i da je on čovek koga je čekala celog života.

Suze su joj se kotrljale niz obraze dok je mislila na Džejmsa. Znala je da ga više nikada neće videti. Mnogo ga je volela, ali, nikada toliko koliko ove večeri.

Jutro je već bilo poodmaklo kada je Meiko začula korake u hodniku. Koraci su se približavali, a onda se čuo smeh i razgovor. Vrata se otvoriše i dva stražara udoše u sobu.

– Pođite s nama, senjorita – reče jedan od njih.

Svaka pomisao na otpor nije dolazila u obzir. Meiko ustade i pođe za vojnicima niz hodnik, niz stepenice, u dvorište, polako, u susret svojoj sudbini.

General je stajao nasred dvorišta, okružen ljudima koje je Meiko prethodne večeri videla u generalovoj sobi za primanje. Više od dvadeset generalovih vojnika je bilo prisutno, kao i sve žene.

Stražari povedoše Meiko ka jednom stubu sa koga su visila dva konopca. Tu su se zaustavili i okrenuli se generalu. Estrada klimnu glavom i jedan od stražara reče Meiko da skine haljinu. Meiko posluša i njena poderana haljina skliznu na zemlju. Tada joj stražari svezaše ruke konopcima koji su visili sa stuba.

Stražari se udaljiše i Estrade priđe bliže devojci. Pucnuo je prstima i je-

dan sluga mu hitro prinese tanki korbač, jedan od onih koji nanose bol i ostavljaju trag, ali ne kidaju kožu. Meiko zažmuri u trenutku kada je general podigao ruku i ošinuo je preko grudi. Devojka počne da vrišti, ali se bičevanje nastavi. Posle nekih tri minuta kažnjavanja, Meiko se onesvestila.

Kada je došla sebi, gomila se bila razila, ali je pravo mučenje za nju tek počinjalo. Nogama više nije dođirivala tle već je visila na nekih pola metra od zemlje. Tačno ispod njenih nogu, u zemlju je bio poboden kolac, a sa njene leve strane se nalazila metalna kutija ispunjena kamenjem i vodom. Konopac na kome je ona visila bio je povezan sa tom kutijom. Sada je ravnoteža bila stalna, ali, kada vrelo meksičko sunce upeče, kamenje u kutiji će se zagrejati, a voda ispariti. Polako, vrlo polako, voda će nestajati iz kutije i tanana ravnoteža će biti poremećena. Pedalj po pedalj, Meiko će bivati sve bliža bolnoj i užasavajućoj smrti.

Glava devetnaesta

Tog jutra, Bret i Džef su opet iznajmili isti čamac i pošli uz reku. Za nepunih pola časa, stigli su do kuće Huana i Karmen Dias.

Bret zakuca na vrata kuće Diasovih i Huan ih pozva da uđu i ponudi im da sednu.

– Karmen će brzo doći. Otišla je po hleb. Jeste li za kafu?

– Ne, hvala – rekoše Bret i Džef uglas.

– Ovo što činite je veoma hrabro, senjor. Sramota je da mi ranije nismo nešto preduzeli.

– Nemate razloga da se stidite – reče Bret. – Vi i vaša žena pokazujete svoju hrabrost tako što nam pomažete da uđemo u vilu.

– Mogao bih time da se utešim, ali, ne mogu da se zavaravam. Dobar deo života sam proveo u stalnom strahu od generala Estrade. On je od odvažnih ljudi napravio preplašene zečeve. Ponizio nas je pred našim porodicama. Mnogi ljudi iz našeg sela su pokušavali da mu se suprotstave, ali su svi nastradali.

– Alida, devojka koju ste juče spasili od onih ljudi, nije moje jedino dete. Imao sam još jednu kćer. Zove se Huanita. Nju su odveli kada joj je bilo trinaest godina. Od tada je nisam video. Kako mogu da joj pogledam u oči posle svega što se desilo? Ja sam njen otac. Trebalo je da je zaštitim. A ja sam dopustio da je taj đavo odvede. Ja nisam muškarac u sopstvenom domu. Morao sam da živim s tom mišlju, gospodine, a to nije lako.

– Čini mi se da ste isuviše strogi prema sebi, Huane. Pa, vi niste ništa mogli da učinite. A vašoj kćeri ne biste ništa pomogli da ste se žrtvovali.

– Ali, ja bih se drugačije osećao. Ponekad je život u sramoti mnogo gori od časne smrti.

Bret je razumeo Huanova oseća-

nja i znao je da ništa što bi rekao ne bi smanjilo užas u Huanovom životu.

U tom trenutku začuše kola kako se zaustavljaju ispred kuće. Sva trojica ustadoše i izađoše da pozdrave Karmen Dias. Izašavši iz kamioneta, žena im priđe.

– Drago mi je da vas vidim. Ni sam bila čvrsto ubedena da ćete doći.

– Spremni smo.

– Odlično. I ja sam. Ali, sačekajte me nekoliko minuta dok porazgovaram sa Huanom.

Žena nežno uhvati svog muža pod ruku i povede ga u stranu.

– Poslednje zbogom? – upita Džef.

– I njihov položaj je težak. Ako ne uspemo, otkriće se da su nam oni pomogli. A ako uspemo, desiće se nešto još gore.

– Misliš na Huanitu?

– Pa, video si i sam kako Huan misli o svemu tome. Ako ubijemo Estradu i oslobodimo devojke, Huan će se suočiti sa košmarom koji je živeo u njemu sve ove godine. Ali, dosta o tome. Ostaviću te na pet minuta, moram da budem sam. Kada se Karmen pojavi, pozovi me.

– Važi.

Bret laganim korakom ode do obale reke i sede kraj bistrog potoka koji se u nju ulivao. Razmišljao je o poduhvatu koji je bio pred njima. Pedeset na dvojicu. Pitao se da li su spremni. Zaista spremni.

Glava dvadeseta

– Karmen je spremna – reče Džef prilazeći Bretu.

Bret ustade i pođe sa Džefom ka kući Diasovih.

– Kako smerate to da izvedete? – upita Karmen kada su stigli.

– Džef i ja ćemo sedeti pozadi, sve dok ne stignemo nadomak vile.

– Na pola kilometra od vile ima jedna krivina na putu. Do tog mesta plantaže banana skrivaju pogled na vilu. Ali, posle tog mesta stražari u vili mogu da vide put.

– Odlično. Pre nego što stignemo do tog mesta, zaustavite kamionet. Izađite i priđite zadnjem delu kamioneta, kao da nameravate da namestite vekne koje su se rasturile. Tada ćemo Džef i ja da se izvučemo napolje i sakrijemo se ispod kamioneta. Vodite računa da ne naletite na neku dublju rupu na putu i ne zaustavljajte se naglo. Zaustavite se gde to obično i činite, kod sporednog ulaza u kuhinju. Tu ćemo Džef i ja da napustimo kamionet.

– Znete li gde treba da idete?

– Imamo plan kuće.

– Da li treba još nešto da učinim?

– Ne. Već ste dovoljno učinili. Ustvari, pomogli ste nam u najtežem delu – reče Bret malo preterujući. – Uvešćete nas u vilu, a niko to neće ni znati. Jeste li spremni?

– Da – odvažno reče žena. Poljubila je muža i nešto mu šapnula na uvo. Huanove oči se zacakliše i suze mu potekoše niz lice. Čvrsto je zagr-

lio svoju ženu i još jednom je poljubio.

Karmen se odvoji od svog muža i podiže ćebe ispod koga su se sakrili Bret i Džef. Zategla je ćebe, tako da se ništa nije primećivalo. Onda je ušla u kabinu, upalila motor i krenula.

Prvi deo puta je bio malo neudoban, jer su se uglavnom vozili po zemljanim stazama. Posle jedne milje, izašli su na asfaltirani kolovoz. Sve vreme puta Bret i Džef nisu mnogo razgovarali. Znali su šta ih čeka. Ovo će im biti najteža borba. I ranije su se obračunavali sa grupama naoružanih ljudi, ali je sada trebalo da se suprotstave jednoj celoj vojsci. A i borba treba da se vodi na neprijateljskom terenu.

Posle nekih petnaestak minuta vožnje, kamionet se zaustavi. Čuli su kako se vrata kabine otvaraju, a onda i ženine korake na asfaltu. Bret i Džef se brzo izvukoše ispod ćebeta, prebaciše se preko strana kamioneta i spustiše se ispod njega. Svaki je zauzeo svoje mesto.

– Nadam se da nećemo dugo da visimo ovako – reče Džef.

– Pa, minut ili dva, prema mojim proračunima – odvrati Bret.

Karmen se vrati u kabinu i polako pokrete vozilo. Minut kasnije, pažljivo se zaustavila. Sa mesta gde su se krili, Bret i Džef su mogli da vide kako dva para čizama prilaze kamionetu i zaustavljaju se na nekoliko koraka od vozačeve kabine.

– Karmen, Karmen. Milo mi je

da te viđim – reče jedan od vojnika na španskom.

– Zdravo, Hoze.

– Imaš li nešto dobro danas za generala?

– Sve je kod mene dobro – u šali odvrati žena.

Njih dvojica se nasmejaše, a onda jedan reče:

– Voleo bih da mogu da probam nešto od toga, Karmen.

Sve troje se nasmejaše na to, a onda se Karmen uozbilji i reče:

– Danas nemam vremena za šalu. Vać kasnim i hleb će se ubajati ako se duže zadržim.

– Dobro, dobro, senjorita – reče njen sagovornik, a onda doviknu nešto nekome u daljini. Karmen mu se zahvali i opet lagano pokrete vozilo.

Iako Bret i Džef nisu tačno znali gde se nalaze, zaključili su po onome što su videli da se nalaze u dvorištu vile. Nekoliko trenutaka kasnije, Karmen zaustavi kamionet i otvori vrata kabine. Bret i Džef iskoristiše taj momenat da se odvoje od vozila i, pošto su proverili da li ima nekoga u blizini, otkotrljaše se do jednog većeg kontejnera za smeće.

Bret izvadi plan vile i oprezno virnu iz zaklona.

– Mi se ovde nalazimo – reče, pokazujući na jedno mesto na mapi. – Treba da krenemo desno, kroz ovaj prolaz. Odatle ćemo imati pogled na celo dvorište i moći ćemo da vidimo koliko imu strukura na dužinama.

Džef klimnu glavom, opipa pojas da proveri da li su svih šest »šuriken« na svom mestu. Bret pođe prvi i skliznu niz zid kao senka. Zaustavio se nadomak samog dvorišta i sakrio iza bureta za kišnicu. Džef pođe za njim.

– Gospode Bože! – reče Bret, potisnuvši užas koji je osetio kada je provirio u dvorište.

– Šta se desilo?

Bret mu glavom pokaza ka dvorištu.

– Nebesa! – reče Džef kada je prepoznao Meiko prema fotografiji koju im je Džejms Naguči dao.

Ali, ova Meiko, koju je sada gledao, jedva da je i podsećala na devojku sa slike. Niz telo joj se slivao znoj, glava klonulo visila na grudima. Jedva desetak santimetara ju je razdvajalo od zašiljenog koca. Njeno izmučeno telo nije davalo znakove života.

– Moramo brzo da radimo – reče Bret. – Jako brzo. Ovaj prizor menja ceo plan. Meiko svakog trenutka može da padne na onaj kolac i onda je svršeno. Moramo da je oslobodimo pre nego što bilo šta drugo preduzmemo. Vidi – reče Bret pokazujući na mapu. – Meiko je ovde, a odmah iza mesta gde se nalazi, malo udesno, su vrata koja vode u ženske odaje. Ima još samo jedan ulaz za taj deo kuće. Ti ćeš da oslobodiš Meiko i da je odneseš tamo. Zaključaj vrata kako god znaš i umeš. A onda blokiraj i drugi ulaz. Sakupi sve žene u jednu sobu i reci im da se u njoj za-

barikadiraju kada ti izađeš. Ako su te žene spremne da se brane, teško da će neko moći do njih brzo da stigne. U međuvremenu, ja ću da izazovem pometnju ovde, u dvorištu, kako bih zaposlio većinu stražara. Imaš li neko pitanje?

– Izgleda mi prilično jasno. Tražiš od mene da hodam po vodi.

– Pre će biti da igraš na vodi. Jesi li siguran da možeš to da uradiš?

Džef baci još jedan pogled ka Meiko i reče:

– Šta čekamo?

Obojica priđoše kraju prolaza i duboko udahnuše vazduh. Dva stražara su se šetkala po dvorištu.

– Spreman? – upita Bret.

– Krećimo!

Džef potrča brzinom olimpijskog sprintera i bio je na pola puta do Meiko kada je jedan stražar primećio da u dvorištu ima još nekoga osim njih. Ali, nije uspeo ni glasa da pusti jer ga je »šuriken«, koji je Bret hitnuo, pogodio posred čela. Zinuo je da nešto kaže, ali jedini zvuk koji je načinio bio je tutanj koji je njegovo telo napravilo kada je palo na zemlju. Drugi stražar nije ni znao šta ga je i odakle pogodio. Osetio je samo oštar bol na vratu kada se »šuriken« tu zario. Zateturao se i srušio licem u gomilu stajskog đubriva, koje tek što je bilo izručeno iz kolica.

U trenutku kada je Džef stigao do Meiko, konopac je počeo da spušta devojčino telo pravo na šiljak. Da je Džef nije uhvatio baš tada, kolac bi

proburazio devojčino mlitavo telo. U letu je uhvatio konopac na kome je visila, povukao je ka sebi i onda presekao užu. Oslobodivši je, Džef je prebaci preko ramena, otrča do obližnjih vrata i unese je unutra.

Čim su se našli u kući, Džef preseče veze koje su joj sputavala ruke i opipa joj puls da vidi je li živa. Sa olakšanjem je ustanovio da se devojka samo onesvestila. Pogledom je preleteo po hodniku u kome su se nalazili i, kraj samih vrata, primetio jednu kofu punu vode. Poprskao je devojčino lice i ona počne da dolazi sebi. Strah je bio prvo osećanje koje ju je preplavilo ali je brzo nestao. Zatreptala je očima i pokušala da shvati šta se to s njom dešava.

– Džejms nas je poslao – reče Džef.

Devojčine oči zasuziše. Ovo je bilo više nego čudo, više nego što bi uopšte dopustila sebi da očekuje. Bila se pomirila sa svirepom i ponižavajućom smrću, sama i daleko od svojih voljenih. Prihvatila je svoju sudbinu, a sada je odjednom bila živa i Džejms je poslao njene spasioce. Počela je da plače. Ali, sada je plakala od sreće.

– Brzo, nemamo vremena za suze. Još nismo sasvim bezbedni. Potrebna mi je, vaša pomoć.

Meiko obriše suze, duboko udahnu i reče:

– Dobro. Kako mogu da vam pomognem?

– Poznajete li ove odaje?

– Isuviše dobro.

– Ima još samo jedan ulaz, zar ne?

– Tako je.

– Zaključao sam vrata kroz koja smo upravo prošli i zaključaću drugi ulaz na kraju hodnika. Vi idite gore i okupite ostale devojke. Ja ću doći za vama. Neka sve budu u jednoj sobi. Je li jasno?

– Jasno je.

– I još nešto.

– Molim?

– Kada se budete našli gore, gledajte da obučete nešto.

Meiko se nasmeši. Navikla se na to da je muškarci gledaju sasvim nagu. Toliko se navikla da više nije ni primećivala, ogorčeno je pomislila.

– U pravu ste – rekla je.

Džef jurnu niz hodnik i Meiko potrča za njim. Mladić sa treskom zalupi vrata, baš u trenutku kada je jedan stražar ulazio, tako da je odleteo u stranu više od jednog metra. Džef zaključa vrata i pođe za Meiko na sprat. Našli su se u hodniku u kome su se sa svake strane nalazila po petora vrata. Meiko pokuca na svaka i imenom pozva svaku devojku. Uskoro se hodnik ispuni mladim ženama i Meiko ih sve povede u jednu sobu na kraju hodnika. Džef pođe za njima. Sa Meiko, bilo ih je ukupno deset. Sve su govorile uglas, ali su, izgleda, shvatile šta se dešava. Sve su bile uzbuđene. Grlile su Meiko i plakale od radosti što je vide živu.

– Ja sada moram napolje – reče Džef. – Dovucite ovu komodu do

vrata kada ja izađem. Dobaciću vam pušku kroz ovaj prozor – dodade Džef, pokazujući na otvoreni prozor koji je gledao na dvorište. – Upotrebite je ako neko pokuša da uđe u sobu, bilo kroz prozor, bilo kroz vrata. Ali, Bret i ja ćemo ih dovoljno uposliti.

– Kako da vam se zahvalimo? – upita jedna od žena.

– Pokušajte da preživite. Izađite odavde žive i ne osvrćite se za sobom.

Rekavši to, Džef izađe iz sobe, potrčea niz hodnik do stepeništa i onda se sjuri u prizemlje, ka vratima kroz koja je ušao noseći Meiko. Otključao ih je i ostavio odškrinuta.

Bret se polako, ali sigurno probijao ka generalovim odajama na drugom kraju dvorišta. Desetak krvavih i nepomičnih tela je ležalo iza njega. Dva vojnika nasrnuše na Breta bajonetima na vrhu svojih pušaka. Bret zastade, napući usne i štrcnu neku tečnost kroz zube, koja obojicu pogodi pravo u oči. Oni vrisnuše, ispustiše oružje i padoše na zemlju trljajući oči. Bret koraknu prvo ka jednom, a onda ka drugom i stade obojici na vrat. Ubrzo su njihova tela prestala da se koprcaju.

Džef zgrabi pušku koju je ispustio jedan od vojnika i ubaci je kroz prozor ženama u sobu, a onda priđe Bretu.

– Je li sve u redu?

– Jeste. Sve su žene bezbedne.

– Dobro. A Meiko?

– I ona je dobro.

– Odlično. Ostao nam je još samo general. Hajdemo.

Bret krete ka jednim velikim vratima, na dvadesetak koraka od mesta gde su stajali, i otvori ih. U tom trenutku vojnici osuše paljbu i dvojica Amerikanaca padôše na zemlju. Bret ostade da nepomično leži nadomak vrata, tako da su oni unutra mogli da ga vide. Džef otpuza natraške do bureta za kišnicu u prolazu, odakle su prvo došli, i sakri se iza njega. Pucnjava prestade. Jedan stražar se pojavi na vratima i baci pogled na Bretovo nepomično telo. Nindine grudi su bile pokrivene krvlju, a njegove prazne oči su zurile u vedro nebo nad Meksikom. Stražar oprezno izađe i priđe Bretu. Kleknuo je kraj njega i opipao mu puls, ali ništa nije osetio. Zatim je prineo šaku Bretovim ustima i konstatovao da ovaj ne diše. Dotakao je i Bretovu žilu kucavicu, ali ona nije pulsirala.

Tada stražar rukom dade znak svojim drugovima da izađu. Desetak vojnika izađoše napolje i okupiše se oko Amerikančevog tela. Utom se na vratima pojavi jedna krupna prilika. Ležernim korakom je došao do vojnika i bacio pogled na Breta. General Estrada se zadovoljno nasmeja i pljunu na beživotno telo. Onda general ispruži ruku i naredi vojniku da mu da pištolj. Stao je kod Bretovih nogu, nagnuo se i upeorio pištolj u njegovo lice. Otkočio je oroz. Pre nego što je povukao okidač, preleteo je pogledom po svojim ljudima i rekao:

– Ovako prolaze svi oni koji se suprotstavljaju generalu Estradi. Pa, čak, i najhrabriji od njih.

Istog časa Bretove oči ponovo oživeše. Brzinom koju oko gotovo nije moglo ni da registruje, Bret podiže noge, tako da su mu kolena dodirivala grudi i onda ih naglo ispruži. Siloviti napad iznenadi generala. Mrtvi ljudi se ne bore! Udarac je malo podigao generala od zemlje i on polete unazad. A onda svi začuše krik od koga se ledila krv u žilama. To je potrajalo nekoliko trenutaka, a onda se sve utišalo. Generalovo krupno telo se trzalo, očajnički, i najzad se umirilo. Vrh koca mu je virio iz grudi. Preživeli stražar, koji su se svojim očima uverili kako je Bret lako onesposobio desetak njihovih drugova, pogledaše ga kao da je utvara, okretoše se i pobegoše iz vile.

Džef izađe iz zaklona i pritrča Bretu.

– Kako si? – upita ga.

– Odlično – odvrati Bret.

– Moraćeš jednom prilikom da mi pokažeš kako si ovo malopre uradio.

– Jednom prilikom. Možda. Znaš, to je veoma riskantno.

– U to ne sumnjam . . .

Pre nego što je Džef izustio još nešto, Bret ga zgrabi i obojica padoše na zemlju. Začuše se dva pucnja. Jedan je bio namenjen Bretu i Džefu, dok je drugi dopro sa jednog od prozora. Dvojica Amerikanaca pogledaše ka tom prozoru i videše

Huanitu sa puškom u ruci, uperenom ka jednom drugom prozoru preko koga je bilo nagnuto beživotno telo jednog vojnika.

Bret i Džef brzo osmotriše i ostale prozore, ali ne videše više nikoga.

– Jeste li sve dobro? – upita Bret ženu koja je stajala kraj prozora.

– Sada jesmo. Zahvaljujući vama – odvrati žena i zahvalno im se nasmeši.

Ostale žene joj se pridružiše i pozdraviše bučno svoje oslobodioce koji su već bili ustali i tresli prašinu sa svojih pantalona.

Utom se otvoriše jedna vrata i svi pogledi skretoše u tom pravcu. Huanita uperi pušku ka vratima, ali je spusti kada se na njima pojavi njena majka.

– Mama! – uzviknu mlada žena.

– Dete moje! – odazva joj se Karen. Oči joj se ispuniše suzama kada su se pogledale.

Huanita nestade sa prozora i ubrzo se pojavi u dvorištu. Baci se majci u zagrljaj i obe zajecaše.

– Hoću da se vratim kući, mama – plakala je Huanita. – Da se vratim tebi, tati i Alidi.

Nekoliko trenutaka kasnije, sve mlade žene su sišle u dvorište i začas povadile hleb iz zadnjeg dela kamioneta. Jedna za drugom, popele su se unutra i svi su bili spremni za polazak. Bret poveze kamionet kroz glavnu kapiju i krete niz drum. Pre nego što su stigli do plantaže banana, sve žene baciše još jedan pogled u pravcu vile i u sebi se zahvališe

Bogu što su izbavljene iz tog pakla.

Glava dvadeset i prva

Pošto su pomogli ostalim devojkama oko svih neizbežnih formalnosti u vezi sa povratkom njihovim kućama, Bret, Džef i Meiko se upuťe kući Huana Diasa.

Ostavili su roditelje da se na miru pozdrave sa svojom do skoro izgubljenom kćerkom. Diasovi su ih pozvali da se još jednom zahvale za spasenje njihovog deteta i da se opreste od njih pre nego što trojka krene kući.

Kola se još nisu bila ni zaustavila, a Huanita je istrčala iz kuće da ih doćeka. Ponovni susret sa Meiko bio je dirljiv. Ove dve mlade žene su postale iskrene prijateljice za vreme svog zatoćeništva u vili generala Estrade. To prijateljstvo im je pomoglo da prežive užas u kome su se našle i vezalo ih do kraja života.

– Dobro došli, dobro došli – začuše glas domaćina kuće.

Huan Dias je blistao. Iz njegovih očiju je nestala ona seta koju su Bret i Džef upoznali još prilikom njihovog prvog susreta. Njegova porodica je ponovo bila na okupu, a zlotvor koji im je svima zagorćavao i uništavao živote više nije bio među živima.

U celom kraju oko San Blasa lica koja su videli u poslednjih nekoliko sati bila su vedra i raspoložena. Tamni oblak koji je godinama zaklanjao sunce je nestao i život meš-

tana je ponovo dobio svoj smisao.

– Nemam reći da vam se zahvalim za ono što ste mi učinili – reće Huan, a u očima mu zablistaše suze zahvalnosti.

Dvojica Amerikanaca su po njegovom izgledu zaključili da mu Huanita ništa nije zamerala i da je bila srećna što se vratila.

Narednog popóднеva, mlaznjak meksićke avio-kompanije je aterirao na aerodrom u San Francisku. Između dvojice muškaraca sedela je jedna prelepa mlada Japanka. Njeno lice, koje je dan ranije bilo bleđo i nalik posmrtnoj maski, sada je bilo rumeno i vedro. Uopšte, dobro se osećala. Njena pređašnja živost joj se vratila. Pa ipak, devojka je bila nervozna.

– Šta će biti ako Džejms ne može da shvati? – reće Meiko obraćajući se Bretu.

– Šta da shvati?

– Pa, ovo što mi se desilo. Znaťe, sve one stvari što sam morala da radim da bih ostala u životu.

– Džejmsa sam video samo dva puta – reće Bret. – Ali, osećam da je to ćovek izvanrednih kvaliteta. Morao je da se saživi sa mogućnošću da ste, možda, mrtvi. Međutim, vi ste živi i vraćate mu se. Kakva su vaša osećanja prema njemu, sada, posle svega?

– Volim ga više nego išta na svetu – strastveno reće devojka. – Sve vreme dok sam bila zatoćena, samo sam na njega mislila. Kada su me

primoravali da radim sve one grozne stvari, mislila sam na Džejsa. Mislila sam kako je on divan čovjek i kako svi muškarci nisu zli kao general i njegovi prijatelji. Ali, sve ono što mi se desilo može da deluje nestvarno čoveku kao što je Džejs. Kako bi, uopšte, mogao da pređe preko svega toga a da o meni ne misli... kako da kažem... drugačije? Možda će, kada god me bude video, misliti na ono što su mi radili general i njegovi prijatelji.

– E, tu vam ja ne mogu pomoći. Ali, spreman sam da se opkladam da ćete vi i Džejs uspeti da to prebrodite – reče joj Bret i toplo se osmehnu.

Meiko se nervozno nasmeši i poljubi Breta u obraz.

– Nikada vas neću zaboraviti. Nikada. Celog života ću vas se sećati kao čoveka kome dugujem život.

– Zato učinite nešto sjajno od tog života.

– I hoću.

Dok je koračala ka ulazu u aerodromsku zgradu, Meiko je osećala kako joj srce ludački bije. Toliko je toga preturila preko glave i preživela, ali je opet verovala da neće uspeti da preživi ako u Džejsovim očima ne vidi radost zbog njenog izbavljenja i potvrdu da je prihvata, uprkos svemu.

Kada se, najzad, našla pred čovekom koga je volela, Meiko primeti da Džejs drži jednu ruku iza leđa. Nije joj pritrčao, nije je zagrlio.

Samo je mirno stajao. Meiko pretrnu.

Onda Džejs ispruži ruku i Meiko u njoj spazi praznu bocu koju joj je dao onog dana kada su oboje shvatili da se vole.

– Pomislio sam da bismo mogli da pokušamo da spasemo one izgubljene ljubavnike – rekao joj je i pružio bocu.

– Neće biti lako, Džejs – reče Meiko sa suzama u svojim krupnim očima.

– Nadam se da veruješ da ih treba spasiti?

Meiko ne odgovori ništa. Jednostavno se baci Džejsu u zagrljaj i zaplaka mu na ramenu. Džejs je čvrsto steže, kao da želi da joj pokaže da je više nikada neće pustiti od sebe.

– Gospode, Meiko, toliko te volim – reče Džejs kroz suze.

Meiko je i dalje ćutala. Samo je klimnula glavom.

– Ne verujem da smo im više potrebni – reče Bret Rii i Džefu.

– Jesi li za neku dobru japansku klop? – upita Ria i obavi ruku oko Bretovog struka.

– Znaš li neko dobro mesto? – upita je Bret s osmehom.

– Ima jedan restoran, najbolji u gradu. Čak poznajem i vlasnicu.

– Baš sam raspoložen za neki posební dezert – reče Bret i nestašno je pogleda.

– Samo izvoli. Danas smo pripremili sladoled od đumbira. Izvrstan je. Kako ti se dopada? – odvrati mu

Ria, prihvatajući šalu.

– Ne dopada mi se. Ja sam očekivao »topli« dezert.

– Aha. Znači tako.

– Bilo bi poželjno da mi dezert isporuče na kuću. Isuviše sam umoran da izlazim. Isporučujete li robu na kuću?

– Ponekad.

– Može li večeras?

– U koje vreme?

– Već sam gladan.

– Džefe, bi li hteo da vratiš moj auto u restoran? – reče Ria i pruži mladiću ključeve. – Ja ću poći s Bretom.

– Važi. Šta da im kažem, kada ćeš se vratiti?

– Prekosutra – reče Bret pre nego što je Ria uspela da odgovori. – Možda.

KRAJ

DUH PUSTINJE

Usijani vazduh je poigravao nad užarenim peskom pustinje. Sunce kao da se trudilo da uništi i najmanji znak života na ovom mestu kojem je i Bog odavno okrenuo leđa. Tu i tamo poneki kržljavi trnoviti žbun upinjao se da svojim dubokim korenjem isisa koju kap vode, skrivene duboko ispod peska. Kaktusi su delovali jadno onako isušeni pošto su istrošili gotovo sve rezerve vode iz svojih stabala.

Škorpion krete ispod jednog ovećeg kamena, ali kad na svom sivožućkastom telu oseti vrelinu sunčevih zraka vrati se u hlad pod kamenom.

Ni daška vetra. Mrtva tišina. Na nebu iznad pustinje nije bilo ptica. Bila je to prava mrtva zemlja.

Ipak, jedan živi stvor lutao je ovim prostranstvima. Veliki broj ljudi odmahivao je rukom na sve priče o čoveku koji već celu deceniju luta pustinjom kao duh, smatrajući da je to izmišljotina dokonih badavadžija po salunima. Drugi su samo slegali ramenima.

Džoni Keš nije ništa znao o tim pričama. On je u ovoj zemlji bio stranac. Da nije tako ne bi se ni usudio da onako neiskusno krene preko pustinje. Kada je pre tri dana u Karsonu pitao za najkraći put do Fort Almorala, ljudi mu rekoše da taj put vodi kroz pustinju. Rekli su to, onako u šali, objasnivši mu da postoji i drugi put kojim idu karađani i poštanska kola. Niko nije slutio da će momak krenuti

pravo u onaj užareni pakao.

Džoni Keš je zašao u pustinju u trenutku kada se sunce već nalazilo blizu horizonta. Bilo je toplo, ali sasvim podnošljivo. Momak je jahao sve do mraka, a onda se ulogorio. Dobro se napio vode, zaboravljajući da je prvo trebalo da napoji konja. valjda ću nabasati na nekakav izvor, mislio je neiskusni momak. Zaspao je iscrpljen dugim jahanjem i tako prespavao i dobar deo jutra. Probudilo ga je jako sunce.

Nastavio je put idući prema suncu. Tvrdava se nalazila na istoku i smatrao je da ne može da zaluta.

Kada je po ko zna koji put dohvatio čaturicu, shvati da u njoj nema više ni kapi vode. Besno je bacio na zemlju i mamuznuo konja. Životinja je već pokazivala znake umora, ali se momak nije setio da sjaše i odmori konja. Jahao je sve dok dorat pod njim nije klonuo.

Uzalud je Džoni cimao uzde, udarao konja, molio ga da ustane. Životinja je samo dahtala. Džoni se prestraši. Bez konja bi bio izgubljen.

Nekoliko minuta trajala je agonija, a onda konj uginu povijajući se pod teretom. Hodao je dugo, dugo...

Već dva sata Džoni više nije znao kuda ide. Odavno je bacio sedlo i sada je jedva vukao bisage. Krivudao je i svaki čas menjao pravac, a da toga nije ni bio svestan. Nekoli-

ko puta je pao da bi se s mukom pridigao i nastavio.

Ne smem da stanem, ne smem, ne smem..., ponavljao je sebi neprekidno. Činilo mu se da mrak sve brže pada. Usne su mu otekale jezik ga je gušio, a oči je jedva držao otvorene. Da je mogao da se pogleda u ogledalu, verovatno bi se uplašio. Mrak je sve brže padao, a on je bio sve umorniji.

Samo da se sasvim smrači, da za hladni...

Iako mu se činilo da je mrak sve gušći, vreline na leđima i licu nije popuštala. Podigao je glavu i pogledao u nebo. Velika crvena lopta visila mu je nad glavom.

Je li to mesec, pitao se.

Išao je još malo, a onda je zavladala tama. Najzad, pomisli momak i leže.

Sunce je i dalje pržilo prosipajući svoju vrelinu na pesak i usnulog čoveka. Obnevideo i premoren, momak je sanjao hladnu noć kraj velikog izvora.

Jednog trenutka ugledao je siluetu čoveka na konju ili magarcu; nije bio siguran pa je počeo da mu maše dozivajući ga da mu se pridruži i uživa u hladnoj vodi.

Zaista, silueta koja je poigravala na usijanom vazduhu mu se približila. Sve ostalo je bio san.

Iscepan šešir širokog oboda skrivao je lice neobičnog jahača na magarcu. Za pojasom je nosio staru sablju, a na samaru je visila mešina sa vodom. Čovek je bio sav za-

rastao u bradu i kosu, a umesto odela nosio je staro vojničko ćebe, kao što Meksikanci nose pončo.

Već duže vreme pratio je on Džoni Keša, ali nije želeo da mu se približi. Tek kada je momak pao onesvešćen i satrven umoran, neobični čovek mu se oprezno približio.

Govorio je nešto nerazgovetno dok je onesvešćenom kapnuo nekoliko kapi vode na ispucale usne. Džoni jeknu u snu. Ove kapi vode bili su veliki gutljaji sa izvora.

Starac se saže i iznenađujućom snagom podiže onesvešćenog momka. Položi ga preko samara, a onda dohvati konopac koji mu je služio umesto uzde i povede margarca. Nekoliko puta se osvrnuo da vidi da momak nije slučajno spao sa samara, a onda je nastavljao put. Išao je prema istoku, tačno utvrđenim putem. Orijentisao se samo njemu znanim obeležjima, skrivenim u pustinji.

Kada se najzad primakao jednoj gomili kamenja, on stade. Dugo se osvrtao i kada se uverio da na vidiku nema živog stvora, on spusti telo onesvešćenog i pomače jedan kamen. Pod jarkim svetlom ukaza se otvor u pesku. Nije bio mnogo veliki: taman da se kroz njega provuče čovek. On dovuče Džonija do otvora, a onda prvi skliznu kroz rupu. Uhvatio je onesvešćenog za noge i uvukao ga unutra.

Dole, dva metra pod zemljom, nalazilo se skrovište i prebivalište

»Duha pustinje«.

Nekoliko dana negovao je momka, ali se sklanjao pred njegovim pogledom svaki put kad bi osetio da momak dolazi svesti.

Džoni se zaista nekoliko puta budio nakratko, plašeći se da ne ugleda užarenu, crvenu loptu iznad svoje glave i ne oseti vreli vazduh koji pali pluća...

Sve više se oporavljao. Stari pustinjak mu je već zalečio opekotine po licu i rukama.

Kada je najzad, posle nekoliko dana otvorio oči, Džoni shvati da se nalazi u pustinji. Kraj nogu mu je ležala mala mešina sa vodom, a nekoliko metara dalje ugledao je strelicu koja je pokazivala pravac. Bila je načinjena od nekoliko kamenčića. Džoni se uzalud osvrtao da bi ugledao svog spasitelja. Međutim na vidiku, nije bilo nikoga. Džoni počeo da doziva, ali blagi povetarac, koji je tog jutra počeo da duva, odnese njegove reči.

Momak na kraju odustade od dozivanja, podiže mešinu s vodom i krene pravcem koji je pokazivala strelica u pesku. Kilometar dalje naišao je na drugu strelicu i tako redom sve dok nije u sumrak stigao na ivicu pustinje.

Zastao je i okrenuo se da još jednom pogleda pakao iz koga se na tako volšeban način izvukao. Za tren mu se učini da je negde u izmaglici, među kaktusima ugledao siluetu čoveka na konju ili magarcu. Slika mu se učini poznata. Po-

čeo je da maše rukama i doziva. Čak je potrčao na tu stranu, ali silueta nestade kao kakva utvara. Džoni čak više nije bio ni siguran, šta je, i da li je uopšte nešto video.

Mešina sa vodom u njegovoj ruci i činjenica da je preživeo pešačenje kroz usijani pesak, svedočili su mu da je ipak nečeg bilo. Ali šta?

Neki dobri duh pustinje, nasmeši se momak i ne sluteći koliko je

bio blizu istini.

Za to vreme starac sede kose i brade vraćao se u svoje skrovište. Nije se više obazirao na momka koji je stajao na ivici pustinje i mahao.

Starac se vraćao svom skrovištu i prošlosti koje se sećao poslednjih deset godina.

B. B.

KRVAVI MAJOR

Logor se nalazio na samoj obali reke. Odozgo sa brda lepo se videlo kako žene žure obavljajući, poslednje pripreme za pokret. Ratnici su već nekoliko dana bili u velikom lovu. Jesen je već obojila šume i preriju i trebalo je obezbediti dovoljno mesa i krzna za predstojeću zimu.

Skriveni iza drveća jasika i hrasnova konjanici u plavim uniformama posmatrali su logor. Nije to bio veliki logor. Najviše dvadesetak šatora, najverovatnije je to bila jedna od grupa velikog plemena Čejena. Tako izdelfeni u manje grupe imali su lovačke logore svuda u okolini. Lovili su, spremali meso i krzna, da bi se kada prođu poslednji lepi jesenji dani povukli u selo da pro-

vedu zimu.

Major Kolins Drejk pratio je durbinom šta se događa između šatora. Zadovoljno se nasmejavao kad je shvatio da u logoru jedva da ima ratnika. Uspeo je da nabroji samo petoricu. Ostalo su bili starci, žene i deca.

Kolins bez reči pruži durbin naredniku Majlsu. I ovaj je nekoliko trenutaka nemo posmatrao prebrojavajući Indijance.

– Naši su – reče jedva čujno.

Ipak nije bio dovoljno tih. Poručnik Bob Tejlor čuo je šta je narednik rekao i odmah je prišao majoru. Pošto je pozdravio on reče:

– Šer, ne nameravate valjda da napadnete one uboge đavole dole

kraj reke?

Major se pravio kao da ne čuje. Oči su mu blistale nekim čudnim sjajem. Rukom je stezao dršku sablje.

– Ser, pitao sam . . . – počeo Bob, ali ga major prekinu jednim pokretom ruke.

– Čuo sam, poručniče. Ali, da li ću da napadnem ili ne to se vas ne tiče. Vi izvršavajte naredjenja, toliko su vas valjda naučili u Point Vest.

– Ali, gospodine, pukovnik je izričito naredio da se ne sukobljavamo sa Indijancima. Rekao je da . . .

– Poručniče, dosta. Znam ja vrlo dobro šta je pukovnik naredio. A ja vama naredjujem da prekinete i vratite se svojim ljudima. Napadamo za pet minuta.

Bob zausti da još nešto kaže, ali ga major pogleda zakrvavljenim pogledom i on se vrati na svoje mesto. Sada je bio siguran da su priče koje kruže o majorovom ludilu tačne.

– Major je lud već odavno, ali tek kad ugleda crvenokošce sasvim podivlja – šaputalo se po tvrđavi.

I zbilja major Kolins sav se tresao kao u groznici. Oči su mu sijale ludačkim sjajem. Svaki čas je jezikom prelazio preko suvih usta.

– Ljudi, oni crveni psi su nam prošlog meseca pokrali konje. Sada će to da plate. Vadite sablje i spremite se za juriš – obrati se on vojnicima na proplanku.

Narednik se samo isceri i izvuče

iz pojasa veliki lovački nož. Svi su, osim poručnika, znali da on taj nož koristi za skalpiranje. I sam se hvalio kako dobija dobre pare za indijanske skalpove. Sada se radovao novoj zaradi.

Bob pokuša još jednom.

– Ser, vi optužujete one Indijance, a nemate dokaza. Ja ću da raportiram pukovniku o ovome – viknu on dovoljno glasno da ga svi čuju.

Major Kolins obode konja i u besnom trku mu priđe. Gotovo je naleteo na poručnikovog konja. Bio je zajapuren a Bob je smeo da se zakune da mu je u uglovima usta video penu.

– Poručniče, zaslužili ste tešku kaznu. Sad nemam vremena, ali čim sredim one dole platićete – gotovo je vrištao.

Orda je naglo okrenuo konja i naredio juriš.

Konjska kopita zagrmeše preko tvrde zemlje. Tridesetorica jahača se kao lavina sručiše na logor. Iznenadenje je bilo potpuno. Žene i deca su vrištali, dok su ona petorica ratnika požurila u šatore po oružje.

Sablje su sevale na sve strane. Iskasapljenata tela padala su pod konjska kopita.

Ponet nezadrživim jurišem ostalih, u logor je uleteo i poručnik Bob Tejlor. Ali, on u rukama nije držao ni revolver ni sablju. Gledao je šta vojnici rade i nije mogao da poveruje u toliko divljaštvo.

– Pa mi smo gori od ovih divljaka – prošaputa.

Nije ni primetio kako se njegovom konju prišunjao jedan starac i kriknuvši zario mu nož u butinu. Samo zahvaljujući tome što se poručnikov konj uplašio, stari Indijanac nije pogodio gde je ciljao – u grudi. Oštar bol osvesti Tejlora i on odskoči u stranu. Samo je još uspeo da vidi kako jedan vojnik s leđa probode starca i nestade u prašini.

Tejlor zateže uzde i izvuče konja iz gužve. Zaustavio se nekoliko metara dalje. Tad je iza jednog grma ugledao staricu i jednu devojkicu. Gledale su ga prestrašeno ali i sa neskrivenom mržnjom u očima. Hteo je da im nekako da na znanje da ga se ne boje, ali nije znao kako. Pokazao im je svoje prazne šake, ali se žene još više šćućuriše jedna uz drugu.

Petorica ratnika hrabro su se tukli, ali sva njihova hrabrost bila je nedovoljna da zaustavi nalet konjice.

Borba, ili bolje rečeno pokolj, je jenjavao.

Bob iznenada ugleda divovskog narednika Majlsa kako se približava Indijankama. Zaokupljen željom za ubijanjem narednik ga očigledno nije još primetio. Skočio je s konja i bacio se na žrtve.

Istog časa i poručnik Tejlor skoči iz sedla u nameri da pomogne dvema Indijankama, ali zbog bola u butini pade na zemlju. Začuo je

krik jedne od žena. Besan, on se pridiže na kolena i poteže kolt. Lepo je video kako se kuršumi zarivaju u široka narednikova leđa. Grdosija se izdiže držeći u jednoj ruci nož, a u drugoj okrvavljeni skalp starije Indijanke. Nešto je zamumlao, koraknuo metar-dva i onda se svom težinom stropoštao u prašinu.

– Kopile jedno, zar ti da ubiješ takvog čoveka – začu Bob glas majora Kolinsa iza svojih leđa.

Sav izobličen, sa krvavom sabljom u desnoj ruci i koltom u levoj, Kolins se približavao.

– Neću dozvoliti da ti za ovo sude. Sam ću da ti presudim. Sad odmah.

Podigao je levicu sa revolverom i pažljivo nanišanio. Pucanj ipak nije odjeknuo. Odnekud iz oblaka prašine dolete strela i zari se u Kolinsovu levu mišicu. Kolt pade na zemlju, a major zaurla od bola. Kao eho iz oblaka prašine stiže samrtni krik Indijanca koji je oda-
peo strelu.

Sve je bilo završeno. Bol je izgleda naterao majora da zaboravi na pretnje koje je uputio poručniku i on mu samo naredi da prikupi i pokrene četu.

Biło je već kasno popodne kada su primetili oblak prašine na horizontu.

Ratnici-lovci vratili su se u logor i odmah shvatili da im je beli čovek bio u poseti. Glasnici začas poleteše na nekoliko strana da

okupe i ostale lovačke grupe. Jedva sat kasnije grupa od blizu sto jahaća, namazanih ratničkim bojom, jahala je tragom belih zveri. U prvim redovima, što inače nije bio običaj, pored mladog poglavice jahala je devojka. Ona ista kojoj je Bob Tejlor spasao život, ubivši narednika Majlsa.

Razdaljina između vojnika i Indijanaca sve se više smanjivala.

– Ser, da krenemo galopom. Ima ih suviše – upita Tejlor prišavši majoru.

Ovaj ponovo kao da je poludeo.

– Poručniče, vaš kukavičluk mi već ide na živce. Znam da bi vi najradije podvili rep i pobjegli, ali od toga nema ništa. Naredite ljudima da sjašu. Borićemo se.

Bob je nekoliko trenutaka posmatrao Kolinsa dvoumeči se da li da ga ubije, ili tresne i veže, ali onda samo pozdravi i okrete konja.

Ljudi u četi majora Kolinsa su bili iskusni borci. Za njih je svako naređenje pretpostavljenih značilo samo jedno: izvršenje bez pogo-
vora.

U prvi mah nisu shvatili koliko ih Indijanaca goni i gotovo su poverovali majoru da će i ovu bandu divljih crvenokožaca lako odbiti. Ali, kada su već zauzeli busije shvatiše da je ovog puta vrug odneo šalu.

Napravivši polukrug crveni ratnici su nemo stajali posmatrajući šaćicu vojnika. Hteli su prvo do-

bro da ih izmuče, a onda u jednom jedinom naletu zbrišu sa lica zemlje.

Čekanje se odužilo. Vojnici su svaki čas brisali znojave dlanove, trljali oči, a onda ponovo stezali kundake pušaka.

Tada kao grom odjeknu glas majora Kolinsa.

Njegovo ludilo dostiglo je vrhunac. Skočio je u sedlo izvukao sablju i kolt a onda, ne gledajući svoje ljude, povika.

– Sad ćemo da pokažemo onim divljacima kako se bori! Za mnom, juriš!

Poslednje reči majora Kolinsa uguši topot kopita njegovog konja. Začas je nestao u oblaku prašine.

Nikome od vojnika ni na kraj pameti nije bilo da ga prati. Ljudi su samo upitno pogledali poručnika Tejlora. On je ćutao.

Za to vreme Kolins je bio nadomak Indijanaca. Njegov kolt počeo da trešti, ali činilo se da nijedno zrno nije pronašlo cilj.

Kada je izgledalo da će major da udari u prve redove Indijanaca, ovi napraviše prolaz – i Kolins nestade sa vidika.

Nekoliko sekundi vladala je tišina, a onda se vazduhom prolomi jeziv krik. Bio je to poslednji krik krvavog majora.

Taj krik kao da je istovremeno bio znak za napad. Indijanci polegoše uz konjske vratove i kao neza-
drživa bujica jurnuše na konjanike.

Kao pre izvesnog vremena petorica ratnika u logoru, tako sada ni vojnici nisu imali nikakve šanse. Jedan za drugim padali su pogode- ni i sa po nekoliko strela ili kopa- lja.

Poručnik Tejlor stajao je kao u buniu. Iz levog ramena virio mu je vrh strele, dok ga jedno koplje do- kači po leđima, a onda odbivši se i ostavljajući krvavi trag na plavoj bluzi odlete dalje.

Borba je trajala najviše deset mi- nuta.

Dok se plavičasti dim iz pušaka polako valjao iznad trave nestajući pod udarima večernjeg povetarca, Bob Tejlor je klečeći posmatrao razbojište. Na svoje zaprepašćenje shvati da osim njega nema više preživelih.

Tada oseti kako ga nečija snažna ruka hvata za kosu i gotovo podiže sa zemlje. U magnoventu ispred očiju ugleda široku sjajnu oštricu noža.

– Znači to je kraj – prošapta po- ručnik očekujući da ga pogodi sjaj- na oštrica.

Onda se začu glas. Glas devojke. Dojurila je na konju i skočila is- pred ratnika koji je još uvek držao Tejlora za kosu. Devojka poče neš- to brzo da objašnjava Indijancu i Bob oseti kako stisak u kosi po- pušta. Indijanac ga konačno pusti i odmače se u stranu.

Tejlor prikupi snagu i nekako stade na noge. Ljuljao se. Svud oko njega stajali su namazani crveni

ratnici. Nemo i sa prezirom su ga gledali.

Poručnik još jednom baci po- gled na mrtve vojnike. Još jednom se uverio da je jedino on preživeo. Samo dokle?

Tišina je potrajala izvesno vre- me, a onda mu ona devojka priđe vodeći jednog od konja za uzde. Gledala ga je pravo u oči dok mu je pružala uzde.

Bob prihvati, a onda upitno po- gleda Indijanca. Ovaj ga oštro po- gleda, pruži ruku prema istoku i kratko reče:

– Idi.

Poručnik Tejlor se uz veliki na- por nekako pope u sedlo, a onda krete, polako. Još uvek je očekivao da ga smaknu, ali ništa se nije do- godilo.

Sumrak je već polako počeo da se spušta kada se Tejlor prvi put okrenuo. Daleko na horizontu još uvek su stajali Indijanci zbijeni u gomilu. Ni sam ne znajući zašto, Bob kriknu i obode konja.

Dva dana kasnije stigao je polu- mrtav, gotovo viseći preko konj- skog vrata. Brzo su ga uneli u utvr- đenje i prepustili lekaru. Tek sut- radan oko podne bio je sposoban da ustane, nešto pojede i pošto se uredi stane pred pukovnika.

Raportirao je o svemu što se do- godilo.

Pukovnik je dugo ćutao pre nego što je rekao.

– Poručniče, vaše držanje u iz- vesnim momentima nije bilo u

redu, ali zbog svega što ste preživeli i poznajući narednika Majlsa i majora Kolinsa praviću se da nisam čuo to što ste rekli. Zvanično, vaša četa je upala u zasedu neprijateljski raspoloženih indijanskih odmetnika. U toj borbi major Kolins je kao i ostali njegovi vojnici herojski poginuo.

Tejlor zinu da protestuje ali ga pukovnik ućutka.

– Kažem herojski poginuo i tako ćete i vi da izjavite. Sve ostalo prepuštam Vašingtonu.

Time je razgovor bio okončan.

* * *

Poručnik Tejlor je morao da čeka još čitavu godinu pre nego što je njegova molba za demobilizaciju usvojena. Pukovnik je očigledno čekao da se epizoda o majoru Kolinsu zaboravi pa da tek onda oslobodi vojne discipline i zakona jedinog preživelog svedoka.

B. B.

U SLEDEĆEM BROJU:

Vejd Barker

POKOLJ ZBOG MILION DOLARA

Prilika nepoznatog napadača, odevenog u crno od glave do pete, je za trenutak bila nepomična dok je beživotno telo trećeg najamnika padalo niz stepenice koje su vodile u podrum. Onda je munjevitom brzinom ispružila ruku i tresnula drugog najamnika u bradu tako da mu je vilica otišla unazad i presekla dovod krvi u mozak. Najamnik je skoro istog trenutka izgubio svest. Čitava akcija nepoznatog trajala je jedva nekoliko sekundi.